

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9

ประวิทย์ ต້องจิตต์เจริญ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารการศึกษา

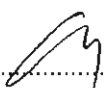
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

มิถุนายน 2558

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ ประวิทย์ ต่องจิตต์เจริญ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

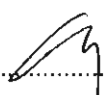
คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.ชร สุนทรายุทธ)

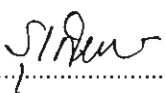

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ดร.ลัดดา พลวัฒน์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ชารี มณีศรี)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ชร สุนทรายุทธ)

..... กรรมการ
(ดร.ลัดดา พลวัฒน์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งฟ้า กิติยานุสันต์)

คณะศึกษาศาสตร์ อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา ของมหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.วิจิต สุวรรณ์เรืองชัย)

วันที่ 11 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2558

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากรองศาสตราจารย์ ดร.ธร สุนทรายุทธ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ดร.ลัดดา ผลวัฒนะ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนะนำแนวทางที่ถูกต้อง ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างดียิ่ง ซึ่งทำให้ผู้วิจัยได้รับแนวทางในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้และประสบการณ์อย่างกว้างขวาง ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ดร.สมุท ธานี นาย ดร.สมพงษ์ ปั้นหุ่น น.ส.อุษณีย์ วัฒนพันธ์ ว่าที่ ร.ต.นันทชัย แก้วสุวรรณ และ ดร.จตุรงค์ อินทรรุ่ง ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบให้คำแนะนำแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีคุณภาพ นอกจากนี้ยังได้รับความอนุเคราะห์จากท่านผู้อำนวยการ โรงเรียน ครูผู้สอนวิชาภาษาจีนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย และนายนคร เหมนาค ผู้ให้คำปรึกษาคำแนะนำที่ดีทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อประพตติ คุณแม่ชิวเฮียง ต้องจิตต์เจริญ และพี่น้องทุก ๆ คนที่เป็นกำลังใจ และสนับสนุนผู้วิจัยเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูแก่เขตที่แด่บุพการี บวรอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ทั้งในอดีตและปัจจุบันที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มีการศึกษา และประสบความสำเร็จมาจนตราบเท่าทุกวันนี้

ประวิทย์ ต้องจิตต์เจริญ

56990041: สาขาวิชา: การบริหารการศึกษา; กศ.ม. (การบริหารการศึกษา)

คำสำคัญ: ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน/ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน

ประวัติย่อ: ต้องจัดเตรียม: ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 (FACTORS AFFECTING CHINESE LEARNING ACHIEVEMENT OF MATTHAYOMSUKSA ONE STUDENTS UNDER THE SECONDARY EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE IX) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: ชร สุนทรายุทธ, Ph.D., ถัดดา ผลวัฒน์, กศ.ค. 125 หน้า. ปี พ.ศ. 2558.

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อศึกษาปัจจัย และระดับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 และเพื่อสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูผู้สอนวิชาภาษาจีนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ปีการศึกษา 2557 กำหนดจังหวัดเป็นชั้นในการสุ่ม ได้กลุ่มตัวอย่าง 53 โรงเรียน ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นครูสอนวิชาภาษาจีน จำนวน 144 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) แบ่งเป็น 8 ระดับและ 4 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

ผลการวิจัย พบว่า

1. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ปีการศึกษา 2557 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 มีผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ปีการศึกษา 2557 อยู่ในระดับค่อนข้างดี
2. ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมาก 7 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ

3. ปัจจัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 โดยรวมและรายด้าน
มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. จากสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 พบว่า ปัจจัยด้านหลักสูตร
ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ เป็นตัวแปรที่ดีที่สุด โดยปัจจัยทั้ง 3 รวมกัน สามารถ
ทำนาย ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ได้ร้อยละ 36.40 ได้สมการถดถอยในรูปคะแนนดิบ
ดังนี้

$$\hat{Y} = 1.359 + 0.236 (X_3) + 0.192 (X_5) + 0.150 (X_7)$$

56990041: MAJOR: EDUCATIONAL ADMINISTRATION; M.ED. (EDUCATIONAL ADMINISTRATION)

KEYWORDS: FACTORS AFFECTING CHINESE LEARNING ACHIEVEMENT
CHINESE LANGUAGE LEARNING ACHIEVEMENT

PRAWIT TONGCHITCHARON: FACTORS AFFECTING CHINESE LEARNING ACHIEVEMENT OF MATTHAYOMSUKSA ONE STUDENTS UNDER THE SECONDARY EDUCATIONAL SERVICE AREA OFFICE IX. ADVISORY COMMITTEE: DHORN SUNTRAYUTH, PH.D., LADDA PHOLWATHANA, ED.D. 125 P. 2015.

The purposes of this research were to 1) study factors affecting Chinese learning achievement of Matthayomsuksa one students under the Secondary Educational Service Area Office IX, 2) study the relationship between factors and Chinese learning achievement of Matthayomsuksa one students under the Secondary Educational Service Area Office IX, and 3) create predicted equation of Matthayomsuksa one students under the Secondary Educational Service Area Office IX. The samples are teachers who've taught Chinese language in Matthayomsuksa one under the Secondary Educational Service Area Office IX of 2014 academic year. Stratified random sampling was used by province setting. The sample consisted of 144 Chinese language teachers from 53 schools that selected by stratified random sampling from each provinces. The research instrument was rating scale questionnaire that divided into eight levels and four level. The data were analyzed by using Mean, Standard Deviation, Pearson Correlation Coefficient, and Stepwise Multiple Regression.

The results revealed that:

1. Matthayomsuksa one students under the Secondary Educational Service Area Office IX have fairly good level of Chinese learning achievement in the 2014 academic year.
2. Factors affecting Chinese learning achievement of Matthayomsuksa one students under the Secondary Educational Service Area Office IX are totally in high level. Consider by aspect, seven factors are in high level included: administrator, teacher, curriculum, learning resources, friends, family, and special class tutoring.
3. Factors and Chinese learning achievement of Matthayomsuksa one students under the Secondary Educational Service Area Office IX are in positive correlation both overview and by aspect at the statistically significant level .05

4. The predicted equation of Matthayomsuksa one students under the Secondary Educational Service Area Office IX was found that curriculum, friends, and special class tutoring are the best variable. These variables can predict 36.40 % of the Chinese learning achievement of Matthayomsuksa one students under the Secondary Educational Service Area Office IX. The regression equation of raw score is as below:

$$\hat{Y} = 1.359 + 0.236 (X_1) + 0.192 (X_2) + 0.150 (X_3)$$

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ณ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่	
1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
คำถามของการวิจัย.....	3
สมมติฐานของการวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
การจัดการศึกษาของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9.....	10
หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน.....	13
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	23
ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน.....	29
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	60
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	66
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	66
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	67
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ.....	68
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	69

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	70
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	71
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
ลำดับขั้นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	74
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	89
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	90
อภิปรายผลการวิจัย.....	93
ข้อเสนอแนะ.....	98
บรรณานุกรม.....	99
ภาคผนวก.....	109
ภาคผนวก ก.....	110
ภาคผนวก ข.....	114
ภาคผนวก ค.....	122
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	125

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง..... 66
2	คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9..... 74
3	คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับ ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 โดยรวม..... 75
4	คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับ ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านผู้บริหาร..... 76
5	คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับ ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านครู..... 77
6	คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับ ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านหลักสูตร..... 78
7	คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับ ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน 80
8	คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับ ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านเพื่อน..... 81
9	คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับ ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านครอบครัว..... 82

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
10	83
คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับ ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านการเรียนพิเศษ.....	
11	84
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยแต่ละด้านกับส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9.....	
12	86
ค่า <i>Tolerance</i> และ <i>VIF</i> ของตัวแปรพยากรณ์.....	
13	86
อำนาจพยากรณ์ของตัวพยากรณ์ และคัดเลือกตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดจากปัจจัย ทั้ง 7 ปัจจัย ที่ใช้พยากรณ์ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชา ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 9.....	
14	87
การวิเคราะห์ความแปรปรวนในการพยากรณ์ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียน การสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 จากปัจจัยต่าง ๆ.....	
15	88
ค่าสถิติของตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดปัจจัยด้านหลักสูตรที่ใช้พยากรณ์ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9.....	
16	123
ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัด การเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9.....	

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ฉบับปรับปรุง (ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2545) มีจุดเน้นที่สำคัญ คือ ให้การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดความเจริญงอกงามของบุคคล และสังคมสร้างสรรค์ความก้าวหน้าทางวิชาการ สร้างองค์ความรู้ เกิดสังคมแห่งการเรียนรู้ เกื้อหนุนให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต การจัดการศึกษาจะต้องพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2542, หน้า 15)

ปัจจุบันสาธารณรัฐประชาชนจีน มีบทบาทสูงในการพัฒนาเศรษฐกิจในภูมิภาคอาเซียน และในภูมิภาคต่าง ๆ ของโลก และมีแนวโน้มที่จะขยายบทบาทในประชาคมโลกอย่างต่อเนื่อง ภาษาจีนจึงนับเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญภาษาหนึ่ง ซึ่งมีผู้ใช้มากเกือบ 2,000 ล้านคนทั่วโลก เป็นอันดับสองรองจากภาษาอังกฤษ และเป็น 1 ใน 6 ภาษาขององค์การสหประชาชาติ สาธารณรัฐประชาชนจีน มีประชากร จำนวน 1,314 ล้านคน ซึ่งมากเป็นอันดับหนึ่งของโลก และมีคนจีนอาศัยอยู่ในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก มีมูลค่าการค้าการลงทุนระหว่างประเทศมากเป็นอันดับแรก ๆ ของโลก (ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551, หน้า 13)

ประเทศไทยมีการตื่นตัวในเรื่องการเรียนการสอนภาษาจีนมากขึ้นทุกขณะ มีการเปิดสอนภาษาจีนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลจนถึงอุดมศึกษา โดยเฉพาะในช่วงห้าถึงสิบปีที่ผ่านมา มีการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนให้เป็นวิชาเอกในระดับปริญญาบัณฑิตและมหาบัณฑิต เพื่อรองรับความต้องการการใช้ภาษาจีนในประเทศไทยและสังคมโลก โรงเรียนกวดวิชาก็มีการเปิดสอนภาษาจีนอยู่ทั่วไป โดยเฉพาะกระทรวงศึกษาธิการ อันเป็นหน่วยงานหลักที่ควบคุมดูแลการศึกษาของประเทศมีนโยบายสนับสนุนการเรียนภาษาจีนในประเทศไทย โดยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 เป็นต้นมาได้สนับสนุนให้โรงเรียนระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาเปิดสอนภาษาจีนขึ้น และกำหนดให้ภาษาจีนเป็นวิชาที่สามารถเลือกสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ กิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน นักศึกษาเกี่ยวกับภาษาจีน การจัดทัศนศึกษาที่ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน การลงนามความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยในประเทศจีน เพื่อการแลกเปลี่ยนนักศึกษาและบุคลากร เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและกว้างขวาง การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยได้ขยายตัวอย่างกว้างขวาง ไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะ “โรงเรียนจีน” ดังเช่นในอดีตอีกต่อไป (นฤมล นุตนิยม, 2545)

ปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการ ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของภาษาจีนจึงจัดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนขึ้นในสถานศึกษา โดยจัดเป็นรายวิชาเพิ่มเติมในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 และได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่าในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม และวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม และมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 211)

ถึงแม้ว่าการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย ได้พัฒนามานานแล้ว แต่ก็ยังมีปัญหาสำคัญหลายประการเกิดขึ้นและได้มีผู้สะท้อนภาพกระแสนิยมเรียนภาษาจีนของคนไทย ไว้ในงานสัมมนาเรื่อง “ปัญหาการเรียนภาษาจีนในประเทศไทย” ว่าหลักสูตรภาษาจีนในไทยยังไม่มีระบบการควบคุมคุณภาพมาตรฐานที่เป็นระบบกลาง ทำให้เกิดปัญหา ภาครัฐยังไม่ได้ให้การสนับสนุนส่งเสริมอย่างจริงจัง ให้สอดคล้องกับสภาพการเมือง เศรษฐกิจ และสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลง โดยเฉพาะหลักสูตรที่ขาดความต่อเนื่องในแต่ละระดับการศึกษา เพราะทั้งระดับอนุบาล ประถมศึกษา และอุดมศึกษา มักจะเริ่มสอนที่หลักสูตรระดับพื้นฐานเหมือนกัน ทั้งที่นักเรียนแต่ละคนมีศักยภาพที่แตกต่างกัน จึงเกิดปัญหาบัณฑิตที่จบหลักสูตรยังมีความรู้ไม่มากพอ สำหรับการสอนวิชาภาษาจีนยังไม่มีการผลิตบุคลากรได้มากพอ ครุส่วนใหญ่มาจากต่างประเทศตามโครงการแลกเปลี่ยนต่าง ๆ ส่วนครูไทยก็มักไม่ได้จบด้านครุศาสตร์มาโดยตรง ไม่มีประสบการณ์การสอน และไม่มีความรู้วิชาชีพของครู (สารพันปัญหาการเรียนภาษาจีนในไทย, 2550) นอกจากนี้ มีนักเรียนมากกว่าครึ่งไม่ได้มีความสนใจเรียนอย่างแท้จริง ผู้เรียนเลือกเรียนภาษาจีนเนื่องจากโรงเรียนต้องการส่งเสริมผู้ปกครองสนับสนุน แต่ผู้เรียนไม่ได้มีความสนใจ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความพยายามในการเรียนรู้ภาษาจีนไม่พอ ผลที่ได้รับจึงน้อย (Lu Jinxiang, 2550)

จากสภาพปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัชฌิมศึกษา เขต 9 เพื่อนำไปเป็นแนวทางหาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนในภาพรวม และนำไปสู่การแก้ไขปัญหาโดยมีแนวทางการศึกษาดังกล่าวตามลำดับต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับของผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9
2. เพื่อศึกษาระดับปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9
4. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 จากปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ซึ่งจะนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 เพิ่มมากขึ้น
2. ผู้บริหารระดับสูงของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ได้นำผลการศึกษาค้นคว้านี้ไปใช้เป็นแนวทางการกำหนดคน งบประมาณ แนวทาง และมาตรการในการปฏิบัติเพื่อเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเพิ่มมากขึ้นอย่างชัดเจนยิ่งขึ้นต่อไป

คำถามของการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มุ่งศึกษาในเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ดังนั้นคำถามในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ

1. ปัจจัยด้านผู้บริหารปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 อยู่ในระดับใด
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 อยู่ในระดับใด
3. ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครูปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 หรือไม่
4. ปัจจัยด้านผู้บริหารปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ได้หรือไม่

สมมติฐานของการวิจัย

1. ปัจจัยด้านผู้บริหารปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษมีความสัมพันธ์ในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9
2. ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 9 ได้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาปัจจัยต่าง ๆ จากหลักแนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. การกำหนดกรอบของปัจจัยที่นำมาศึกษาได้ศึกษาจากแนวคิดของ Bloom (1976, p. 139) กล่าวถึงสิ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แนวคิดของ Harvighurs and Neugraten (1969, p. 159) เกี่ยวกับตัวบ่งชี้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แนวคิดของ Prescott (1961, pp. 17-64) ได้สรุปองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับอัจฉรา สุขารมณี และอรพินทร์ ชูชม (2530, หน้า 11-40) แนวคิดของปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546, หน้า 191) ที่กล่าวว่า การเรียนเพิ่มเป็นการเรียนหลังจากที่ได้เรียนจากบทเรียนนั้นแล้วทบทวน และจากผลการวิจัยของพรทิพย์ สระบงกช (2544) เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า มีปัจจัย 6 ด้าน ผู้วิจัยได้แนวคิดและผลการวิจัยดังกล่าวมาสังเคราะห์เพื่อกำหนดปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 โดยมีปัจจัย 7 ด้าน ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ

2. การกำหนดกรอบผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ศึกษาค้นคว้าหลักสูตรการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน การจัดการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล และผลการทดสอบทางการศึกษาวิชาภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 แล้วสร้างเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย แสดงได้ ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อพิสูจน์ว่าปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 หรือไม่

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร ได้แก่ ครูผู้สอนวิชาภาษาจีนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 233 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูผู้สอนวิชาภาษาจีนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 233 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 144 คน โดยใช้ตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Krejcie and Morgan (1970, pp. 607-610) จากนั้นจึงใช้การสุ่มอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) กำหนดจังหวัดเป็นชั้นในการสุ่มได้กลุ่มตัวอย่าง 53 โรงเรียน ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นครูสอนวิชาภาษาจีน จำนวน 144 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ประกอบด้วย

- 3.1.1 ปัจจัยด้านผู้บริหาร
- 3.1.2 ปัจจัยด้านครู
- 3.1.3 ปัจจัยด้านหลักสูตร
- 3.1.4 ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน
- 3.1.5 ปัจจัยด้านเพื่อน
- 3.1.6 ปัจจัยด้านครอบครัว
- 3.1.7 ปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งระดับในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาจีน ปีการศึกษา 2557
2. ปัจจัยด้านผู้บริหาร หมายถึง ผู้ปฏิบัติหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้กับนักเรียนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ การให้คำปรึกษาแนะนำให้กำลังใจ การจัดทำแผนงาน โครงการ สนับสนุนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้เข้าใจกระบวนการทัศน์ใหม่ จัดเตรียมสิ่งสนับสนุน ตอบสนองความต้องการของผู้เรียน บริหารและบริการหลักสูตรให้มีความหลากหลาย ส่งเสริมและพัฒนาจัดทำหลักสูตร การใช้เทคโนโลยี ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาจัดการเรียนรู้ การทำวิจัยในชั้นเรียน ระบบนิเทศภายใน และส่งเสริมโรงเรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ของชุมชน
3. ปัจจัยด้านครู หมายถึง ผู้ที่มีคุณวุฒิ ความสามารถในการเตรียมการสอน ความรู้ความสามารถในการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ การเสริมสร้างนักเรียนมีคุณภาพ และประสิทธิภาพ เป็นผู้ปฏิบัติการใช้เทคนิคการจัดการเรียนการสอนดำเนินการวัดผลประเมินผล การวิเคราะห์ผู้เรียน

เป็นรายบุคคล วางแผนการใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินตามสภาพจริง และการสอนซ่อมเสริมให้นักเรียนที่มีปัญหาในการเรียน

4. ปัจจัยด้านหลักสูตร หมายถึง แผน โปรแกรมการปฏิบัติของโรงเรียน โดยมีองค์ประกอบ คือ การได้รับความร่วมมือผู้ปกครอง ครู นักเรียน คณะกรรมการสถานศึกษาในการวางโครงสร้าง เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของครู ส่งเสริมความเจริญงอกงามและพัฒนาการของผู้เรียน จัดประสบการณ์ของผู้เรียนโดยตรง ส่งเสริมความรู้ความสามารถของผู้เรียน ส่งเสริมความประพฤติ ทักษะและเจตคติในอันที่จะอยู่ร่วมกันในสังคม เป็นแผน แนวทางมีข้อกำหนดของการจัดการศึกษา ที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตน นำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน พัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ และคุณลักษณะที่เหมาะสมในการดำรงชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข และได้รับการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์

5. ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน หมายถึง สภาพแวดล้อมทางกายภาพ ภายใน และภายนอกห้องเรียนที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ สามารถนำไปสู่ความรู้ความเข้าใจในเรื่อง ที่ศึกษาเป็น ไปตามความมุ่งหมายของหลักสูตร มีอยู่ในชุมชนท้องถิ่นเพียงพอต่อจำนวนนักเรียน เป็นไปตามความต้องการของนักเรียนมีประสิทธิภาพต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นแรงจูงใจ ส่งผลต่อความต้องการศึกษาของผู้เรียน เป็นที่ยอมรับของบุคลากรครู ผู้ปกครองชุมชนในการจัด กิจกรรมให้กับผู้เรียน ผ่านการวิเคราะห์คุณภาพมาตรฐานและการหาประสิทธิภาพจากผู้สอน และสามารถพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

6. ปัจจัยด้านเพื่อน หมายถึง บุคคลที่มีอิทธิพลในการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากเรื่อง ที่เรียน ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนต้องการเรียนรู้เพิ่มขึ้น พฤติกรรมของบุคคลที่มีผลต่อการเรียนรู้ เป็นกำลังใจสำคัญต่อการเรียนรู้ ช่วยเกื้อหนุนในการกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนและด้านวิชาการ มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาความรู้ ทักษะคุณลักษณะ คุณธรรมการได้รับการยอมรับ และการกระตุ้นความคิดและประสบการณ์ใหม่ ๆ

7. ปัจจัยด้านครอบครัว หมายถึง ผู้ปกครองที่ช่วยเหลือดูแลนักเรียนมีอิทธิพลต่อนักเรียน ในการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ส่งเสริมให้นักเรียนต้องการเรียนรู้ มีพฤติกรรมสนับสนุนการเรียน เป็นกำลังใจสำคัญ เกื้อหนุนในการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียน มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาความรู้ บุคลิกภาพ คุณธรรม เป็นผู้แสดงการยอมรับและชมเชย เอาใจใส่ตามบทบาท และหน้าที่ต่อการเรียนรู้และพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียน

8. ปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ หมายถึง การเรียนก่อน หรือการเรียนเพิ่มที่ช่วยทบทวน แสวงหาความรู้เพิ่มเติมตามความต้องการที่ได้มากกว่าการเรียนในชั้นเรียนปกติ ส่งเสริมให้เกิด ประสบการณ์ในการแสวงหาความรู้มากขึ้น ได้ทบทวนรายละเอียดความซับซ้อนของรายวิชาเพิ่ม

มากกว่าในชั้นเรียนปกติ เป็นไปตามความต้องการของนักเรียนชวนหาความรู้ในการพัฒนา ศักยภาพของตนเองให้สูงขึ้น ช่อมเสริมเด็กเก่งและเด็กอ่อนให้ได้รับการพัฒนาเต็มศักยภาพ เน้นการฝึกซ้ำ ย้ำทวน ทำให้เกิดทักษะเกิดเป็นความรู้ที่ถาวร เน้นหาที่เป็นเทคนิคการเรียนรู้ ประสบการณ์จะมีมากกว่าการเรียนปกติในชั้นเรียน

9. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9

10. สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 หมายถึง หน่วยงานที่ได้ประกาศ จัดตั้งขึ้นตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ มีบทบาทหน้าที่ในการบริหารจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับมัธยมศึกษา (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6) ในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบ จำนวน 61 แห่ง ซึ่งประกอบด้วย โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 32 โรงเรียน และ โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำนวน 29 โรงเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. การจัดการศึกษาของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9
2. หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การจัดการศึกษาของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9

ความเป็นมา

การจัดการศึกษาของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 สืบเนื่องจากมติที่ประชุมสภาการศึกษา ครั้งที่ 1/ 2552 เมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2552 เห็นชอบหลักการให้มีเขตพื้นที่การศึกษา (มัธยมศึกษา) โดยให้ดำเนินการเสนอแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการประกาศจัดตั้งเขตพื้นที่ การศึกษา (มัธยมศึกษา) สำหรับจำนวนเขตพื้นที่การศึกษา (มัธยมศึกษา) ควรสอดคล้องกับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน แบบกลุ่มจังหวัด จำนวน 18 กลุ่ม และ กรุงเทพมหานคร 1 กลุ่ม โดยให้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานไปดำเนินการ รวมทั้ง มาตรการระยะสั้นก็ให้ดำเนินการไปพลางก่อนเท่าที่ไม่ขัดกับกฎหมาย ดังนั้น เพื่อให้การจัดการมัธยมศึกษาได้ขับเคลื่อนต่อไปอย่างมีคุณภาพและเป็นไปตามมติของสภาการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดมาตรการระยะสั้นในการดำเนินงานเพื่อยกระดับคุณภาพการมัธยมศึกษาและการบริหารงานบุคคล โดยมาตรการระยะสั้นดังกล่าวกำหนดให้จัดตั้งศูนย์ประสานงานการจัดการมัธยมศึกษา ให้มีเครือข่ายการนิเทศการมัธยมศึกษา และกำหนดตัวบ่งชี้คุณภาพความสำเร็จการจัดการมัธยมศึกษา ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการเห็นชอบในมาตรการระยะสั้น และได้ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง กำหนดศูนย์ประสานงานการจัดการมัธยมศึกษา เมื่อวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2552 และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้จัดทำแนวทางการบริหารจัดการศูนย์ประสานงานการจัดการมัธยมศึกษา เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผน

พัฒนาคุณภาพการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกำหนดเป็นเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ ลงวันที่ 17 สิงหาคม พ.ศ. 2553

วิสัยทัศน์และพันธกิจ

วิสัยทัศน์ (Vision) ภายในปี พ.ศ. 2554 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 (จังหวัดสุพรรณบุรี-นครปฐม) เป็นองค์กรที่ส่งเสริม สนับสนุน และจัดการมัธยมศึกษาอย่างมีคุณภาพ

พันธกิจ (Mission)

1. ส่งเสริม สนับสนุน และดำเนินการให้ประชากรวัยเรียนทุกคนได้เข้าเรียน และเรียนจนจบหลักสูตร

2. ส่งเสริม/ เร่งรัดให้สถานศึกษาพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้ได้มาตรฐาน

3. ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษา

4. ประสานและสนับสนุนเครือข่ายนิเทศในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา

สภาพการจัดการศึกษา

ตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 และพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2553 กำหนดให้มีเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา และเขตพื้นที่การศึกษามัศึกษานั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 และมาตรา 37 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 และมาตรา 8 และมาตรา 33 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2553 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ โดยคำแนะนำของสภากิจการศึกษามัธยมศึกษา และที่ตั้งของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เพื่อบริหารและจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษา จำนวน 42 เขต

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 จึงเป็นหน่วยงานที่มีภารกิจในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน ระดับมัธยมศึกษา (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6) ในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบ จำนวน 61 แห่ง ซึ่งประกอบด้วย โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 32 โรงเรียน และ โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำนวน 29 โรงเรียน มีนักเรียน จำนวน 73,634 คน มีจำนวนครูและบุคลากรทางการศึกษา จำนวน 3,663 คน และบุคลากรสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 จำนวน 4 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9, 2554)

ยุทธศาสตร์สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9

ยุทธศาสตร์ที่ 1 ขยายโอกาสและเสริมสร้างความเท่าเทียมในการเรียนต่อมัธยมศึกษา มาตรการ

1. สำรวจสภาพและวางแผนจัดการมัธยมศึกษาในภาพรวมของประเทศ และในแต่ละเขตพื้นที่การศึกษา
2. สนับสนุนการดำเนินงานเพื่อให้สามารถเข้าถึงและให้บริการผู้เรียนได้อย่างทั่วถึงและเหมาะสม
3. พัฒนาการศึกษาทงเลือกสำหรับกลุ่มเป้าหมายพิเศษ
4. วางระบบป้องกันการศึกษสำหรับผู้เรียนที่มาจากครอบครัวที่ยากจนให้ได้รับการสนับสนุนที่จำเป็นต่อการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาอย่างต่อเนื่อง

ยุทธศาสตร์ที่ 2 ยกระดับและพัฒนาคุณภาพของสถานศึกษา ผู้บริหาร และครูระดับ มัธยมศึกษาให้เข้าสู่มาตรฐาน และยกระดับสู่มาตรฐานสากล

มาตรการ

1. พัฒนาโรงเรียนที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทุกโรงเรียน และโรงเรียนขยายโอกาสที่มีนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ไม่น้อยกว่า 90 คน
2. ยกระดับโรงเรียนที่มีการแข่งขันสูงให้พัฒนาสู่มาตรฐานสากล
3. พัฒนาคุณภาพผู้บริหารเข้าสู่เกณฑ์มาตรฐานและเพิ่มพูนประสิทธิภาพสู่ความเป็นเลิศ
4. จัดอัตราครูให้มีตามเกณฑ์ และพัฒนายกระดับความรู้ และทักษะในการจัดการเรียนการสอนที่มีอยู่เดิมให้สูงขึ้น
5. จัดตั้งศูนย์พัฒนากลุ่มสาระการเรียนรู้ในเครือข่าย ส่งเสริมประสิทธิภาพการมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัด

ยุทธศาสตร์ที่ 3 พัฒนาคุณภาพนักเรียนสู่มาตรฐาน สร้างความเป็นเลิศและยกระดับสู่ มาตรฐานสากล

มาตรการ

1. พัฒนานักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและมีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน
2. สร้างความเป็นเลิศให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และมีคุณภาพมาตรฐานสู่สากล

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างความเข้มแข็งในการบริหารและจัดการศึกษาให้สถานศึกษา เพื่อรองรับการกระจายอำนาจ

มาตรการ

1. กระจายอำนาจให้โรงเรียน ผู้ปกครอง ชุมชน คณะกรรมการสถานศึกษา และสถาบันการศึกษาในเขตพื้นที่
2. พัฒนาการติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาเพื่อรองรับการกระจายอำนาจ

หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติจำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

หลักการของหลักสูตร

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับการพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมายของหลักสูตร

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมาย เพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. มีความรู้อันเป็นสากล และมีความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุนทรีย์ และรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและกานปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจเรื่องราว และวัฒนธรรมอันหลากหลายของ

ประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยน ข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

- ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือก/ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ
  - สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ ข่าว เรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคม และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบายให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูด และเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับ และปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม
  - พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูด และเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์ เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/ สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ
  - เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาส ตามมารยาททางสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียม และประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ
  - เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือน และความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับของไทยและนำไปใช้อย่างเหมาะสม

- ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน
- ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/ สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม
- ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่นเป็นภาษาต่างประเทศ
- มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง พูด อ่าน เขียน) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการการซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100-2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)
- ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex sentence) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, หน้า 1-7)

การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน

ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ปัจจุบันทฤษฎีการรับรู้ (Acquisition) ภาษาที่สองอยู่บนพื้นฐานการวิจัยทางด้านภาษาศาสตร์ จิตวิทยา สังคมวิทยา มานุษยวิทยา ซึ่งทฤษฎีหนึ่งกล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาทางภาษา โดยเริ่มจากการไม่รู้ภาษาเลยจนกระทั่งสามารถใช้ภาษาได้อย่างเชี่ยวชาญ ทฤษฎีนี้แบ่งพัฒนาการทางภาษา 5 ระดับ ดังนี้ (Freeman & Freeman, 1994 อ้างถึงใน นพเก้า ณ พัทลุง, 2548, หน้า 8-9)

1. เงียบ/ การรับรู้ภาษา (The silent/ Receptive or preproduction stage) ระดับนี้ผู้เรียนรับรู้คำศัพท์มากกว่า 500 คำ ซึ่งเป็นคำที่ฟังเข้าใจแต่ไม่สามารถใช้การได้ระดับนี้เป็นช่วงที่เงียบ (Silent period) เพราะผู้เรียนไม่สามารถพูดได้แต่สามารถตอบสนองโดยใช้กลวิธีต่าง ๆ เช่น ใช้วัสดุ อุปกรณ์ รูปภาพ หรือการกระทำ เช่น ยืนขึ้น ปิดประตู ใช้ท่าทาง หรืออาจตอบ Yes/ No ผู้สอนไม่ควรเร่งรัดผู้เรียนให้พูดจนกว่าเขาจะพร้อม
2. การสร้างภาษาในระดับต้น (The early production stage) เป็นระดับที่ผู้เรียนรับรู้คำศัพท์ได้ประมาณ 1,000 คำ ซึ่งเป็นคำที่สามารถเข้าใจและใช้การได้ในขั้นนี้ผู้เรียนสามารถพูดเป็นวลีได้ และสามารถแสดงความเข้าใจโดยตอบคำถามโดยใช้ Yes/ No, Either/ Or, Or คำถามประเภท Who/ What/ Where

3. การพูด (The speech emergence stage) ระดับนี้ผู้เรียนพัฒนาคำศัพท์ได้ประมาณ 3,000 คำ และสามารถใช้อวลีสั้น ๆ และประโยคง่าย ๆ ในการสื่อสาร ผู้เรียนเริ่มใช้บทสนทนาและสามารถใช้คำถามง่าย ๆ ได้ และสามารถตอบคำถามง่าย ๆ ได้โดยสร้างประโยคที่ยาวขึ้นแต่ยังคงมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์

4. ความคล่องแคล่วระดับกลางในการใช้ภาษา (The intermediate language proficiency stage) ระดับนี้ผู้เรียนพัฒนาคำศัพท์ได้ประมาณ 6,000 คำ และเริ่มใช้ข้อความที่ซับซ้อน แสดงความคิดเห็น และพูดในประโยคที่ยาว ๆ

5. ความคล่องแคล่วระดับสูงการใช้ภาษา (The advanced language proficiency stage) ระดับนี้ผู้เรียนสามารถใช้ศัพท์เฉพาะวงการต่าง ๆ ได้ และสามารถมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชั้นเรียนได้เต็มที่ และสามารถใช้อวลีและไวยากรณ์ได้ดีเท่ากับเจ้าของภาษาในวัยเดียวกัน

Krashen (1987 อ้างถึงใน นพเก้า ณ พัทลุง, 2548, หน้า 9-10) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สอง (Theory of second language acquisition) ไว้ดังนี้

1. สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างการรับรู้และการเรียนรู้ (Acquisition learning distinction) กล่าวถึงระบบของการปฏิบัติภาษาที่สอง จำแนกเป็น

1.1 ระบบการรับรู้ (Acquired system or acquisition) เป็นกระบวนการที่คล้ายกับการรับรู้ภาษาแม่ เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว ซึ่งผู้พูดไม่เน้นรูปแบบทางภาษา (Form) แต่เน้นการสื่อสารมากกว่า

1.2 ระบบการเรียนรู้ (Learned system or learning) เป็นผลจากการสอนและ กระบวนการที่รู้ตัว ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้ของภาษา เช่น ความรู้ไวยากรณ์ แต่ Krashen ให้ความสำคัญของการเรียนรู้น้อยกว่าการรับรู้

2. สมมติฐานเกี่ยวกับการตรวจสอบทางภาษา (Monitor hypothesis) อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้และการเรียนรู้ กล่าวคือ การรับรู้ทางภาษาจะช่วยให้ผู้เรียนนำภาษาไปติดต่อสื่อสารได้ ส่วนการเรียนรู้ภาษาไปติดต่อสื่อสารได้ ส่วนการเรียนรู้ภาษาผู้เรียนนำกฎเกณฑ์ทางภาษา มาตรวจสอบความถูกต้องในการใช้ภาษา

3. สมมติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ตามธรรมชาติ (Natural order hypothesis) เสนอแนะว่าการรับรู้โครงสร้างทางไวยากรณ์เป็นไปตามธรรมชาติ (Natural order) ซึ่งสามารถทำนายได้

4. สมมติฐานการป้อนข้อมูลทางภาษา (Input hypothesis) สมมุติฐานนี้กล่าวถึงวิธีการรับรู้ภาษาที่สองหรือการเรียนรู้ภาษาที่สองเกิดขึ้นได้อย่างไร ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรับรู้ (Acquisition) แต่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ (Learning) ซึ่งกล่าวว่า ผู้เรียนพัฒนาภาษาตามธรรมชาติเมื่อเขาได้รับการป้อนข้อมูลทางภาษาสูงกว่าระดับความสามารถของภาษาในขณะนั้น ตัวอย่างเช่น ระดับ

ความสามารถทางภาษาของผู้เรียนอยู่ในระดับ 'i' การรับรู้เกิดขึ้นเมื่อเขาได้ข้อมูลทางภาษา 'i + 1' ซึ่งแนวคิดนี้นำไปใช้ในการวางแผนการสอนได้

5. สมมติฐานเกี่ยวกับอุปสรรคในการรับรู้ทางภาษา (Affective filter hypothesis)

Krashen กล่าวว่า ตัวแปรด้านจิตใจ (Affective variables) เช่น ความมั่นใจในตนเอง ความกังวล มีผลต่อการรับรู้ภาษาที่สอง ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจ มีความมั่นใจ จินตนาการที่ดี และมีความกังวล ในระดับต่ำจะประสบผลสำเร็จในการรับรู้ภาษาที่สอง ในทางกลับกันหากผู้เรียนไม่มีแรงจูงใจ ความมั่นใจในตนเองต่ำ มีความกังวลจะเป็นอุปสรรคในการรับรู้ภาษา

จากทฤษฎีดังกล่าว ผู้สอนสามารถนำหลักการหรือแนวคิดมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบวิธีการสอน โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเหมาะสมกับผู้เรียน

วิธีการสอนภาษาต่างประเทศ

Bull's (1965 อ้างถึงใน วิรัช วงศ์กันันท์วัฒนา, 2549, หน้า 51-53) ได้เสนอวิธีการสอนภาษาต่างประเทศตามลำดับช่วงเวลา ดังนี้

1. วิธีการสอนแบบไวยากรณ์-การแปล (Grammar-translation method) เป็นวิธีการสอนที่เกิดขึ้นในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 (ค.ศ. 1890-1930) ผู้เรียนต้องแปลภาษากรีกโบราณหรือภาษาละตินเป็นภาษาอังกฤษ วิธีนี้อาจทำให้ผู้เรียนเบื่อหน่ายต่อการหาความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรมหรือเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ เน้นการทำแบบฝึกหัดและดูตัวอย่างประโยค เพื่อฝึกสร้างโครงสร้างใหม่ วิธีการสอนแบบนี้ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสนในการเรียนรู้ภาษาที่สองอย่างแท้จริงค่อนข้างน้อย
2. วิธีการสอนแบบตามทฤษฎีการเรียนรู้ (Cognitive approach) เกิดขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 1940-1950 เป็นการเรียนทักษะทางภาษาทั้งสี่ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเน้นความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร วิธีการสอนจะเน้นความเข้าใจในการฟังเพื่อให้ผู้เรียนพูดตาม วิธีนี้ถือเป็นการเรียนเกี่ยวกับภาษามากเกินไป (Learning about the language was overemphasized)
3. วิธีการสอนโดยใช้การฟัง (Audio-lingual method) เป็นวิธีที่ได้รับความนิยมในช่วงปี ค.ศ. 1950-1960 วิธีการสอนเน้นการฝึกฟังจากแถบบันทึกเสียง โดยให้ผู้เรียนฟังเสียงจากเจ้าของภาษาแล้วพูดเลียนแบบจากเสียงที่ฟัง การเรียนมักฝึกฟังในห้องปฏิบัติการทางภาษา บทเรียนจะเริ่มต้นจากบทสนทนาที่เป็นตัวอย่างแล้วให้ผู้เรียนท่องจำจากบทสนทนานั้น ๆ โดยฝึกปฏิบัติจากการใช้คำแทนที่ในบทสนทนาหรือโครงสร้างในประโยค เพื่อฝึกฝนโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว เน้นความรวดเร็วในการพูดตาม การพูดซ้ำ การแทนที่คำ การเชื่อมโยง และการแปล อย่างไรก็ตาม วิธีนี้ผู้เรียนมักไม่สามารถใช้บทสนทนาในชีวิตจริงได้
4. วิธีการสอนแบบทางตรง (The direct method) เป็นแนวคิดในช่วงปี ค.ศ. 1970 วิธีนี้เป็นวิธีการสอนโดยใช้ภาษาของผู้เรียน เป็นการเรียนรู้ไวยากรณ์แบบอุปนัย (Inductive) จากการสนทนา

ทั่วไปโดยมิได้มีการอธิบายให้แก่ผู้เรียน ผู้สอน และผู้เรียนจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันจากการเดาบริบทหรือเนื้อหา การเติมส่วนที่ขาดหายไป หรือการทำแบบฝึกหัดที่เติมคำลงในช่องว่าง เน้นการฝึกฝนจากตัวอย่างเพื่อความถูกต้องในการออกเสียงและการพูด

5. วิธีสอนแบบธรรมชาติ หรือเพื่อการสื่อสาร (The natural/ Communicative approach) เกิดขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 1960-2000 ผู้คิดวิธีสอนแบบนี้ คือ Tracy Terrell และ Stephen Krashen การเรียนรู้โดยวิธีนี้เน้นความก้าวหน้าในการสื่อสารตามลำดับขั้น ดังนี้ 1) ขั้นฟังเพื่อความเข้าใจ 2) ขั้นเริ่มฝึกพูด และ 3) ขั้นฝึกกิจกรรมการพูด การสอนเน้นการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติเหมือนเด็กเรียนรู้ภาษาแม่ ในขั้นเริ่มต้นที่เรียกว่า “ขั้นเงียบ (Silent period)” นั้นจะต้องให้ผู้เรียนฝึกฟังเพื่อความเข้าใจก่อนการพูด การเรียน ตามลำดับขั้นเป็นสิ่งสำคัญเพราะเรียน ในห้องเรียน โดยผู้สอน จะบอกแนวความคิดของสิ่งที่เรียนทุกครั้ง (Total immersion) ด้วยการพูดให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญ การแก้ไขการออกเสียงผิดจะค่อยเป็นค่อยไป แล้วจึงใช้หนังสือเรียนเรื่องที่เขียน บรรยายลักษณะนิสัยทางวัฒนธรรม อภิธานศัพท์ รายการคำศัพท์ และการใช้รูปภาพประกอบ วิธีนี้จะให้ผู้เรียนค่อย ๆ ซึมซับการใช้ไวยากรณ์ว่าเป็นสิ่งสำคัญในกระบวนการใช้ภาษา หลังจากนั้นแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อฝึกการใช้โครงสร้างทางภาษา การฝึกกิจกรรมในขั้นนี้จำเป็นต้องใช้รูปภาพ สไลด์ เกม การใช้คำ บทสนทนา การแข่งขัน กิจกรรมสนทนา การออกเสียง และกิจกรรมเสมือนจริงที่ให้ผู้เรียนแก้ปัญหา ซึ่งอาจรวมถึงการใช้แผนผัง แผนที่ แผนภูมิ และโฆษณา ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้จะจัดภายในห้องเรียน และเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการแสดงออกทางภาษาด้วยตัวของผู้เรียนเอง โดยคำนึงถึงไวยากรณ์ให้น้อยที่สุด

6. วิธีสอนแบบการตอบสนองทางร่างกาย (Total Physical Response/ TPR) วิธีนี้รู้จักกันในชื่อ TPR ในช่วงปี ค.ศ. 1960-2000 โดย James Asher เป็นการเรียนที่ใช้ทั้งภาษาและการเคลื่อนไหวร่างกายพร้อม ๆ กัน โดยใช้ประโยคคำสั่ง (Direct commands) วิธีนี้อาจใช้ควบคู่กับวิธีอื่นโดยผู้สอนพูดแล้วให้ผู้เรียนแสดงท่าทางตามคำพูดนั้น เช่น ยืนขึ้น ไปที่ประตู นั่งลง เป็นต้น การเคลื่อนไหวมือและแขนจะช่วยให้ไม่ต้องท่องจำมาก การพูดของผู้เรียนอาจจะช้าจนกระทั่งผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายและเข้าใจคำสั่ง วิธีนี้จะได้ดีกับการสอนเรื่องเกี่ยวกับเวลา สรรพนาม และ โครงสร้างไวยากรณ์ที่ซับซ้อน

7. วิธีสอนแบบเงียบ (The silent way) เป็นแนวคิดที่เกิดขึ้นในช่วง ค.ศ. 1960-2000 ผู้ริเริ่ม คือ Caleb Gattegno เป็นวิธีการที่ผู้สอนไม่พูดแต่จะให้ผู้เรียนเป็นผู้พูดสลับกันไปอย่างต่อเนื่อง และจับพจน์ วิธีนี้เป็นการฝึกก่อนที่จะเข้าใจความหมายจากการคิด และการฝึกปฏิบัติ หลังจากนั้นผู้สอนจะใช้แผนผังอธิบายเรื่องพยัญชนะ และสระ โดยให้ผู้เรียนพูดออกเสียงไปตามลำดับขั้นของการฝึกเรื่องหน่วยเสียง โดยใช้สีสันเพื่อแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในการอธิบาย

ความสัมพันธ์ คำอุปมา สีสัน และจำนวน เพื่อสร้างความเข้าใจ การใช้เส้นหรือเครื่องหมายขีด (/) ในการอธิบายบนกระดานคำจะช่วยแบ่งแยกคำ พยางค์ เพื่อให้ผู้เรียนจดจำได้ ผู้เรียนจะแก้ไข การออกเสียงที่ผิดจากผู้สอนที่แสดงท่าทาง สิ่งที่สำคัญมากของวิธีนี้คือให้ผู้เรียนได้แสดงออกโดยการพูด ในขณะที่ผู้สอนนั่งอยู่เฉย ๆ (Take a back seat) วิธีนี้จะได้ผลดีเมื่อจัดห้องเรียนแบบโต๊ะกลม โดยแบ่งเป็นกลุ่มเล็ก ๆ และให้ผู้เรียนสลับเปลี่ยนกลุ่มกันบ่อย ๆ เพื่อสร้างความมั่นใจในการใช้ โครงสร้างของภาษาและไม่บั่นทอนกำลังใจในการเรียนในระยะเริ่มต้น

8. วิธีสอนแบบแนะนำ (Suggestopedia) เป็นแนวคิดในช่วงปี ค.ศ. 1960-2000 เป็นวิธีสอนของกลุ่มหัวก้าวหน้าที่เน้นในเรื่องจิตใต้สำนึก วิธีนี้อยู่บนพื้นฐานของผู้ริเริ่มในปี ค.ศ. 1967 ซึ่งเป็นแพทย์ชาวบัลแกเรีย นักสะกดจิต และนักจิตวิทยาชื่อ Georgi Loznov ที่ใช้เทคนิคการเรียนที่เป็นเลิศ (Superlearning) โดยจัดชั้นเรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ และมีการเรียนแบบเข้มข้น (Intensive) ที่ไม่เคร่งเครียด สื่อที่ใช้นำเสนอเป็นท่วงทำนองดนตรีที่ไพเราะและเป็นศิลปะ วิธีนี้มีแนวคิดในการใช้สมองส่วนที่สร้างสรรค์ (Creative side) ซึ่งเป็นส่วนใหญ่มากกว่าความสามารถทางสติปัญญาที่สามารถดึงออกมาเพื่อส่งไปสู่ความจำระยะยาว วิธีนี้เป็นศาสตร์ทางภาษาที่จะทำให้ผู้เรียนใช้ความสามารถพิเศษ (Talent) ของคนออกมาตามธรรมชาติ วิธีนี้จะเปิดเพลงคลาสสิกและแบบบาร็อก (Classical and baroque chamber) ให้ผู้เรียนนั่งท่ามกลางบรรยากาศที่มีแสงไฟสลัว ๆ มีเบาะและหมอนสำหรับนั่งฟังอย่างผ่อนคลาย แต่แสดงความกระตือรือร้นอย่างชัดเจนและมีสมาธิที่แน่วแน่ ใช้การรวบรวมจิตให้หนึ่ง ใช้โยคะ และการผ่อนคลายใจเพื่อนำไปสู่สิ่งที่สำคัญที่สุดโดยใช้เพลงเพื่อพัฒนาความจำ การใช้วิธีนี้เป็นการผ่อนคลายเพื่อการเรียนภาษาเป้าหมาย เน้นการใช้ไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย การสื่อสารทางอวัจนภาษา (Non-verbal communication) การเคลื่อนไหวร่างกาย (Kinesics) ปริภาษา (Paralanguage) การศึกษาสภาพแวดล้อม (Environmental proxemics) และ การศึกษาทางจักษุ (Oculistics) สามารถใช้ร่วมกับวิธีสอนนี้ได้ตามแนวคิดของ Robert Rosenthal's Pygmalia ที่ใช้ในห้องเรียน Soviet Hypnopedia (การเรียนรู้แบบนอน: Sleep-learning) ซึ่งพัฒนาโดยนักวิจัย เช่น Syvadoshch ใน Leningrad และ Bliznitchenko ใน Kiev, Sophrology (ระบบการฝึกความจำ: A memory training system) วิธีการของ Tomatis การรักษาพันธุกรรมตนเอง (Autogenic) ของ Schultz-Luthe ศาสตร์การแนะนำ (Suggestology) และวิธีการของ Suzuki ในการเรียนรู้ดนตรีซึ่งเป็นวิธีการสัมพันธ์กับวิธีการของ Bulgarian วิธีนี้ปรากฏเป็น 2 แนวทางหรือได้มาจากการเรียนรู้แบบ Donald Schuster, Suggestive-accelerative learning และการสอนหรือ SALT และ Lynn Dhority, Acquisition ที่เรียนรู้โดยการสอนแบบสร้างสรรค์ (Creative teaching) หรือ ACT ซึ่งเหมือนกับวิธีสอนแนวใหม่ที่คิดว่าภาษาเป็นการได้รับทีละส่วน ในขณะที่ความใส่ใจและรายละเอียดก็จะตามมา

9. วิธีสอนแบบการเรียนรู้ภาษาในชุมชน (Community language learning/ CLL)

(ค.ศ. 1960-2000) วิธีนี้เป็นการสร้างสรรค์ (Creative) มีพลวัต (Dynamic) และไม่ใช้วิธีตรง (Non-directive) ในการเรียนรู้ภาษาเป็นแนวคิดของ Charles Curran ซึ่งออกแบบให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนรู้ทีละน้อย และสร้างความเชื่อมั่นในการเรียนภาษาเป้าหมาย วิธีนี้รู้จักกันในชื่อวิธีการเรียนแบบแนะนำ (Counseling-learning method) วิธีของ Curran เป็นวิธีที่นอกเหนือจากศาสตร์อย่างง่าย แต่ค่อนข้างเป็นปรัชญาในการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง ถ้าการสะท้อนถึงทฤษฎีทางมนุษยชาติ วิธีนี้จะช่วยในการเรียนรู้โดยภาพรวม ช่วยพัฒนาผู้เรียน และการพัฒนาตนเอง การเรียนภาษาไม่ใช่มุมมองที่สำคัญเหมือนความสำเร็จของแต่ละบุคคล แต่สะสมประสบการณ์ สิ่งที่จะแพร่กระจายไปในชุมชนที่กว้างขวางในขั้นต่อไปในกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สอง สิ่งที่ยืนยันในขั้นพื้นฐานนี้มีชื่อย่อเรียกว่า SARD: S หมายถึง Security (สิ่งที่ทำให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่น) A หมายถึง Aggression (สิ่งที่ชักจูงให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องกับผู้เรียน และระดับของความหงุดหงิดที่ตามมา) R หมายถึง Retention และ Retention และ Reflection (สิ่งที่ยังคงไว้ใน การเรียนรู้ภาษา และผลสรุปที่ได้จากการสะท้อนผล) และ D หมายถึง Discrimination (ผู้เรียนจะรับรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาจากการแยกแยะสิ่งที่เรียน หรือเข้าใจ โนมคติที่เกิดจากความสัมพันธ์ต่อกันและกันก่อนจะใช้โครงสร้างทางภาษา) ผู้เรียนในฐานะผู้มีส่วนร่วมเป็นผู้รับรู้ไวยากรณ์ที่เป็นนามธรรมทั้งส่วนรอบ ๆ และภายใต้กิจจิดสำนึก

พัชรีย์ ไชยสิทธิ์ (2546, หน้า 31, 78) กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ คือแบบที่เน้นกฎเกณฑ์ของภาษาและแบบภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. แนวการสอนที่เน้นเรื่องกฎเกณฑ์ของภาษา การเรียนภาษาอย่างมีแบบแผนในลักษณะนี้มีอยู่มากมายหลายวิธี จะขอกล่าวถึงวิธีการเรียนที่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลาย 4 แบบ เมื่อวิธีการเรียนการสอนแบบใหม่เกิดขึ้นจะมีการเลิกใช้การเรียนการสอนแบบเก่าโดยสิ้นเชิงในทางตรงกันข้ามยังมีการใช้วิธีการเรียนการสอนทั้งหมดแม้กระทั่งปัจจุบัน วิธีสอน 4 แบบ ดังกล่าวมีดังนี้ คือ วิธีสอนแบบแปล และไวยากรณ์วิธีสอนแบบตรง วิธีสอนโดยอาศัยการฟัง และพูด วิธีสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้

2. แนวการสอนที่เน้นในเรื่องการสื่อความหมาย เป็นการสอนที่เน้นหน้าที่ของภาษา โดยเอาภาษามาแยกแยะว่าทำหน้าที่อะไรบ้าง แล้วจึงสอนการใช้ภาษาแบบนั้น ๆ แก่ผู้เรียน นอกจากนี้การเรียนการสอนภาษาควรจัดตามจุดประสงค์หรือเป้าหมายของผู้เรียนในการเรียนภาษานั้น เมื่อรู้จุดประสงค์แล้วก็จะทำให้สามารถมองสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาในชีวิตจริงได้อย่างเหมาะสม

3. แนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จุดประสงค์และเนื้อหาเป็นเพียงจุดเริ่มต้น ถึงแม้ว่าจะสอนอะไรแต่ถ้ากระบวนการเรียนการสอนไม่เอื้อแล้วก็ไม่สามารถที่จะสอนให้ผู้เรียน

มีสมรรถวิสัยในการสื่อสารได้ จุดสำคัญในการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารสามารถนอกเหนือจาก จุดประสงค์และเนื้อหา ยังมีกระบวนการเรียนการสอน นั่นคือ จะสอนอย่างไรผู้เรียนจึงจะเรียนรู้จบ บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้ กระบวนการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารมีองค์ประกอบ ประการด้วยกัน คือ กิจกรรม เทคนิคการสอน บทบาทของผู้เรียนและผู้สอน หากการเรียนการสอนมี กิจกรรม และเทคนิคการสอนที่เอื้อ ประกอบทั้งผู้เรียนและผู้สอนมีบทบาทที่เหมาะสม การเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารก็จะสามารถครอบคลุมเนื้อหา และดำเนินไปจนบรรลุวัตถุประสงค์ ปลายทางที่ตั้งไว้ได้

จากวิธีการสอนภาษาที่สอนดังกล่าวข้างต้นนั้นยังไม่มีวิธีใดที่ดีที่สุดสำหรับการสอน ภาษา แต่ผู้วิจัยจะจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค วิธีการสอน และเกมประกอบการสอน ที่หลากหลาย โดยเน้นการพูดเพื่อการสื่อสาร เลือกเนื้อหาที่น่าสนใจหรือคำศัพท์ง่าย ๆ ที่ใช้ใน ชีวิตประจำวัน และให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาจีน โดยที่การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานและฝึกทักษะ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนเป็นสิ่งสำคัญในการบ่งชี้ระดับความสำเร็จตาม เป้าหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ เพียงใด โดยมีนักการศึกษาและนักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ ทางการจัดการเรียนการสอน ไว้คล้ายคลึงกันหลายท่าน ดังนี้ ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียน การสอน หมายถึง ความสามารถในการเข้าถึงความรู้ (Knowledge attain) การพัฒนาทักษะใน การเรียน โดยอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่ง และแสดงออกในรูปความสำเร็จ ซึ่งสามารถสังเกต และวัดได้ด้วยเครื่องมือทางจิตวิทยาหรือแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทั่วไป (Good, 1973 อ้างถึงใน อเนก เศษะสุข, 2542)

ซึ่งมีนักการศึกษาอีกกลุ่มหนึ่งให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอน ที่แตกต่างออกไป คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอน หมายถึง ผลที่เกิดจากการเรียน การสอนการฝึกฝนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ ทั้งที่โรงเรียนที่บ้านและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ แต่คน ส่วนมากเข้าใจว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเกิดจากการเรียนการสอนภายในโรงเรียน และมองในแง่ ความรู้ความสามารถทางสมองเท่านั้น ความจริงแล้วความรู้สึกค่านิยมและจริยธรรมต่าง ๆ ก็เป็นผล จากการฝึกสอนซึ่งนับเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย (อารมณั เพชรชื่น, ม.ป.ป. อ้างถึงใน สมบูรณ์ ภูสนิท, 2551, หน้า 39) ซึ่งสอดคล้องกับพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2538) ได้กล่าวไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ คุณลักษณะรวมถึงความรู้ความสามารถของบุคคลอันเป็นผลมาจาก การเรียนการสอนหรือมวลประสบการณ์ที่บุคคลได้รับทำให้บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใน ด้านต่าง ๆ ของสมรรถภาพทางสมองหลังจากเรียนรู้เรื่องนั้น ๆ แล้ว ผู้เรียนมีความสามารถในวิชา

ที่เรียนมากน้อยเพียงใดมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมตามความมุ่งหมายของหลักสูตรในวิชานั้น ๆ เพียงใด จุดมุ่งหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์ตามแนวคิดของพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2538) เป็นการตรวจสอบความสามารถของสมรรถภาพทางสมองของบุคคลว่าเรียนแล้วรู้อะไรบ้าง และมีความสามารถด้านใดมากน้อยเพียงใด เช่น พฤติกรรมด้านความจำความเข้าใจการนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่ามากน้อยอยู่ในระดับใด นั่นคือ การวัดผลสัมฤทธิ์เป็นการตรวจสอบพฤติกรรมของผู้เรียนในด้านพุทธิพิสัย ซึ่งเป็นการวัด 2 องค์ประกอบตามจุดมุ่งหมาย และลักษณะของวิชาที่เรียน คือ

1. การวัดด้านการปฏิบัติเป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถทางการปฏิบัติ โดยให้ผู้เรียน ได้ลงมือปฏิบัติจริงให้เป็นผลงานปรากฏออกมาให้ทำการสังเกตและวัดได้ เช่น วิชาศิลปศึกษา พลศึกษา งานช่าง การวัดแบบนี้จึงต้องวัดโดยใช้ข้อสอบภาคปฏิบัติ (Performance test) ซึ่งการประเมินผลจะพิจารณาที่วิธีปฏิบัติ (Procedure) และผลงานที่ปฏิบัติ

2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา รวมถึงพฤติกรรมความสามารถในด้านต่าง ๆ อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอนมีวิธีการสอบวัดได้ 2 ลักษณะ คือ

2.1 การสอบปากเปล่า การสอบแบบนี้มักกระทำเป็นรายบุคคลซึ่งเป็นการสอบที่ต้องการการดูแลเฉพาะอย่าง เช่น การสอบอ่านฟังเสียง การสอบสัมภาษณ์ ซึ่งต้องการการใช้อ้อยคำในการตอบคำถาม รวมทั้งการแสดงความคิดเห็น

2.2 การสอบแบบให้เขียนความ เป็นการสอบวัดที่ให้ผู้สอบเขียนเป็นตัวหนังสือตอบ ซึ่งมีการตอบอยู่ 2 รูปแบบ คือ

2.2.1 แบบไม่จำกัดคำตอบ ได้แก่ การสอบวัดที่ใช้ข้อสอบแบบอัตนัย หรือ ความเรียง

2.2.2 แบบจำกัดคำตอบเป็นการสอบที่กำหนดขอบเขตของคำถามที่จะให้ตอบ หรือกำหนดคำตอบออกมาให้เลือก ซึ่งมีรูปแบบของคำถามคำตอบ 4 รูปแบบ คือ แบบเลือกทางใดทางหนึ่ง แบบจับคู่ แบบเติมคำ และแบบเลือกตอบ

จากที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอน หมายถึง คุณลักษณะรวมถึงความรู้ความสามารถของบุคคล อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอนหรือมวลประสบการณ์ที่บุคคลได้รับ ทำให้บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่าง ๆ ของสมรรถภาพทางสมองหลังจากเรียนรู้เรื่องนั้น ๆ แล้วผู้เรียนมีความสามารถในวิชาที่เรียนมากน้อยเพียงใด มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ตามความมุ่งหมายของหลักสูตรในวิชานั้น ๆ สามารถวัดได้ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนสังเกต หรือการตรวจผลงานตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ และนำไปพัฒนาการสอนให้ดียิ่งขึ้น

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในทางการศึกษา การทดสอบเป็นกระบวนการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สำคัญ ซึ่งการทดสอบมีหลายลักษณะขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ และเป้าหมายของผู้สอน (Bloom, 1976) ให้ความเห็นว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นเรื่องของศิลปะมากกว่าวิทยาศาสตร์ การทดสอบแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. การทดสอบก่อนหรือทดสอบเพื่อจัดตำแหน่ง เป็นการทดสอบก่อนที่จะดำเนินการสอน เพื่อสำรวจความพร้อม หรือเพื่อวัดความรู้พื้นฐานเดิมของผู้เรียน
2. การทดสอบย่อย เป็นการทดสอบระหว่างที่ดำเนินการสอน โดยทดสอบตาม วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ที่กำหนดขึ้น เพื่อสำรวจความรู้ความสามารถของผู้เรียนว่ามีความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะเรียนในหน่วยการเรียนรู้ต่อไปหรือไม่
3. การทดสอบรวม หรือการทดสอบเพื่อประเมินผลการเรียน เป็นการทดสอบหลัง การสิ้นสุดการเรียนการสอน เพื่อประเมินผลการเรียนหรือสรุปผลการเรียน

องค์ประกอบการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ในกระบวนการเรียนรู้ การที่ผู้เรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงหรือต่ำเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ ดังมีนักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังนี้

Klaumeir (1971) กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. คุณลักษณะของผู้เรียน ได้แก่ ความพร้อมทางด้านสมอง สติปัญญา ร่างกาย และความสามารถทางด้านทักษะร่างกาย
2. คุณลักษณะทางจิตใจ ได้แก่ ความสนใจ แรงจูงใจ เจตคติและค่านิยม ความเข้าใจ ในสถานการณ์ อายุ เพศ
3. คุณลักษณะของผู้สอน ได้แก่ สติปัญญา ความรู้ในวิชาที่สอน การพัฒนาความรู้ทักษะ ทางร่างกาย ลักษณะจิตใจ สุขภาพ ความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง ความเข้าใจในสถานการณ์ อายุ และเพศ
4. พฤติกรรมระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ได้แก่ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการดำเนินการเรียน การสอน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ความคิด วิธีการที่ครูนำมาสอน คุณลักษณะของกลุ่ม ได้แก่ โครงสร้าง เจตคติ ความสามัคคี การเป็นผู้นำ
5. คุณลักษณะของพฤติกรรมเฉพาะตัว ได้แก่ การตอบสนอง เครื่องมือและอุปกรณ์
6. แรงผลักดันภายนอก ได้แก่ ครอบครัว สิ่งแวดล้อม และอิทธิพลทางศิลปวัฒนธรรม

Bloom (1976) กล่าวว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในโรงเรียน ประกอบด้วย ตัวแปร 3 ตัวแปร คือ

1. พฤติกรรมด้านความรู้ความคิด (Cognitive entry behaviors) หมายถึง ความรู้ ความสามารถ และทักษะต่าง ๆ ที่ผู้เรียนมีมาก่อน
2. คุณลักษณะทางจิตใจ (Affective entry characteristics) หมายถึง แรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้อยากเรียนในสิ่งใหม่ ๆ ได้แก่ ความสนใจในวิชาที่เรียน เจตคติต่อเนื้อหาวิชา สถาบัน และการยอมรับความสามารถของตน เป็นต้น
3. คุณภาพการเรียนการสอน (Quality of instruction) หมายถึง ประสิทธิภาพการเรียน การสอนที่นักเรียนจะได้รับ ได้แก่ คำแนะนำการปฏิบัติ และแรงเสริมของผู้สอนที่มีต่อผู้เรียน เป็นต้น

Davis (1977) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสิ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีดังนี้

1. บรรยากาศในชั้นเรียน ได้แก่ รูปแบบการจัดชั้นเรียน ความพึงพอใจต่อห้องเรียน ความพึงพอใจต่อครูผู้สอน
2. วิธีการหรือลักษณะของครู ได้แก่ วิธีการสอนของครูลักษณะท่าทาง บุคลิกภาพของครูที่สนใจต่อการทำงาน
3. การคาดหวังของครู ครูที่มีการคาดหวังสูงจะทำให้เขามีความตั้งใจต่อการทำงานสูง แสวงวิธีการใหม่ ๆ มาให้นักเรียนอยู่เสมอ และทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น ส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอนได้
4. การใช้เวลาเรียนของนักเรียน นักเรียนที่ทุ่มเทและใช้เวลาเรียนอย่างเต็มที่ จะมีความสนใจอยากเรียนรู้ เนื้อหาการเรียน การเรียนก็จะดีขึ้น

อารีย์ คงสวัสดิ์ (2544, หน้า 25) กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น มีองค์ประกอบมากมายหลายอย่าง ดังต่อไปนี้ คือ

1. ด้านคุณลักษณะการจัดระบบในโรงเรียน ตัวแปรด้านนี้จะประกอบด้วย ขนาดของโรงเรียน อัตราส่วนนักเรียนต่อครู อัตราส่วนของนักเรียนต่อห้อง ซึ่งตัวแปรเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
2. ด้านคุณลักษณะของครู ตัวแปรด้านคุณลักษณะของครู ประกอบด้วย อายุ วุฒิครู ประสบการณ์ของครู การฝึกอบรมของครู จำนวนวันลาของครู จำนวนคาบที่สอนในหนึ่งสัปดาห์ของครู ความเอาใจใส่หน้าที่ ซึ่งตัวแปรเหล่านี้ล้วนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. ด้านคุณลักษณะของผู้เรียน ประกอบด้วยตัวแปรเกี่ยวกับตัวนักเรียน เช่น เพศ อายุ สติปัญญา การเรียนพิเศษ การได้รับความช่วยเหลือเกี่ยวกับการเรียน สมาชิกในครอบครัว ระดับ

การศึกษาของบิดามารดา อาชีพของผู้ปกครอง ความพร้อมในเรื่องอุปกรณ์การเรียน ระยะทางไปโรงเรียน การมีอาหารกลางวันรับประทาน ความเอาใจใส่ในการเรียนทัศนคติเกี่ยวกับการเรียน การสอน ฐานะครอบครัว การขาดเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น ตัวแปรเหล่านี้ก็มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4. ด้านภูมิหลังทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมของผู้เรียน การศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสภาพทางเศรษฐกิจสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาในต่างประเทศ ซึ่งประกอบด้วย ขนาดของครอบครัว ภาษาพูดในบ้าน ถิ่นที่ตั้งบ้าน การมีสื่อทางการศึกษาต่าง ๆ ระดับการศึกษาของบิดามารดา ฯลฯ ผลการศึกษาค้นคว้าที่ผ่านมาพบความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ธนาศักดิ์ กุสุจริต (2545) กล่าวว่า ปัจจัยที่เป็นตัวตัดสินระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ คือ

1. ความสามารถที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด
2. ชีวิตและการอบรมในครอบครัว
3. คุณภาพในการจัดการศึกษาของโรงเรียน
4. มโนทัศน์เกี่ยวกับตนเองและความมุ่งหวังในครอบครัว

อัญชญา โพธิพลากร (2545, หน้า 95) กล่าวว่า มีองค์ประกอบหลายประการที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ด้านตัวนักเรียน เช่น สติปัญญา อารมณ์ ความสนใจ เจตคติต่อการเรียนด้านตัวครู เช่น คุณภาพของครู การจัดระบบ การบริหารของผู้บริหาร ด้านสังคม เช่น สภาพเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวของนักเรียน เป็นต้น แต่ปัจจัยที่มีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก็คือ การสอนของครู

นอกจากนั้นเสาวลักษณ์ ยงวานิชจิต (2539) ได้กล่าวถึงสภาพทั่วไปของตัวผู้เรียนที่ส่งผลต่อการเรียนไว้ ดังนี้

1. พฤติกรรมขณะเรียนในห้องเรียน ประกอบด้วยพฤติกรรมดังต่อไปนี้
  - 1.1 การเข้าเรียนในห้องเรียนตรงเวลาอย่างสม่ำเสมอ
  - 1.2 การมีอุปกรณ์การเรียน ตำราเรียนทุกวัน
  - 1.3 การเรียนด้วยความตั้งใจ เอาใจใส่ และด้วยความเข้าใจ
  - 1.4 การจดคำบรรยายอย่างมีระเบียบเรียบร้อยสวยงาม
  - 1.5 การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน
  - 1.6 การไม่พูดคุย ไม่ทำงานอื่น ขณะเรียนในห้องเรียน

2. พฤติกรรมภายหลังการเรียนแต่ละวัน ประกอบด้วยพฤติกรรมต่อไปนี้
  - 2.1 ทบทวนเนื้อหาวิชาที่เรียนในแต่ละวัน อย่างสม่ำเสมอ
  - 2.2 การทำโน้ตย่อของวิชาที่เรียนในแต่ละวันด้วยตนเอง
  - 2.3 การทำแบบฝึกหัด รายงานเสร็จตามกำหนด
  - 2.4 การอ่านเนื้อหาวิชาล่วงหน้า
  - 2.5 การศึกษาสาเหตุแก้ไขให้ถูกต้องเมื่อแบบฝึกหัดที่ทำไปแล้วไม่ถูกต้อง
3. พฤติกรรมก่อนสอบ ประกอบด้วยพฤติกรรมดังต่อไปนี้
  - 3.1 การทำตารางเวลาสำหรับทบทวน
  - 3.2 การทบทวน ท่องหนังสือตามเวลาในเวลาที่ต้องแล้วจำได้
  - 3.3 การประเมินผลการเรียนเป็นประจำเพื่อดูความก้าวหน้า เพื่อหาข้อบกพร่องที่ควรแก้ไข แล้วปรับปรุงการเรียนการสอน
  - 3.4 การจัดการเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น อาหาร การกิน การแต่งกาย การออกกำลังกาย การรักษาสุขภาพ
  - 3.5 การรู้จักแก้ปัญหาให้เสร็จอย่างรวดเร็ว
  - 3.6 การทราบขอบเขต ลักษณะ และวิธีตอบคำถาม
4. พฤติกรรมขณะสอบ ประกอบด้วยพฤติกรรมต่อไปนี้
  - 4.1 การไปถึงสถานที่สอบก่อนเวลา
  - 4.2 การอ่านคำถามแต่ละข้ออย่างรอบคอบ
  - 4.3 การวางแผนแก้ไขข้อปัญหา
  - 4.4 การทำข้อสอบด้วยความมั่นใจ
  - 4.5 การทบทวนก่อนส่งกระดาษคำตอบ
  - 4.6 การทำข้อสอบด้วยความมีสมาธิ

สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังที่ได้ศึกษาข้างต้น คือ องค์ประกอบที่เกิดจากตัวของนักเรียนเอง อันเป็นองค์ประกอบภายในตัวบุคคล ว่าด้วยพฤติกรรมของนักเรียน คุณลักษณะของนักเรียนที่เกิดจากสภาพร่างกาย จิตใจ และปัญญาของบุคคล องค์ประกอบภายนอก ได้แก่ ครูผู้สอน สภาพแวดล้อม แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งองค์ประกอบหลาย ๆ องค์ประกอบเหล่านี้ นำไปสู่การส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทั้งสิ้น ซึ่งจะได้กล่าวต่อไปยังปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนตามลำดับต่อไป

ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดจากการศึกษาหลักการเอกสาร และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง สามารถกำหนดเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนได้ ดังนี้

1. ปัจจัยด้านผู้บริหาร

ผู้บริหารในการวิจัยของผู้วิจัย คือ ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาความหมาย บทบาท ความสำคัญ และหน้าที่ของผู้บริหารสถานศึกษา ดังนี้

ความหมายของผู้บริหาร

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2545, หน้า 1) ให้ความหมายของคำว่า “ผู้บริหาร” ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ มี 2 ความหมาย คือ

1. ผู้บริหารการศึกษา หมายถึง บุคลากรวิชาชีพที่รับผิดชอบการบริหารการศึกษานอกสถานศึกษาตั้งแต่ระดับเขตพื้นที่การศึกษาขึ้นไป
2. ผู้บริหารการศึกษา หมายถึง บุคลากรวิชาชีพที่รับผิดชอบการบริหารสถานศึกษาแต่ละแห่งทั้งของรัฐและเอกชน

เวียงชัย นิลดวงดี และชายเวียง นิลดวงดี (2553) ผู้บริหารสถานศึกษา หมายถึง ตำแหน่งซึ่งเป็นผู้บริหารในหน่วยงานทางการศึกษา โดยมีลักษณะงานเกี่ยวกับการวางแผน การดำเนินงาน การประสานงาน การควบคุมดูแล และการนิเทศงาน ตลอดจนการติดตามและประเมินผลงานด้านวิชาการ การปกครองหรือบริหารทั่วไป ความสัมพันธ์กับชุมชนและปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

วิโรจน์ สารรัตนะ (2546, หน้า 2) ให้ความหมายของผู้บริหารว่า บุคคลที่รับผิดชอบในการปฏิบัติงานขององค์กรเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

สถาบันวิจัยและพัฒนาการเรียนรู้ (2546, หน้า 7-11) ได้กล่าวถึงปัจจัยด้านผู้บริหารสถานศึกษา หมายถึง พฤติกรรมผู้นำของผู้บริหาร ได้แก่ การแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารที่มีต่อผู้ใต้บังคับบัญชาขณะปฏิบัติงาน ในลักษณะของการสร้างความเข้าใจในการดำเนินงานตามนโยบายเป้าหมายการติดต่อสื่อสาร และวิธีการดำเนินงานให้สำเร็จลุล่วงในภารกิจที่ต้องปฏิบัติและในลักษณะของความเป็นมิตรการเคารพซึ่งกันและกัน และความอบอุ่นเป็นกันเอง เป็นต้น

ชัยเสถียร พรหมศรี (2550, หน้า 18) ให้ความหมายของผู้บริหารว่า บุคคลที่บรรลุเป้าหมายโดยการสนับสนุนของบุคคลอื่นในองค์กร

สรุปได้ว่า ผู้บริหารเป็นบุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งให้สามารถใช้วิธีการต่าง ๆ อย่างเหมาะสม เพื่อให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพ นำองค์กรไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย ทั้งนี้ปัจจัยด้านผู้บริหารสถานศึกษาที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ บทบาท ความสำคัญ และหน้าที่ในฐานะผู้นำของสถานศึกษา ในการส่งเสริมการดำเนินงานเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังกล่าวตามลำดับต่อไปนี้

องค์ประกอบของผู้บริหารที่มีอิทธิพลส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผู้บริหาร มีองค์ประกอบที่สำคัญคั้งที่นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึง คือ การเข้าใจได้ถึงบทบาท ความสำคัญในการเป็นผู้บริหาร และหน้าที่ของผู้บริหาร หากผู้บริหารมีความรู้ความเข้าใจในบทบาท ความสำคัญ และหน้าที่ของตนเองในการบริหารสถานศึกษาจะส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามเป้าหมายของโรงเรียนได้ ซึ่งขอนำแนวคิดของแต่ละท่านมาเสนอดังต่อไปนี้

จากการศึกษาของวัฒนาพร ระงับทุกข์ (2541, หน้า 80-83) ได้เสนอบทบาทของผู้บริหารโรงเรียนในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญไว้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนจะต้องจัดทำแผนงานโครงการ เพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาครู และบุคลากรให้มีความรู้ความเข้าใจปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และปรับเปลี่ยนกระบวนการทัศน์ใหม่ จัดเตรียมสิ่งสนับสนุน บริหาร และบริการหลักสูตรให้มีความหลากหลาย เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ดำเนินการประชาสัมพันธ์สร้างความเข้าใจกับชุมชน และจัดการเรียนการสอน จัดระบบการนิเทศภายในเพื่อช่วยเหลืออำนวยความสะดวกให้คำปรึกษาและให้กำลังใจแก่ครู จากนั้นก็ประเมินผลการปฏิบัติงานเพื่อดูความก้าวหน้า ปัญหา และอุปสรรค แล้วนำมาปรับปรุง และพัฒนาเช่นเดียวกับที่ได้ศึกษาจากกระทรวงศึกษาธิการ (2542, หน้า 27) ได้กำหนดบทบาทของผู้บริหารโรงเรียนในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญไว้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนมีบทบาทในการส่งเสริมและพัฒนาจัดทำหลักสูตร ส่งเสริมการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยี ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาร่วมกันจัดการเรียนรู้ สนับสนุนให้มีการจัดทำวิจัยในชั้นเรียน ส่งเสริมการจัดบรรยากาศ และสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการเรียนการสอน พัฒนาครู และบุคลากรให้รู้และเข้าใจในการจัดการเรียนการสอน ประชาสัมพันธ์สร้างความเข้าใจกับชุมชนในการจัดการเรียนการสอน ประเมินผลการจัดการเรียนการสอน และพัฒนาเครือข่ายการเรียนรู้ นอกจากนั้น จากการศึกษาของสุพล วังสินธุ์ (2542, หน้า 34) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการแสดงบทบาทของผู้บริหารโรงเรียนในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้บริหารโรงเรียนจะต้องเป็นผู้นำหลักสูตรไปใช้ จะต้องส่งเสริมการนำนวัตกรรมเทคโนโลยีสื่อการเรียนการสอนใหม่ๆ ที่สอดคล้องกับการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ต้องจัดหาทุนและงบประมาณมาสนับสนุน โดยการประชาสัมพันธ์ สร้างความเข้าใจกับชุมชน

ให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดหลักสูตร และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทั้งนี้ สุวิทย์ มูลคำ (2542, หน้า 14) นักการศึกษาอีกท่านหนึ่งได้เสนอบทบาทของผู้บริหารโรงเรียนในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางว่า ผู้บริหารโรงเรียนต้องจัดระบบประกันคุณภาพการเรียนรู้ ส่งเสริมและให้ความสำคัญกับกิจกรรมการเรียนรู้ ส่งเสริมให้ครูพัฒนาตนเอง และใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างเต็มที่ เต็มเวลา สร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ขึ้นภายในโรงเรียน จัดทำ จัดหาสื่อ อุปกรณ์การเรียนรู้อย่างเต็มที่ และให้เพียงพอ ติดตามผลความก้าวหน้าในการจัดการเรียนรู้ตลอดเวลา และคิดต่อสร้างความเข้าใจกับผู้ปกครองในแนวทางการจัดการเรียนรู้ เช่นเดียวกับที่ อรรถ ฤกษ์ (2542, หน้า 53) ได้เสนอแนวคิดเพิ่มเติม เกี่ยวกับบทบาทของผู้บริหารโรงเรียนต่อการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางไว้ ดังนี้

1. ศึกษาทำความเข้าใจหลักของการจัดการเรียนรู้
2. ให้ความสำคัญต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
3. สร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ภายในโรงเรียน
4. ส่งเสริมสนับสนุนการจัดหาวัสดุอุปกรณ์
5. นิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินผล
6. สร้างความเข้าใจกับผู้ปกครอง นักเรียน และชุมชน

นอกจากนั้น การศึกษาของ อุดม อักษรนิษฐ์ (2542, หน้า 63) ได้กล่าวว่า ผู้บริหารการศึกษาเปรียบเสมือนผู้เป็นประธาน ผู้ประสานงาน ผู้คอยชี้แนะกระตุ้นเตือน จูงใจ ติดตามผล และประเมินผลกลุ่มบุคคลผู้ร่วมงาน เพื่อให้กลุ่มบุคคลดังกล่าวได้กระทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนาตัวผู้เรียนให้เป็นผู้มีคุณสมบัติ อันเป็นที่พึงประสงค์ของประเทศตามอุดมการณ์ที่วางไว้ ผู้บริหารที่มีความสามารถจะต้องได้ทั้งน้ำใจในการปฏิบัติงานและผลงานจากผู้ร่วมงานของตน และสมาน แก้วคำไสย์ (2545, หน้า 34) ได้เสนอบทบาทของผู้บริหารโรงเรียนต่อการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ดังนี้

1. การวางแผนการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
2. การพัฒนาการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
3. การประชาสัมพันธ์การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
4. การนิเทศภายใน กำกับ ติดตามการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

จึงสรุปได้ว่า บทบาทและความสำคัญของผู้บริหารโรงเรียนจะต้องวางแผน จัดทำแผนงาน โครงการ เพื่อสนับสนุนส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ ประชาสัมพันธ์ พัฒนาการเรียนรู้ พัฒนาครู และบุคลากร รวมทั้งจัดระบบนิเทศภายใน เพื่อช่วยเหลือให้คำปรึกษาแนะนำ และประเมินผล การปฏิบัติงาน เพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนาโรงเรียน ตลอดจนจนสามารถประสานงาน ให้คำปรึกษา และสามารถนำโรงเรียนไปสู่เป้าหมาย วิสัยทัศน์ และพันธกิจของโรงเรียน

นอกจากบทบาทและความสำคัญของผู้บริหารดังกล่าวข้างต้น การที่ผู้บริหารจะใช้กระบวนการการบริหารงานในการปฏิบัติงานในหน้าที่ให้เหมาะสมกับบทบาทที่ได้รับ ซึ่งมีผู้แสดงความเห็นเกี่ยวกับหน้าที่ของผู้บริหาร องค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งส่งผลให้ผู้บริหารปฏิบัติเพื่อนำไปสู่เป้าหมายของการบริหารสถานศึกษา ซึ่งเป้าหมายหลักของทุกสถานศึกษา คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น ดังที่มีผู้กล่าวถึง ดังนี้

Cambell (1972, p. 225) ได้อธิบายว่า ผู้บริหารสถานศึกษามีหน้าที่รับผิดชอบ 4 ประการ คือ ผู้บริหารต้องเป็นผู้จัดรูปร่าง สถานศึกษาขนาดเล็ก ผู้บริหารอาจทำเองได้ทั้งหมด แต่สถานศึกษาขนาดใหญ่อาจมอบหน้าที่ความรับผิดชอบ และมอบอำนาจให้ผู้อื่นช่วยทำบ้าง ไม่ว่าผู้บริหารจะทำเองหรือให้คนอื่นช่วยทำ ผู้บริหารจะต้องจัดรูปร่างเพื่อให้ภารกิจที่ปฏิบัติบรรลุผลสำเร็จ ผู้บริหารต้องเป็นผู้สื่อความหมายเนื่องจากผู้บริหารต้องอยู่ท่ามกลางบุคคลทั้งหลายที่ประกอบเป็นสถานศึกษา ผู้บริหารจะต้องเป็นผู้นำทางการศึกษา ผู้บริหารจะต้องแสดงบทบาททางการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นการสอน ความรอบรู้ทันเหตุการณ์ แนวคิดใหม่ ๆ ทางการศึกษา ผู้บริหารจำเป็นต้องบัญชาให้งานทั้งหลายลุล่วงไปด้วยดี นอกจากนั้น Sweeney (1992 อ้างถึงใน กมลวรรณ ชัยวานิชศิริ, 2536, หน้า 58-59) ได้วิจัยกับประสิทธิผลของผู้บริหาร โรงเรียน พบว่า ผู้บริหารที่มีประสิทธิผลมีลักษณะการบริหารงาน ดังนี้

1. เน้นความสำเร็จโดยให้ความสำคัญต่อกิจกรรมการเรียนการสอนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ซึ่งทำให้การศึกษาประสบความสำเร็จ รวมทั้งมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมของโรงเรียนและในห้องเรียน
2. กำหนดนโยบายการเรียนการสอน และให้ครูอาจารย์มีส่วนร่วมในการตัดสินใจเกี่ยวกับวิธีการสอน อุปกรณ์ ตลอดจนกระบวนการประเมินผล ซึ่งผู้บริหารจะคิดแผนงานในการแก้ไขปัญหาการเรียนรู้อของนักเรียน
3. การสร้างบรรยากาศในโรงเรียนให้เหมาะสมต่อการเรียนรู้
4. การประเมินผลความก้าวหน้าของนักเรียนอยู่เสมอ จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่จะทำให้ทราบถึงความสามารถของนักเรียนว่าอยู่ในเกณฑ์ เมื่อเทียบกับนักเรียนโรงเรียนอื่น
5. เน้นความสำเร็จโดยให้ความสำคัญต่อกิจกรรมการเรียนการสอนและอุปกรณ์ต่าง ๆ ซึ่งทำให้การศึกษาประสบความสำเร็จ รวมทั้งมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมของโรงเรียนและในห้องเรียน
6. ประสานงานในด้านวิชาการ คือ การจัดการในด้านเนื้อหาวิชา วัสดุ อุปกรณ์ การจัดชั้นเรียน สนับสนุนแผนงาน โครงการวิชาการต่าง ๆ ในโรงเรียน

7. ให้การสนับสนุนครู โดยจะมีการสื่อสารกับครูเกี่ยวกับเป้าหมาย และวิธีการดำเนินงาน จะช่วยเหลือสนับสนุนในด้านต่าง ๆ และส่งเสริมให้ครูได้พัฒนาทางด้านการเรียนการสอน

จากการศึกษาหน้าที่ของผู้บริหารดังกล่าว จีรัช ชูเวช (2537, หน้า 150) ได้สรุปคุณสมบัติของผู้บริหารไว้ ดังนี้

1. ต้องมีสติปัญญาเหนือบุคคลอื่น นั่นคือ ความมีไหวพริบและมีไหวพริบในการทำงาน การแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยความถูกต้องและรวดเร็ว
2. มีความรู้และมีความสนใจรอบด้าน ได้แก่ การศึกษางานในหน้าที่ การค้นคว้าศึกษา วิทยาการแผนใหม่แล้วนำมาปรับปรุงพัฒนาหน่วยงานและคน มีศิลปะในการรับฟัง และศึกษา ภาวะการณ์ต่าง ๆ อยู่เสมอ
3. สามารถพูดและเขียนภาษาง่าย ๆ เพราะภาษาเป็นสื่อของความเข้าใจระหว่างหัวหน้า กับลูกน้อง จึงเป็นเรื่องที่จะต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับผู้ฟัง ไม่ว่าจะพูดหรือเขียนก็ตามต้อง สามารถกระทำให้ผู้ได้บังคับบัญชาเข้าใจและพอใจด้วย
4. มีจิตใจร่างกายและอารมณ์สมบูรณ์ ไม่ใช่เป็นคนเจ้าอารมณ์ ไม่เอาแต่ใจตนเอง ไม่เจ็บป่วยประเภทสามวันดีสี่วันไข้
5. มีความคิดริเริ่มอย่างแรงกล้า คือ เป็นนักพัฒนา พยายามที่จะปรับปรุง เปลี่ยนแปลง วิธีการทำงานให้เหมาะสมกับสภาพความเจริญของสังคม และสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอก หน่วยงาน
6. มีฝีมือที่จะทำให้ผู้บังคับบัญชาประสานงานกันอย่างดีที่สุด
7. มีความรู้ความชำนาญในเชิงบริหาร และเชิงวิชาการ ทั้งนี้อาจจะผ่านการฝึกอบรมและมีประสบการณ์ในการทำงานรอบด้านในหน่วยงานนั้น ๆ

Sallis (1993, pp. 111-117) ได้อธิบาย คือ ความรับผิดชอบและการบริหารงานของผู้บริหารที่จำเป็นจะต้องนำมาใช้ในกระบวนการทำงาน ดังนี้

1. ผู้บริหารต้องเป็นผู้ริเริ่มคุณภาพด้วยตนเอง ต้องบอกกล่าวให้ผู้ร่วมงานทราบว่า ต้องการมีนโยบายพัฒนาคุณภาพของหน่วยงาน และจงใจให้ผู้ร่วมงานเสนอแนะนโยบายนี้ สร้างทีมปรับปรุงคุณภาพงานอันเป็นการสร้างความผูกพันในการบริหารงานที่ดี
2. ผู้บริหารต้องสรรหาผู้ร่วมทีมงานจากหลาย ๆ ฝ่ายของหน่วยงานมาร่วมทีมงานปรับปรุงคุณภาพ เพื่อศึกษาสาเหตุที่ทำให้งานคือคุณภาพ
3. ประเมินคุณภาพงานที่ปรากฏที่ทีมงานปรับปรุงคุณภาพ จัดทำแผนการประเมินคุณภาพงาน ทั้งผลผลิตและบริการของหน่วยงาน

4. ประเมินความคุ้มค่าของคุณภาพ ทีมงานตรวจสอบทุนที่ใช้ในการปฏิบัติงานว่าคุ้มค่ากับคุณภาพที่ได้หรือไม่

5. สร้างความตระหนักในคุณภาพ ผู้บริหารต้องสื่อความหมายให้ผู้ร่วมงานทุก ๆ คนตระหนักในความสำคัญของการปรับปรุงคุณภาพงาน

6. ปรับปรุงงาน ทั้งผู้บริหารและผู้นิเทศร่วมกันปรับปรุงงานทุกประเภทในหน่วยงาน โดยสร้างทีมงานย่อย ๆ ในทุก ๆ ฝ่ายงาน

7. วางแผนงานปลอดความสูญเสียน ทีมงานปรับปรุงคุณภาพดำเนินการวางแผนจัดความสูญเสียนองงานให้เป็นศูนย์และดำเนินการตามแผน (ทีมงานย่อยในแต่ละฝ่ายงานร่วมวางแผนและรับไปปฏิบัติ)

8. ฝึกอบรมผู้นิเทศติดตามงาน ผู้บริหารต้องให้การฝึกอบรมบุคลากรที่จะทำให้มีการนิเทศ ช่วยเหลือ และติดตามการปฏิบัติงาน เตรียมพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือ

9. จัดงานวันปลอดความสูญเสียน เป็นการเริ่มงานคุณภาพของหน่วยงาน (ต่อไปจะไม่มีงานค้อยคุณภาพอีกด้วย) เป็นการประกาศให้ทุกคนทราบ

10. สร้างเป้าหมายงาน ทีมงานย่อยสร้างเป้าหมายงานที่จะปรับปรุงเป้าหมาย งานต้องชัดเจน ประเมินได้

11. ขจัดอุปสรรคของงาน สมาชิกของทีมงานย่อยแต่ละคนมีหน้าที่ต้องแจ้งให้ฝ่ายบริหารทราบถึงอุปสรรคในการปฏิบัติงาน ทั้งด้วยเอกสารและด้วยวาจา

12. ยอมรับความสามารถของเพื่อนร่วมงาน ผู้บริหารควรแสดงความยินดีต่อความสำเร็จของเพื่อนร่วมปรึกษาแสดงความคิดเห็นในการพัฒนางาน

13. สร้างสมาคมคุณภาพ รวมกลุ่มของผู้ที่ปรับปรุงคุณภาพงาน จัดตั้งเป็นสมาคมร่วมปรึกษาแสดงความคิดเห็นในการพัฒนางาน

14. จัดวงจรพัฒนาตลอดไป เมื่อสิ้นสุดกิจกรรมปรับปรุงคุณภาพงานและบรรลุผลแล้วให้เริ่มวงจรพัฒนาในกิจกรรมเดิมหรือกิจกรรมอื่น ๆ ต่อไป ไม่สิ้นสุด

สุรัฐ ศิลปะอนันต์ (2542, หน้า 28-29) เห็นว่า ผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องเป็นผู้จัดการสถานศึกษา โดยให้มีการบริหารและการจัดการ ดังนี้

1. การบริหารและการจัดการศึกษาแบบเบ็ดเสร็จ (School based management) ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาในลักษณะที่สถานศึกษามีอำนาจในการบริหารแบบเบ็ดเสร็จด้าน เงิน คน วิชาการ และอื่น ๆ

1.1 ตั้งคณะกรรมการสถานศึกษา

- 1.2 ตั้งคณะกรรมการวางแผนปรับปรุงการศึกษาในสถานศึกษา (School improvement team)
  - 1.3 ตั้งคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร
  - 1.4 จัดทำแผนยุทธศาสตร์การปรับปรุงสถานศึกษา (School improvement plan)
  - 1.5 จัดทำระบบข้อมูลสารสนเทศ
2. จัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษา (Quality assesment)
  - 2.1 กำหนดมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา
  - 2.2 จัดทำธรรมนูญโรงเรียน
  - 2.3 จัดทำระบบตรวจสอบ ระบบการประเมินตนเอง การนิเทศภายใน โรงเรียน และ การควบคุมการจัดการศึกษาที่มีประสิทธิภาพสูงขึ้น
  - 2.4 รายงาน และนำไปปรับปรุงแก้ไข
3. ปรับปรุงบรรยากาศ สิ่งแวดล้อม และองค์ประกอบที่เอื้อต่อการเรียนรู้
  - 3.1 จัดทำแผนผังแม่บทของสถานศึกษา
  - 3.2 จัดภูมิทัศน์ให้มีความร่มรื่น สวยงาม
  - 3.3 จัดระบบสาธารณูปโภค และจัดระบบกำจัดของเสีย
  - 3.4 จัดระบบความปลอดภัยในสถานศึกษา
4. สนับสนุน ส่งเสริมให้มีการใช้เทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษา
  - 4.1 จัดสรรทรัพยากรและจัดหาเทคโนโลยีที่เหมาะสมทั้งสากล และท้องถิ่น
  - 4.2 ส่งเสริมให้มีการผลิตและพัฒนาเทคโนโลยีทางการศึกษา
  - 4.3 ส่งเสริมให้ครูและบุคลากรมีความรู้ทักษะในการใช้เทคโนโลยี
5. สนับสนุน ส่งเสริมให้มีทรัพยากรร่วมกัน
  - 5.1 จัดให้มีศูนย์สื่อการเรียนการสอน
  - 5.2 มีการแลกเปลี่ยนทรัพยากรทางการศึกษาระหว่างสถานศึกษา ชุมชน
6. ให้สิทธิและ โอกาสเสมอกันในการได้รับการศึกษา
  - 6.1 สํารวจข้อมูลประชากรในพื้นที่ที่รับผิดชอบ
  - 6.2 กำหนดแนวปฏิบัติในการให้บริการทางการศึกษาอย่างโปร่งใส เป็นธรรม ให้ทั่วถึงไม่เลือกปฏิบัติ
7. ประชาสัมพันธ์ เผยแพร่ข่าวสาร ข้อมูล
  - 7.1 จัดทำแผนการประชาสัมพันธ์
  - 7.2 จัดทำเครือข่ายและประสานการประชาสัมพันธ์

7.3 ดำเนินการประชาสัมพันธ์โดยใช้สื่อที่หลากหลาย

8. จัดโรงเรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ของชุมชน

8.1 จัดบรรยากาศและสิ่งอำนวยความสะดวกของโรงเรียน

8.2 ประสานความร่วมมือกับแหล่งความรู้อื่น ๆ เพื่อสนองความต้องการของชุมชน

9. กำกับ ติดตาม ประเมิน และรายงานผล

9.1 จัดระบบการกำกับ ติดตาม ประเมิน และรายงานผล

9.2 ดำเนินการ กำกับ ติดตาม ประเมินผลการปฏิบัติงานภายในสถานศึกษา

9.3 รายงานผลต่อประชาชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ชัยเสถียร พรหมศรี (2550, หน้า 19) นำเสนอหน้าที่หลัก ๆ ของผู้บริหารพึงกระทำ ได้แก่

1. การให้การสนับสนุนผู้ได้บังคับบัญชา และสร้างแรงจูงใจในการทำงานให้เกิดขึ้น

2. ให้การช่วยเหลือผู้บังคับบัญชาเพื่อให้งานที่มอบหมายสำเร็จลุ่วงตามเวลาที่กำหนด

มีคุณภาพและให้ผลลัพธ์ที่พึงพอใจ

3. ต้องสามารถเป็นได้ทั้งผู้ประสานงาน ผู้ให้คำปรึกษา หัวหน้าทีม และผู้ฝึกสอนใน

สถานการณ์ที่แตกต่างกันตามความต้องการของผู้ได้บังคับบัญชา

โดยสรุป ผู้บริหารมีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้กับนักเรียนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ การให้คำปรึกษาแนะนำให้กำลังใจ การจัดทำแผนงาน โครงการสนับสนุนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาบุคลากร ให้มีความรู้เข้าใจกระบวนการทัศน์ใหม่ จัดเตรียมสิ่งสนับสนุน ตอบสนองความต้องการของผู้เรียน บริหารและบริการหลักสูตรให้มีความหลากหลาย ส่งเสริมและพัฒนาจัดทำหลักสูตร การใช้เทคโนโลยี ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาจัดการเรียนรู้ การทำวิจัยในชั้นเรียน ระบบนิเทศภายใน และส่งเสริมโรงเรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ของชุมชน

2. ปัจจัยด้านครู

ความหมายของครู

ยนต์ ชุ่มจิต (2541, หน้า 29) ได้กล่าวถึง “ครู” มีความหมายลึกซึ้งกว้างขวางมากนัก แต่ถ้าดูจากรากศัพท์ ภาษาบาลีว่า “ครู” หรือ ภาษาสันสกฤตว่า “คุรุ” นั้น มีความหมายว่า “ผู้สั่งสอน ศิษย์ หรือ ผู้ควรได้รับการเคารพ” ได้มีผู้ให้ความหมายของคำว่า “ครู” ไว้หลายประการ เช่น “ครู” คือ ผู้ทำหน้าที่สอนและให้ความรู้แก่ศิษย์ เพื่อให้ศิษย์เกิดความรู้ ความก้าวหน้าในสาขาวิชานั้น ๆ ได้อธิบายคำว่า “ครู” ดังนี้

1. ครู เป็นผู้นำทางศิษย์ไปสู่คุณธรรมชั้นสูง

2. ครู คือ ผู้อบรมสั่งสอนถ่ายทอดวิชาความรู้ให้แก่ศิษย์ เป็นผู้มีความหนักแน่น ควรแก่

การเคารพของลูกศิษย์

3. ครู คือ ผู้ประกอบอาชีพอย่างหนึ่งที่ทำหน้าที่สอน มักใช้กับผู้สอนในระดับต่ำกว่า วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย หรือสถาบันอุดมศึกษา

รังสรรค์ แสงสุข (2550, หน้า 38) ได้ให้ความเห็นว่า “ครู” ดังนี้

ครู คือ ผู้ที่ให้ความรู้ไม่จำกัดทุกที่ทุกเมื่อ ครูต้องเต็มไปด้วยความรู้ และรู้จัก ขวนขวาย หองศ์ความรู้ใหม่ ๆ สะสมความดี มีบารมีมาก และครูที่ดีจะต้องไม่ปิดบัง ความรู้ ควรมีจิต และ วิญญาณของความเป็นครู

ครู คือ ผู้เติมเต็ม การที่ครูจะเป็นผู้เติมเต็มได้ ครูควรจะเป็นผู้แสวงหาความรู้ ต้องวิเคราะห์ วิจัย วิจารณ์ และมาบูรณาการความรู้ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน

ครู คือ ผู้ที่มีเมตตา จะต้องสอนเต็มที่โดยไม่มีการขี้เกียจหรือปิดบังไม่ให้ความรู้ เดิมที ครูต้องไม่ลำเอียง ไม่เบียดเบียนศิษย์

Good (1973, p. 586) ได้ให้ความหมายของคำว่า “ครู” (Teacher) ไว้ดังนี้

1. ครู คือ ผู้ที่มีความสามารถให้คำแนะนำเพื่อให้เกิดประโยชน์ทางการเรียน สำหรับ นักเรียน หรือนักศึกษาในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ทั้งของรัฐและเอกชน

2. ครู คือ ผู้ที่มีความรู้ประสบการณ์และมีการศึกษามากหรือคิดเป็นพิเศษ หรือมีทั้ง ประสบการณ์และการศึกษาเป็นพิเศษในสาขาใดสาขาหนึ่งที่สามารถช่วยให้ผู้อื่นเกิดความเจริญ ก้าวหน้าได้

3. ครู คือ ผู้ที่เรียนสำเร็จหลักสูตรวิชาชีพจากสถาบันการฝึกหัดครู และได้ใบรับรอง ทางการสอนด้วย

4. ครู คือ ผู้ที่ทำหน้าที่สอนให้ความรู้แก่ศิษย์

โดยสรุปอาจกล่าวได้ว่า ครู คือ บุคคลที่ทำหน้าที่ในการสอน อบรม แนะนำแนวทางที่ ปรึภษาให้ศิษย์เกิดความรู้ และมีคุณธรรม จริยธรรมที่ดี นำประโยชน์ให้แก่สังคมได้ในอนาคต โดยต้องเป็นผู้มีคุณวุฒิ จบหลักสูตรวิชาชีพจากสถาบันการฝึกหัดครู มีใบรับรองทางการสอน

องค์ประกอบของครูที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

องค์ประกอบของครูที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งมีนักการศึกษาได้เสนอ แนวคิดไว้หลายท่าน จากการศึกษาของบารุง กลัดเจริญ และฉวีวรรณ กินาวงศ์ (2543, หน้า 175-176) ได้จำแนกวิธีสอนออกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้ 1) วิธีสอนที่ยึดครูเป็นศูนย์กลาง ครูเป็นผู้สอน ผู้ถ่ายทอดความรู้ วางแผนการสอนควบคุมเนื้อหา วัดผล 2) วิธีสอนแบบยึดนักเรียน เป็นศูนย์กลาง ได้แก่ การให้ผู้เรียนเป็นผู้ค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง เป็นผู้วางแผนบทเรียน ดำเนินการค้นคว้าหาความรู้ สรุปผลออกมาเป็นกฎเกณฑ์ครูเป็นผู้แนะแนวทางไปสู่การค้นคว้า วิธี สอนแบบครูและนักเรียนร่วมกัน ครูและนักเรียนจะร่วมกันในการจัดบทเรียน วางแผนค้นคว้า

หาความรู้ สรุปผลออกมาเป็นความรู้ ซึ่ง จรินทร์ วงษ์วิวัฒน์วุฒิ (2543, หน้า 15-16) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบของครูที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนไปในด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอนจะต้องเป็นผู้จัดกระบวนการ และสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับรายวิชาที่สอน เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียน รวมไปถึงการจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ เพื่อให้กระบวนการสอนนั้นเกิดประสิทธิภาพสูงสุด ผู้สอนจะต้องเป็นตัวอย่างที่ดีได้ทั้งด้านความรู้ ความสามารถและบุคลิกลักษณะ เพราะผู้สอนเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้นักเรียน นักศึกษาประพฤติปฏิบัติตาม สอดคล้องกับมารีสา ธรรมมะ (2545, หน้า 24) กล่าวว่า สภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอนนั้นจะมีลักษณะที่สำคัญ เช่น พฤติกรรมของครู วิธีการสอน โดยการใช้สื่ออุปกรณ์ ตลอดจนสร้างทัศนคติมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อนักเรียน นักศึกษาสิ่งเหล่านี้ก็จะมีอิทธิพลต่อการส่งเสริมให้เด็กได้รับความรู้และพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ และใช้เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตต่อไป สอดคล้องกับพิทักษ์ สมาน (2547, หน้า 27) กล่าวถึงสภาพแวดล้อมในห้องเรียน การจัดการเรียนการสอน ผู้สอนต้องเป็นผู้จัดกระบวนการ และสร้างบรรยากาศในห้องเรียน การสอนให้เหมาะสมกับรายวิชาที่สอน เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียน รวมไปถึงการจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ เพื่อให้กระบวนการสอนนั้นเกิดประสิทธิภาพสูงสุด ผู้สอนจะต้องเป็นตัวอย่างที่ดีได้ทั้งด้านความรู้ความสามารถและบุคลิกลักษณะ เพราะผู้สอนเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้นักเรียน ประพฤติปฏิบัติตามการสอน เป็นศาสตร์และศิลป์ ครูอาจารย์ผู้สอนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างมากในการเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีคุณภาพและประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับการใช้เทคนิคในการสอน เพื่อให้ผู้เรียนรู้เนื้อหา และกระบวนการคิด ดังนั้นเปลี่ยนความคิดจากครูเป็นผู้สอน (Teacher-teaching) มาเป็นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ (Learner-learning) ครูต้องมีความสามารถในการออกแบบระบบการเรียนการสอนที่เน้นมาตรฐานผลการเรียนรู้ ในเรื่องเกี่ยวกับความเป็นชาติไทย วัฒนธรรม คุณธรรม และมาตรฐานความรู้ความเข้าใจในเรื่องของท้องถิ่น ระบบการเรียนการสอนจะครอบคลุมถึงการกำหนด จุดประสงค์การเรียนรู้ การกำหนดเนื้อหาสาระ การกำหนดกิจกรรมกระบวนการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ การใช้สื่อการเรียนการสอน การติดตามประเมินผลการเรียนรู้ในแนวทางการรับประกันผลการเรียนรู้ของผู้เรียนทุกคนเต็มศักยภาพ ครูผู้สอนจึงต้องมีความรู้ ความสามารถทางด้านวิชาการ มีทักษะในการใช้อุปกรณ์และสื่อการสอน รวมทั้งกระบวนการเรียนการสอนและสอนสอดคล้องคุณธรรมไปด้วย

นอกจากนั้น การสร้างบรรยากาศในห้องเรียนของครู สามารถส่งเสริมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้เช่นกัน ดังที่ ศิริกาญจน์ จันทรเรือง (2543, หน้า 16-19) กล่าวว่า การสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนการสอนไว้ว่า บรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนการสอนเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียน และผู้สอนมีความรู้สึกรับและยอมรับซึ่งกันและกัน ทั้งผู้เรียนและ

ผู้สอนสามารถที่จะร่วมแสดงความคิดเห็น ซึ่งจะทำให้มีความรู้สึกว่ามีอิสระสิ่งที่น่าเบื่อหน่ายหรือ ตลกขบขัน โดยการปฏิบัติ ดังนี้

1. ผู้สอนสร้างบรรยากาศในทางบวก ผู้เรียนจะรู้สึกยอมรับนับถือและรู้สึกว่าการเรียน มีคุณค่า ได้แก่

1.1 หลีกเลี่ยงคำพูดว่า “ไม่ถูกต้อง” สำหรับคำตอบของผู้เรียน ควรจะใช้คำถามเหล่านี้ แทน เช่น ทำไมคุณถึงคิดอย่างนั้น หรือคุณสามารถจะอธิบายในรายละเอียดได้หรือไม่ หรือใครมีความเห็นที่แตกต่างไปจากนี้บ้าง คำถามเหล่านี้จะเป็นการยอมรับมากกว่าและจะช่วย กระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม

1.2 ฟังอย่างระมัดระวัง และสื่อให้เห็นว่ามีการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน อย่าขัดจังหวะขณะที่ผู้เรียนแสดงการยอมรับความคิดเห็นรวบยอด เกี่ยวกับเรื่องที่แสดงความคิดเห็นอยู่

1.3 อย่าทำให้ผู้เรียนเกิดความอับอาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่หน้าชั้นเรียน หลีกเลี่ยง การปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนในทางที่จะทำให้ผู้เรียนได้รับความอับอาย เรียกร้องความสนใจ หรือ ทำให้ผู้เรียนรู้สึกไม่สนใจ หลีกเลี่ยงการเยาะเย้ย ถากถาง ผู้เรียนส่วนมากจะมีอารมณ์ขันเกี่ยวกับ เรื่องนี้ อย่าแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับงานของผู้เรียน โดยไม่ได้รับอนุญาต

1.4 เมื่อผู้สอนจำเป็นต้องแสดงความคิดเห็นในทางลบ พยายามอย่าพูดเฉพาะเจาะจง ถึงผู้เรียนคนใดคนหนึ่ง ถ้าต้องการจะเป็นเช่นนั้นควรเรียกผู้เรียนมาพูดเป็นการส่วนตัวหลังเลิกเรียน

1.5 ปฏิบัติต่อผู้เรียนเหมือนเป็นผู้ใหญ่คนหนึ่ง

1.6 กระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นและถามคำถามในห้องเรียน

2. ผู้สอนต้องแน่ใจว่าได้สนใจผู้เรียนทุกคน ได้แก่

2.1 อย่าละเลยผู้เรียนที่เงียบขรึมหรือไม่แสดงพฤติกรรมออกมามากนัก

2.2 ผู้สอนควรตระหนักและระมัดระวังเกี่ยวกับความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบบุคคลใด บุคคลหนึ่งในกลุ่มเรียน ที่อาจจะมีพฤติกรรมในทางลบ ซึ่งอาจเกี่ยวเนื่องมาจากการแต่งกาย เพศ ลักษณะ ท่าทางหรืออายุ

2.3 ถ้าผู้สอนเชื่อว่าสามารถที่จะควบคุมความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบบุคคลใด บุคคลหนึ่งได้แล้ว ผู้สอนก็ควรระวังเกี่ยวกับลักษณะทางเชื้อชาติ หรือลักษณะส่วนบุคคล และนิสัย ของผู้เรียน ซึ่งจะทำให้ผู้สอนแสดงอาการออกมาในทางที่ผู้เรียนรู้สึกไม่ชอบ พฤติกรรมเหล่านี้ จะแสดงออกมาอย่างไม่รู้ตัว โดยการที่ไม่เรียกผู้เรียนเหล่านั้นตอบคำถามหรือมีส่วนร่วมใน การอภิปรายหรือไม่ประสานสายตากับผู้เรียนเหล่านั้น

3. ผู้สอนควรมีการกระตุ้นผู้เรียนโดยการใช้ลักษณะท่าทางเพื่อก่อให้เกิดบรรยากาศที่ดี มั่นคงและมีความเชื่อมั่น ได้แก่

7. ผู้สอนต้องสร้างบรรยากาศทางกายภาพในห้องเรียนให้เหมาะสม

7.1 ตรวจสอบอุณหภูมิในห้องเรียนว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ โดยอาจจะสังเกตจากปฏิกิริยาของผู้เรียน เช่น มีวณแขนเสื้อตลอดเวลา

7.2 พยายามจัดโต๊ะให้อยู่ในลักษณะที่สบาย ๆ

7.3 แน่ใจว่าแสงอาทิตย์ที่ส่องผ่านหน้าต่างไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดปัญหาในการมองเห็นกระดานหรือสมุดบันทึก

สรุปแนวความคิดต่าง ๆ ได้ว่า ครูเป็นผู้ที่มีคุณวุฒิ ความสามารถในการเตรียมการสอน ความรู้ความสามารถในการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ การเสริมสร้างนักเรียนมีคุณภาพ และประสิทธิภาพ เป็นผู้ปฏิบัติการใช้เทคนิคการจัดการเรียนการสอน ดำเนินการวัดผลประเมินผล การวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล วางแผนการใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินตามสภาพจริง และการสอนซ่อมเสริมให้นักเรียนที่มีปัญหาในการเรียน

3. ปัจจัยค้ำหลักสูตร

ความหมายของหลักสูตร

ความหมายของหลักสูตรมีผู้ให้ความหมายและนิยามไว้ ดังนี้

Oliva (1992, p. 4) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง แผนหรือ โปรแกรมสำหรับประสบการณ์ทั้งหลายที่ผู้เรียนจะต้องประสบภายใต้การอำนวยการของโรงเรียน

Scott (2001, p. 5) ที่กล่าวว่า หลักสูตรถูกนิยามในความหมายที่กว้างที่สุด ไปถึง โปรแกรมการเรียนการสอน ซึ่งถูกกำหนดขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นรูปแบบคล้ายกับ

Burton and Middlewood (2001, p. 19) ที่ให้มุมมองของหลักสูตรว่าเป็นจุดมุ่งหมายของการศึกษาในเรื่องของทักษะความรู้และทัศนคติที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาอย่างเหมาะสมตามที่กำหนดไว้สรุปได้ว่า หลักสูตร หมายถึง แผนหรือแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียน และมวลประสบการณ์ทั้งหลายที่สถานศึกษาจัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายตามที่กำหนดไว้

Armstrong (2003, p. 4) พิจารณาหลักสูตรว่าเป็นสิ่งที่ยืนยันถึงกระบวนการตัดสินใจและผลลัพธ์ที่มุ่งไปยังการเตรียมความพร้อม และการประเมินรูปแบบของแผนที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาผู้เรียนที่สัมพันธ์กับการรับรู้ โดยเฉพาะความรู้และทักษะโดยเน้นใน 3 เรื่อง คือ 1) การส่งผ่านความรู้ 2) กระบวนการในการหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน 3) ผลของการเรียนรู้ที่ผู้เรียน ได้ข้อมูลใหม่มาด้วยความพยายามอีกกลุ่มหนึ่งนิยามว่าหลักสูตร หมายถึง มวลความรู้และประสบการณ์ที่จัดให้กับผู้เรียน

ธีรารัง บัวศรี (2540, หน้า 2) ให้ความหมายของหลักสูตรว่าหมายถึงประสบการณ์ทุก ๆ อย่างที่โรงเรียนจัดให้แก่นักเรียน

อรุณแก้ว ถิรธรรมชโย (2541, หน้า 10) นิยามหลักสูตรว่า หมายถึง มวลความรู้และประสบการณ์ทั้งหมดที่โรงเรียนจัดให้แก่ผู้เรียน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถและคุณลักษณะที่เหมาะสมในการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

นิลวรรณ วรรณะดี (2541, หน้า 14) นิยามหลักสูตรว่า หมายถึง มวลประสบการณ์ทั้งหลายที่สถานศึกษาจัดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาตนเองไปในทิศทางที่ปรารถนาหรือเป็นไปตามความมุ่งหมายที่พึงประสงค์

วีณา กวีสุมบูรณ์ (2542, หน้า 14) กล่าวว่า หลักสูตร คือ แนวทางที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียน

อัญชลี จันทาโก (2542, หน้า 36) นิยามหลักสูตรว่า หมายถึง องค์ประกอบทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ไม่ว่าจะเป็นแผนการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ กระบวนการที่ใช้ในการเรียนการสอน การจัดกิจกรรม และประสบการณ์ทั้งมวล รวมทั้งสื่อต่าง ๆ ที่ใช้เพื่อให้บรรลุเป้าประสงค์ของการจัดการเรียนการสอน

สุรพร บำรุง (2544, หน้า 10) กล่าวว่า หมายถึง มวลประสบการณ์ที่กำหนดไว้อย่างเป็นระบบเพื่อใช้ในการศึกษาให้กับผู้เรียนเพื่อความสำเร็จของหลักสูตร หลักสูตรเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่จะทำให้ปรัชญา หรือให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้

กรมวิชาการ (2545, หน้า 5) กล่าวว่า หลักสูตรสถานศึกษาว่า เป็นแผนหรือแนวทางหรือข้อกำหนดของการจัดการศึกษาที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ โดยส่งเสริมให้แต่ละบุคคลพัฒนาไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตน

อุมาพร หล่อสมฤติ (2545, หน้า 14) กล่าวว่า คือ แผนประสบการณ์หรือแผนการจัดการเรียนการสอนที่โรงเรียนจัดให้แก่ผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วย จุดประสงค์เนื้อหาสาระการจัดการเรียนการสอนกิจกรรมและสื่อต่าง ๆ รวมทั้งการวัดและประเมินผลเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

สรุปได้ว่า หลักสูตร หมายถึง สภาพแวดล้อมด้านการจัดกิจกรรมผู้เรียนที่โรงเรียนจัดขึ้นด้วยความร่วมมือของนักเรียนเพื่อส่งเสริมการเรียน และชีวิตความเป็นอยู่ของนักเรียนให้เป็นปกติ เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียน ฝึกการดำเนินชีวิตในสังคม ประชาธิปไตย สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และการจัดหลักสูตรที่ตรงตามความต้องการของผู้เรียนยังส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

องค์ประกอบของหลักสูตรที่มีอิทธิพลส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการศึกษาองค์ประกอบของหลักสูตรที่มีอิทธิพลส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า มีองค์ประกอบที่สำคัญ ว่าด้วยแนวทางในการปฏิบัติงานของครู จุดมุ่งหมายของการศึกษา

แนวทางการจัดประสบการณ์แก่เด็ก เนื้อหาวิชา วิธีการดำเนินชีวิตของเด็ก การกำหนดแนวทางการรู้ ความสามารถความประพฤติ ทักษะและเจตคติ ดังที่ นิลวรรณ วรรณะดี (2541, หน้า 15) ได้กล่าวถึงหลักสูตรเปรียบเสมือนเค้าโครงหรือโครงสร้างของการปฏิบัติงานทางการศึกษาอีกทั้งยังเป็นจุดศูนย์กลางของกระบวนการ หรือวิธีการทั้งหมดที่ทำให้การศึกษาแก่เด็กและจะมีส่วนช่วยการเรียนรู้ของเด็กโดยตรงด้วย ดังนั้น การศึกษาจะดีหรือไม่เพียงใดขึ้นอยู่กับหลักสูตรเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้น หลักสูตรจึงมีความสำคัญ โดยพบว่า องค์กรประกอบต่าง ๆ มีความสำคัญ ดังที่ พงษ์ศักดิ์ ฤกาบขาว (2540, หน้า 18-19) กล่าวถึงความสำคัญของหลักสูตรไว้ ดังนี้

1. หลักสูตรย่อมเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของครู
2. หลักสูตรย่อมเป็นแนวทางในการส่งเสริมความเจริญงอกงาม และพัฒนาการของเด็กตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา
3. หลักสูตรย่อมกำหนดแนวทางในการจัดประสบการณ์ว่าเด็กควรได้รับสิ่งใดบ้างที่จะเป็นประโยชน์แก่เด็กโดยตรงและแก่สังคม
4. หลักสูตรย่อมกำหนดว่าเนื้อหาวิชาอะไรบ้างที่จะช่วยให้เด็กมีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างราบรื่น เป็นพลเมืองดีของประเทศชาติและบำเพ็ญประโยชน์แก่สังคม
5. หลักสูตรย่อมกำหนดวิธีการดำเนินชีวิตของเด็กให้เป็นไปด้วยความราบรื่นและผาสุก
6. หลักสูตรย่อมกำหนดแนวทางการรู้ความสามารถ ความประพฤติ ทักษะและเจตคติในอันที่จะอยู่ร่วมกันในสังคม และบำเพ็ญประโยชน์ต่อชุมชนและประเทศ

นอกจากนั้น อรุณแก้ว ลิขธรรมชโย (2541, หน้า 11) หลักสูตรเป็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหาจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และกระบวนการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความรู้ ทักษะและเจตคติ ที่ให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน เพื่อนำไปสู่ความรู้ ทักษะและเจตคติที่ได้รับจากหลักสูตร ไปพัฒนาสังคมและประเทศต่อไปสอดคล้องกับที่ Browder (2001, p. 2) กล่าวว่า หลักสูตรเป็นการนิยามเส้นทางของการเรียน เป็นการจัดเตรียมพิมพ์เขียวเพื่อการเรียนที่ครูสามารถทำตามการออกแบบการสอน หลักสูตรช่วยให้ผู้เรียนพบกับสังคมพ่อแม่ และสิ่งที่ผู้เรียนคาดหวังเพื่อคุณภาพในการศึกษา Armstrong (2003, p. 5) กล่าวว่า หลักสูตรช่วยให้เกิดการยอมรับความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคน และช่วยในการตัดสินใจของครูที่จะช่วยเหลือผู้เรียนหลังจากที่ได้ประเมินผู้เรียนแล้วจากทัศนะของนักการศึกษาทั้งหลายสรุปความสำคัญของหลักสูตรได้ว่า หลักสูตรเป็นสิ่งสำคัญของการจัดการศึกษา เป็นเครื่องมือชี้ให้เห็นถึงแนวทางการจัดการศึกษาของประเทศหลักสูตรเป็น โครงร่าง หรือแนวกำหนดการปฏิบัติงานของครู หลักสูตรเป็นสิ่งที่กำหนดว่าผู้เรียนควรได้รับประสบการณ์อะไรบ้างที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม นอกจากนี้หลักสูตรยังเป็นตัวบ่งชี้ให้เห็นว่าแนวโน้มสังคมไทยในอนาคตจะเป็นอย่างไร

ปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่ง จากการศึกษา มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงการนำหลักสูตรไปใช้ ดังที่ กรมวิชาการ (2545, หน้า 7-11) กล่าวถึงการนำหลักสูตรไปใช้จะต้องมีกระบวนการบริหารจัดการหลักสูตรเพื่อการใช้หลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย 7 ภารกิจ ดังนี้

ภารกิจที่ 1 การเตรียมความพร้อมของสถานศึกษา มีกระบวนการในการดำเนินการ ดังนี้ การสร้างความตระหนักให้แก่บุคลากร ซึ่งประกอบด้วย คณะกรรมการสถานศึกษาผู้บริหาร ครูผู้สอน ผู้ปกครอง ชุมชน นักเรียน ทั้งนี้เพื่อให้เห็นความสำคัญความจำเป็นที่ต้องร่วมมือกันบริหารจัดการหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของสถานศึกษา การพัฒนาบุคลากรของสถานศึกษาให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา การดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการของสถานศึกษา ซึ่งประกอบด้วย คณะกรรมการตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วย คณะกรรมการการบริหารหลักสูตร และงานวิชาการ สถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 และ คณะกรรมการอื่น ๆ ตามความจำเป็น การจัดทำระบบสารสนเทศของสถานศึกษา การจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษา และการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์หลักสูตรให้กับผู้ปกครอง นักเรียน หน่วยงาน องค์กรในชุมชนทุกฝ่ายได้รับทราบและขอความร่วมมือ

ภารกิจที่ 2 การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา มีกระบวนการในการดำเนินการ ดังนี้ การศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้อง การกำหนดวิสัยทัศน์ ภารกิจ และเป้าหมายของการจัดการศึกษาของสถานศึกษา การกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ การกำหนด โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา แต่ละช่วงชั้น และสัดส่วนเวลาเรียน การกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและสาระการเรียนรู้รายปี หรือรายภาค การจัดทำคำอธิบายรายวิชา การจัดทำหน่วยการเรียนรู้ การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ การกำหนดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนการกำหนดสื่อสารการเรียนรู้/ แหล่งการเรียนรู้ การกำหนด การวัดผล และประเมินผล และการบริหารจัดการงบประมาณ อาคารสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และบุคลากรให้สอดคล้องกับหลักสูตรสถานศึกษา

ภารกิจที่ 3 การวางแผนดำเนินการใช้หลักสูตร มีกระบวนการในการดำเนินการ ดังนี้ การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ การจัดหาเลือกใช้ทำและพัฒนาสื่อ การจัดกระบวนการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน การวัดและประเมินผล การแนะแนว การวิจัยเพื่อพัฒนา และการนิเทศ กำกับ ติดตาม

ภารกิจที่ 4 การดำเนินการบริหารหลักสูตร (ใช้หลักสูตร) ดำเนินการใช้หลักสูตรให้เป็นไปตามภารกิจที่ 2 และภารกิจที่ 3 ซึ่งสถานศึกษาได้กำหนดไว้

ภารกิจที่ 5 การนิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินผล มีกระบวนการในการดำเนินการ คือ การนิเทศกำกับ ติดตาม และประเมินผลการใช้หลักสูตร และงานวิชาการภายใน และการนิเทศ กำกับ ติดตาม และประเมินผลการใช้หลักสูตรและงานวิชาการจากภายนอกสถานศึกษา

ภารกิจที่ 6 การสรุปผลการดำเนินงานของสถานศึกษา โดยใช้สถานศึกษาสรุปผล การดำเนินงาน และเขียนรายงาน

ภารกิจที่ 7 การปรับปรุงพัฒนากระบวนการบริหารจัดการหลักสูตร สถานศึกษาคำเนินการ ดังนี้ นำผลการดำเนินงาน รวมทั้งปัญหา/ ข้อเสนอแนะต่าง ๆ มาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผน ปรับปรุง และพัฒนากระบวนการบริหารจัดการหลักสูตร และดำเนินการปรับปรุงและพัฒนา กระบวนการบริหารจัดการหลักสูตร และปรับปรุงหลักสูตรสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า การนำหลักสูตรไปใช้นั้นต้องมีกระบวนการบริหารจัดการหลักสูตรเพื่อให้ใช้ หลักสูตรที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นหน้าที่สำคัญของผู้บริหารและครูผู้สอน ที่จะต้องดำเนินการ อย่างเป็นระบบ เริ่มตั้งแต่การเตรียมความพร้อมการจัดทำหลักสูตร การวางแผนการใช้หลักสูตร การใช้หลักสูตร การนิเทศกำกับติดตาม ประเมินผล การปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพ

กรมวิชาการ (2542, หน้า 51) ได้กล่าวถึงบทบาท/ หน้าที่ของผู้บริหารในการใช้หลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. จัดให้มีแผนพัฒนาสถานศึกษา เพื่อใช้ในการดำเนินการจัดการศึกษาของสถานศึกษา
2. เป็นผู้นำในการจัดทำหลักสูตร โดยร่วมประสานกับบุคลากรทุกฝ่าย เพื่อกำหนด วิสัยทัศน์ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน ตลอดจนสาระตามหลักสูตรของสถานศึกษา
3. จัดให้มีการประชาสัมพันธ์หลักสูตรสถานศึกษา
4. สนับสนุนการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ สนับสนุนให้บุคลากร ทุกฝ่ายของสถานศึกษาได้รับความรู้ และความสามารถจัดทำหลักสูตร รวมทั้งพัฒนาบุคลากร ให้เป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้
5. จัดให้มีการนิเทศภายใน เพื่อนิเทศ กำกับ ติดตาม การใช้หลักสูตรอย่างมีระบบ
6. ให้มีการประเมินนำหลักสูตรไปใช้ เพื่อการปรับปรุงพัฒนาสาระของหลักสูตร สถานศึกษาให้ทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ชุมชนและท้องถิ่น

โดยสรุปแล้วจะเห็นได้ว่าปัจจัยด้านหลักสูตร คือ แผน โปรแกรมการปฏิบัติของ โรงเรียน โดยมีองค์ประกอบ คือ การได้รับความร่วมมือผู้ปกครอง ครู นักเรียน คณะกรรมการสถานศึกษา ในการวางโครงสร้าง เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของครู ส่งเสริมความเจริญของงาน และ พัฒนาการของผู้เรียน จัดประสบการณ์ของผู้เรียน โดยตรง ส่งเสริมความรู้ความสามารถของผู้เรียน ส่งเสริมความประพฤติ ทักษะ และเจตคติในอันที่จะอยู่ร่วมกันในสังคม เป็นแผน แนวทาง มีข้อกำหนดของการจัดการศึกษาที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตน นำภูมิปัญญา ท้องถิ่นมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน พัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ และคุณลักษณะ ที่เหมาะสมในการดำรงชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข และได้รับการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์

4. ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน

จากการศึกษา ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน มีนักวิชาการหลายท่าน ได้กล่าวถึงสิ่งที่ผู้วิจัยได้รวบรวม ดังนี้

ความหมายทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน

รุจิรา เรือนเหมย (2550) ได้กล่าวถึงแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ หมายถึง ศูนย์รวมของ วิชาความรู้ที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติ บุคคล สิ่งประดิษฐ์วัตถุ อาคาร สถานที่ ซึ่งมีอยู่กระจัดกระจาย ทั้งชุมชนเมืองและชุมชนชนบท อันเป็นชุมทรัพย์แห่งปัญญาที่แทรกซึมอยู่ในวิถีชีวิตของมนุษย์ เป็นแหล่งการเรียนรู้ที่ค้นพบได้อย่างไม่รู้จบ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2550) กล่าวว่า ทรัพยากรทางการศึกษามีความหมาย 2 ลักษณะ คือ

1. ทรัพยากรทางการศึกษาในความหมายที่แคบ คือ ปัจจัยนำเข้าที่นำไปใช้เพื่อจัดการศึกษา ทุกระดับและทุกประเภทภายในสังคม ปัจจัยนำเข้านี้ส่วนใหญ่จะเป็นในรูปของเงินงบประมาณ ทั้งด้านรายจ่ายเกี่ยวกับการปฏิบัติงานประจำ เช่น เงินเดือน และค่าตอบแทน ค่าใช้จ่ายวัสดุอุปกรณ์ กับรายจ่ายด้านการลงทุน

2. ทรัพยากรทางการศึกษาในความหมายที่กว้าง คือ ปัจจัยนำเข้าและปัจจัยกระบวนการจัดการในการแปรเปลี่ยนปัจจัยนำเข้านั้น ให้บังเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล พิจารณาในด้านนี้ ทรัพยากรทางการศึกษาจึงไม่จำกัดอยู่เฉพาะงบประมาณทางการศึกษา หากรวมถึงการจัดการที่มี ประสิทธิภาพ ความสามารถในการตั้งและระดมทรัพยากรกำลังในสังคมเข้ามาสนับสนุนส่งเสริม เกื้อหนุนการศึกษาในรูปลักษณะต่าง ๆ ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นเงิน หรืออุปกรณ์ หรือเวลาที่จัด เป็นการให้โอกาสทางการศึกษา ทั้งในด้านของสละเวลามาให้บริการทางการศึกษาจากบุคคล ภายในสังคมซึ่งมิใช่ครู อาจารย์ประจำ นอกจากนี้ทรัพยากรทางการศึกษายังหมายรวมถึง ทรัพยากรมนุษย์ที่เกี่ยวข้องทั้งในทางตรงและทางอ้อม กับการให้บริการทางการศึกษา ตลอดจน คลื่นวิทยุ โทรทัศน์ดาวเทียม อินเทอร์เน็ตที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษาด้วย

สงบ ประเสริฐพันธุ์ (2550) กล่าวว่า ทรัพยากรทางการศึกษาในทัศนะใหม่ คือ ทรัพยากร ที่นำมาใช้ในการศึกษาทุกชนิด ทุกประเภท ที่สามารถนำไปใช้ในการพัฒนานักเรียนเพื่อสร้าง การเรียนรู้ ซึ่งทรัพยากรหรือปัจจัยที่เป็นประโยชน์ต่อการสร้างกระบวนการเรียนรู้ อาจสรุปถึง ทรัพยากรทางการศึกษาในทัศนะใหม่ได้ ดังนี้

ประการที่ 1 ความรัก ความหวัง ความห่วงหาอาทรที่ผู้ใหญ่พึงมีต่อเด็ก พระศาสดาของ ทุกศาสนาล้วนแต่ส่งเสริมให้คนมีความรักซึ่งกันและกัน เพราะความรัก คือ ยาวิเศษที่สามารถรักษา

เสียเวลาความทุกข์ของคนได้ การบริหารแบบสตรีเพศที่เน้นความรักความอบอุ่นในโรงเรียน กำลังเป็นที่ยอมรับทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ประการที่ 2 แรงงูใจ Levin (1994) ให้แนวคิดที่แรงงูใจที่เกิดขึ้นในตัวนักเรียน เป็นปัจจัยสำคัญยิ่งต่อการที่นักเรียนจะทุ่มพลังงานทั้งกายและจิตใจ ตลอดจนเวลาที่พวกเขาให้กับกิจกรรมการเรียนในโรงเรียน ตลอดจนกิจกรรมอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อพวกเขา ดังนั้น ถ้าเราสามารถเพิ่มความมั่นใจที่เกิดขึ้นในตัวนักเรียน เป็นผลลัพธ์ทางการศึกษาที่สำคัญมาก เพราะเป้าหมายสูงสุดของการศึกษาอยู่ที่การสร้างให้นักเรียนเป็นคนที่เกิดแรงงูใจในการเรียนจากภายในตนด้วยตนเอง ดังนั้น การบริหารจัดการภายในโรงเรียนที่คำนึงการสร้างบรรยากาศที่ดีต่อนักเรียนในการส่งเสริมการเรียนรู้ เพื่อให้การจัดการดังกล่าวสามารถสร้างแรงงูใจสูงสุดให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ผู้บริหารโรงเรียนควรกระทำ

ประการที่ 3 เวลา เป็นที่รับรู้กันดีว่าเวลามีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ของนักเรียน นักเรียนแต่ละคนต่างที่จะต้องการเวลาที่ต่างกันในการเรียนรู้เรื่องต่าง ๆ (Levin, 1994) ดังนั้น การบูรณาการความคิดเรื่องเวลากับกิจกรรมการเรียนรู้ จึงเป็นหน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียนที่จะต้องให้ความสนใจและเป็นเรื่องน่ายินดีที่ผู้บริหารโรงเรียนหลายโรงเรียนตระหนักในเรื่องนี้ และได้พยายามบริหารเวลาโดยไม่เอาวิชาเป็นตัวตั้ง เอาชีวิตหรือประสบการณ์ของนักเรียนเป็นตัวตั้ง

ประการที่ 4 การจัดนักเรียน ในการมองทรัพยากรการศึกษา ในแนวคิดใหม่ประการที่ 4 คือ เรื่องของการจัดนักเรียนเพื่อกิจกรรมต่าง ๆ เป็นธรรมเนียมที่โรงเรียนมักจะแบ่งนักเรียนตามอายุ ในแต่ละห้องจะมีจำนวนเท่า ๆ กัน

ประการที่ 5 ครอบครัวและชุมชน นักการศึกษาต่างให้การยอมรับกันว่า พฤติกรรมของนักเรียน วิธีการเรียนรู้ การแสดงออก ความเป็นคนรับผิดชอบหรือไม่ของนักเรียน ล้วนมีผลอย่างมากจากภูมิหลังของนักเรียน ครอบครัวของนักเรียนและสภาพชุมชนที่นักเรียนอาศัยอยู่ (Coleman, 1987) สถิติที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนอันเนื่องมาจากประสบการณ์ความล้มเหลวทางการเรียน เนื่องมาจากครอบครัวยากจน และจากการอาศัยอยู่ในชุมชนที่แตกแยกเป็นปรากฏการณ์ที่ชัดเจน สภาพความยากจนมีผลโดยตรงต่อผลการเรียนของนักเรียนมากกว่าปัจจัยอื่น ๆ

สรุปได้ว่า ทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน สามารถกล่าวได้ว่า เป็นทรัพยากรการเรียนรู้ เป็นทรัพยากรการศึกษา ซึ่งอยู่รอบ ๆ ตัวของนักเรียน ที่สามารถนำนักเรียนไปสู่ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอน เป็นไปตามเกณฑ์ที่สถานศึกษาตั้งเป้าหมายไว้ ทั้งนี้ผู้บริหาร ครู สถานศึกษานำมาใช้เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน เช่น ทรัพยากรธรรมชาติ บุคคล สิ่งประดิษฐ์ วัตถุ อาคาร สถานที่ เป็นต้น

คุณลักษณะทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน

รุจิรา เรือนเหมย (2550) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ แหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ที่แท้จริงต้องสามารถสัมผัสกับบรรยากาศ และสถานการณ์จริง โดยเอื้อประโยชน์ต่อกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนรู้ที่แท้จริงได้กับผู้เรียนทุกคน ทุกเวลา มีความหมาย มีความหลากหลาย สามารถเน้นทักษะและนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ ผู้เรียนมีอิสระในการตัดสินใจ คิดริเริ่ม และปฏิบัติได้อย่างมีความสุข

ประเภทของแหล่งทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน

วิจิตร ศรีสะอ้าน (2534, หน้า 42-43) เสนอแนวคิดการแบ่งทรัพยากรพื้นฐานตามแนวคิดทางการบริหารแตกต่างกันออกไปหลายแนวคิด คือ แนวคิดแรก กล่าวว่า ทรัพยากรในการบริหารที่สำคัญมีอยู่ 4 ประการที่รู้จักในนามของ 4M's อันได้แก่ คน เงิน วัสดุสิ่งของ และการจัดการ แนวคิดที่สองคิดว่าทรัพยากรพื้นฐานของการบริหารนั้นมีเพียง 3 ประการ หรือที่เรียกว่า 3M's ซึ่งประกอบด้วย คน เงิน และการจัดการ โดยคิดว่า เมื่อมีเงินและสามารถจัดซื้อจัดหาวัสดุได้ แนวคิดที่สาม เป็นแนวคิดทางฝ่ายธุรกิจเอกชน โดยแบ่งทรัพยากรในการดำเนินงานออกเป็น 6 ประเภท ที่เรียกว่า 6M's ประกอบด้วย คน เงิน วัสดุสิ่งของ วิธีการ ตลาด และเครื่องจักรกล

รุจิรา เรือนเหมย (2550) ได้กล่าวถึงประเภทของแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้จำแนกได้หลายประเภทตามทัศนะของนักการศึกษาแต่ที่เด่นชัด จำแนกเป็น 4 ประเภทใหญ่ คือ

1. แหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ประเภทบุคคล หมายถึง บุคคลที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรม มีผลงานได้รับการยกย่องเป็นที่ยอมรับของสังคม ซึ่งถือเป็นตัวอย่างต้นแบบกับบุคคลรุ่นหลังสืบไป ในหลายสาขาอาชีพ ตัวอย่างเช่น แม่กิมลิ่ง แม่กิมเนย ที่มีความถนัดทางด้านปรุงแต่งขนมหม้อแกง เมืองเพชร โกฮับเจ้าเก่าผู้บุกเบิกถ้วยเตี๋ยเรือคลองรังสิต จนเป็นที่รู้จักทั่วประเทศด้านการเรียนการสอน มีครูต้นแบบสร้างสรรค์ ผลงานนวัตกรรมทางการสอนขึ้นหลายรูปแบบ เช่น สอนให้สนุก เป็นสุขเมื่อได้สอน การสอนที่เน้นกระบวนการการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อนสอนเพื่อน การสอนสิ่งแวดล้อมศึกษาการสอนดนตรีไทยและดนตรีพื้นเมือง

2. แหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ประเภททรัพยากรธรรมชาติ หมายถึง สภาพธรรมชาติที่มีอยู่แล้วในโลกและอวกาศ ซึ่งไม่ได้หมายถึง สิ่งที่มีมนุษย์ประดิษฐ์ เช่น ภูเขา ป่าไม้ ลำธาร ห้วยหนอง คลอง บึง แม่น้ำ และสัตว์ป่านานาชนิด เป็นต้นเนื่องด้วยปัจจุบันมีการนำธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมาใช้ประโยชน์อย่างมากจนเหลือจำนวนน้อยลง มนุษย์เริ่มตระหนักถึงภัยที่จะเกิดขึ้นเพราะขาดธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ดี จึงได้มีการรณรงค์สร้างสิ่งทดแทนธรรมชาติ ได้แก่ ปลูกป่า จัดระบบนิเวศวิทยาอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ส่งเสริมการสอนพฤษศาสตร์ อนุรักษ์ และขยายพันธุ์สัตว์พันธุ์พืชนานาชนิด

3. แหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ประเภทสื่อหมายถึงสิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์ที่ใช้เป็นช่องทางสื่อสาร แยกได้ 2 ประเภท คือ

3.1 สื่อทางด้านกายภาพ ได้แก่ วัสดุ ลักษณะสิ่งพิมพ์ฟิล์ม แผ่นภาพ โปร่งใส เทปบันทึกภาพ เทปบันทึกเสียง แผ่น CD ชนิดเสียง และภาพ เป็นต้น อุปกรณ์เป็นตัวช่องทางผ่านในลักษณะเครื่องฉาย เครื่องเสียงชนิดต่าง ๆ เป็นต้น

3.2 สื่อทางด้านวิธีการได้แก่รูปแบบที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งการใช้เทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีระดับสูง ได้แก่

3.2.1 สื่อท้องถิ่น ประเภทเพลง เช่น หมอลำหนังตะลุง ลำตัด อีแซว ถิ่นนำเพลงซอ เพลงพวงมาลัย เพลงฉ่อย และนิทานพื้นบ้าน เป็นต้น

3.2.2 สื่อกิจกรรม เช่น หมากจะเข่ง ตีจับ มอญซ่อนผ้า เดินกะลา หมากเก็บ เป็นต้น เป็นที่น่าสังเกตว่า สื่อกิจกรรมพื้นบ้านดังกล่าวมีมาแต่โบราณหลายกิจกรรมเหมือนกับของชนเผ่าปิกมี ในทวีปแอฟริกา ซึ่งเป็นกิจกรรมที่มีความสนุกสนานตื่นเต้นในกลุ่มเด็ก ๆ ปัจจุบันก็ยังได้รับความนิยมอยู่แต่ก็มีกิจกรรมที่ได้รับการพัฒนามาเป็นลำดับ จนถึงการใช้เทคโนโลยีระดับสูง เช่น โปรแกรมเกมคอมพิวเตอร์ บทเรียน โปรแกรมโปรแกรมผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตระบบมัลติมีเดีย ประเภท E-learning เป็นต้น ซึ่งการประชุมสัมมนาการปฏิบัติงานกลุ่ม การทัศนศึกษาเข้าค่าย สื่อกิจกรรมชนิดหนึ่ง

4. แหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ประเภทวัตถุและอาคารสถานที่ หมายถึง วัตถุและอาคารสถานที่ที่มีศักยภาพเป็นแหล่งความรู้ด้วยตัวของมันเอง สามารถสื่อความหมายโดยลำพังตัวเอง เช่น สถาปัตยกรรมด้านการก่อสร้างจิตรกรรมภาพฝาผนัง ปูนูนวัตถุด้านประวัติศาสตร์ชิ้นส่วนของธรรมชาติที่ให้ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ โบราณวัตถุทางด้านศาสนาพิพิธภัณฑ์ เป็นต้น

สรุปได้ว่า สภาพแวดล้อมทางกายภาพภายในและภายนอกห้องเรียนที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ สามารถนำไปสู่ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่ศึกษา เป็นไปตามความมุ่งหมายของหลักสูตร มีอยู่ในชุมชนท้องถิ่นเพียงพอต่อจำนวนนักเรียน เป็นไปตามความต้องการของนักเรียน มีประสิทธิภาพต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นแรงจูงใจส่งผลต่อความต้องการศึกษาของผู้เรียน เป็นที่ยอมรับของบุคลากรครู ผู้ปกครองชุมชนในการจัดกิจกรรมให้กับผู้เรียน ผ่านการวิเคราะห์คุณภาพมาตรฐานและการหาประสิทธิภาพจากผู้สอน และสามารถพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

5. ปัจจัยด้านเพื่อน

จากการศึกษาการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันจำเป็นต้องอาศัยเพื่อน และการมีส่วนร่วมของเพื่อนในการเรียนรู้ร่วมกัน ดังมีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงเพื่อน ดังนี้

ประเภทของเพื่อน

จากการศึกษา มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของเพื่อน ดังนี้

นิศากร สนามเขต (2550, หน้า 5) ได้กล่าวถึงการคบเพื่อน และการเข้ากลุ่มเพื่อน เป็นพัฒนาการทางสังคมตามธรรมชาติของบุคคล เพราะนอกจากจะช่วยเสริมสร้างความมั่นคงทางจิตใจแล้ว ยังเปิดโอกาสให้แสดงความสามารถเฉพาะตัว มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อให้เพื่อนยอมรับ ซึ่งจะช่วยให้บุคคลเกิดความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น และช่วยให้มีมโนภาพแห่งตนที่ดีอีกด้วย สำหรับในทางพุทธศาสนานั้นเพื่อนจะต้องมีลักษณะเป็นกัลยาณมิตร คือ เป็นมิตรแท้ซึ่งมิตรแท้มี 4 จำพวก คือ

1. มิตรมีอุปการะ เป็นมิตรที่ป้องกันเพื่อนผู้ประมาท ป้องกันทรัพย์สินของเพื่อนผู้ประมาทแล้ว เมื่อมีภัยเป็นที่พึ่งพำนักกันได้ เมื่อมีธุระเกินกว่าที่ออกปาก
2. มิตรร่วมสุขร่วมทุกข์ เป็นมิตรที่เปิดเผยความลับของตนแก่เพื่อน ปิดความลับของเพื่อนไม่ให้แพร่พราย ไม่ละทิ้งในยามวิบัติ แม้ชีวิตก็อาจสละแทนได้
3. มิตรแนะนำประโยชน์ เป็นมิตรที่ห้ามไม่ให้ทำความชั่ว แนะนำให้ตั้งอยู่ในความดี ให้ฟังในสิ่งที่ยังไม่เคยฟัง บอกทางสวรรค์ให้ฟัง
4. มิตรที่มีความรักใคร่ เป็นมิตรที่สุข สุขด้วย ทุกข์ด้วย ได้เถียงคนที่พูดผิดเตือนเพื่อน รับรองคนที่พูดสรรเสริญเพื่อน

ความสำคัญของการเรียนรู้

Astin (1971, p. 15) กล่าวว่า กลุ่มเพื่อนร่วมโรงเรียนและร่วมชั้น มีอิทธิพลในการปรับตัวและการดำรงชีวิตในสังคมโรงเรียน ซึ่งเปรียบเสมือนสังคมย่อย

จากการศึกษาค้นคว้าของอรพินธุ์ ประสิทธิ์รัตน์ (2533, หน้า 48) พบว่า สภาพแวดล้อมทางการเรียนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของเพื่อนร่วมชั้น ประกอบด้วย

1. ความสนใจของเพื่อนร่วมชั้น ได้แก่ ถิ่นการเรียนเป็นเรื่องสำคัญ ติดตามเนื้อหาที่เรียนตลอดเวลา ศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากที่เรียนในห้องเสมอร่วมอภิปรายต่าง ๆ ในชั้นเสมอ แข่งขันเรียนและทำกิจกรรม
2. พฤติกรรมการเรียนของเพื่อนร่วมชั้น ประกอบด้วย แต่งกายสะอาดเรียบร้อย เถลียวลลาด รักสงบ ไม่ชอบทะเลาะวิวาท เคารพนับถือครูทั้งต่อหน้าและลับหลัง สนใจวิธีการสอนของครู
3. การมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของเพื่อนร่วมชั้น เข้าห้องเรียนช้า ขูยเสียดังในขณะเรียนในชั้นเรียน ได้เถียงครูอย่างไรเหตุผล

ส่วน Decoster (1971, p. 5789-A) ได้ศึกษาความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียน พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจในความสัมพันธ์สูงและมีแนวโน้มที่มีผลสัมฤทธิ์กับค่านิยมของกลุ่มเพื่อน ดังที่ Gotlieb and Hodgkins (1963, pp. 226-289) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมและลักษณะของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนทัศนคติ ผลของการศึกษา พบว่า นักศึกษามีแนวโน้มแยกตัวออกจากชุมชนในสถาบันไปแสวงหาค่านิยมจากกลุ่มเพื่อน ลักษณะวัฒนธรรมของกลุ่มเพื่อนเป็น ลักษณะและวัฒนธรรมของกลุ่มเพื่อนเป็นองค์ประกอบอย่างเดี่ยวที่สำคัญที่สุดในประสบการณ์ของนักศึกษา

โดยทั่วไปแล้วความสัมพันธ์ของเพื่อนที่มีต่อนักเรียนนักศึกษาแต่ละคน ดังที่ Feldman and Newcomp (1975 อ้างถึงใน ประกอบ คุปรัตน์, 2535, หน้า 179-180)

สรุปได้ว่า เพื่อนสามารถให้กำลังใจในเรื่องทั่วไปซึ่งไม่สามารถหาได้จากอาจารย์และชั้นเรียน เพื่อนร่วมกลุ่มสามารถช่วยเกื้อหนุนในด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนและวิชาการได้

ไพฑูริย์ สีนลรัตน์ (2526, หน้า 134) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อน ดังนี้ กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลง และพัฒนาความรู้ ทัศนคติ บุคลิกภาพและคุณธรรมนักเรียน นักศึกษา ต้องใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในสถานศึกษา จึงต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมในกลุ่มเพื่อน ความสัมพันธ์ของนักเรียนมี 2 ลักษณะ คือ

1. ความสัมพันธ์ทางอารมณ์และความสัมพันธ์ทางปัญญา ความสัมพันธ์ทางอารมณ์เป็นความสัมพันธ์ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความผูกพันระหว่างเพื่อนกับเพื่อน กิจกรรมที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์แบบนี้ ได้แก่ กิจกรรมบันเทิง การเลี้ยงสังสรรค์และการเลี้ยงส่ง

2. ความสัมพันธ์ทางปัญญาดังอยู่บนพื้นฐานของหลักการและเหตุผล อาศัยความรู้ ความคิด สติปัญญา และเหตุผล เป็นเครื่องเชื่อมโยงกิจกรรมที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์นี้ ได้แก่ การอภิปราย การประชุม การถกเถียงทางวิชาการ และการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ

วัลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530, หน้า 45-46) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ดังนี้

1. เป็นกลุ่มที่จะประสานชีวิตจากสังคมในบ้านไปสู่สังคมมหาวิทยาลัย ทำให้รู้สึกได้ว่าตนเองประสบความสำเร็จในด้านใดด้านหนึ่ง

2. เป็นกลุ่มที่สนับสนุนและเป็นเครื่องมือให้บรรลุเป้าหมายทางพุทธิปัญญาของการศึกษาในมหาวิทยาลัย

3. เป็นกลุ่มที่สนับสนุน สนองอารมณ์จิตใจ และความต้องการของนิสิตซึ่งอาจจะไม่ตรงกับอาจารย์ ห้องเรียนและมหาวิทยาลัย

4. เป็นกลุ่มที่เปิดโอกาสให้นิสิตเรียนรู้ และเข้าใจชีวิตการอยู่ร่วมกัน การสมาคมและการทำงานกับคนที่มีภูมิหลังแตกต่างกันได้ดี

5. กลุ่มเพื่ออาจมีการยุบให้มีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ กระตุ้นให้เกิดความคิดหรือประสบการณ์ใหม่ ๆ ให้กำลังใจในการเปลี่ยนแปลงของนิสิตหรือกลุ่มเพื่อน ก็อาจช่วยกันบำรุงรักษาสภาพที่คงเดิมไม่ยอมเปลี่ยนแปลง

6. องค์การบริหารนิสิตมักจะมีหน้าที่เป็นพรรคพวกของนิสิตแต่ละคน

นิศากร สนามเขต (2550, หน้า 6) ได้กล่าวถึงการรับอิทธิพลจากเพื่อนในชีวิตของวัยรุ่น เพื่อนฝูงและคนรู้จักเป็นอย่างยิ่ง เพราะในวันนี้เป็นวันที่มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำตัวให้เพื่อนฝูงยอมรับ เด็กเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นจะมีความเข้าใจว่าเพื่อนฝูงมีความรู้สึกต่อตนอย่างไร ถ้าเด็กวัยรุ่นยังได้รับความนิยมน้อยจากเพื่อนฝูงมากเพียงไร ย่อมทำให้เด็กเป็นคนที่มีลักษณะเป็นมิตร นำคบกล้าแสดงออก วางตัวในสังคมเป็น และมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้นเพียงนั้น และจากลักษณะต่าง ๆ ของบุคลิกภาพดังกล่าวนี้ ย่อมจะช่วยให้เด็กเด่นในสังคมและได้รับการนิยมน้อยขึ้นจากกลุ่มเพื่อน แต่เด็กวัยรุ่นที่เข้าสังคมไม่ดีและไม่เป็นที่ยอมรับของเพื่อนฝูง มักจะสร้างเจตคติต่อตนเองในแง่ไม่ดีขึ้นมา โดยเฉพาะจะมีความรู้สึกแค้นเคืองและบางครั้งหวาดหวั่นใจ เด็กจะพยายามที่จะยอมรับและคล้อยตามความคิดเห็น และการกระทำทุกอย่างของเพื่อนผู้เป็นที่รักใคร่ และนิยมน้อยของกลุ่ม ทั้ง ๆ ที่บางครั้งความรู้สึกไม่เต็มใจก็ตาม และบางครั้งจะพยายามแสดงตัวโอ้อวดเพื่อให้เพื่อนฝูงประทับใจในความโก้หรือความสามารถของตน การที่วัยรุ่นได้รับการยอมรับนับถือจากกลุ่ม ไม่เพียงแต่มีอิทธิพลต่อการสร้างความรู้สึกต่อตนเองเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิพลอย่างยิ่งในด้านการปรุงแต่งพฤติกรรมและลักษณะทางบุคลิกภาพในทางสังคมอีกด้วย เนื่องจากความปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับนับถือของเพื่อนฝูงนี้เอง เด็กวัยรุ่นจึงพยายามปรับปรุงความคิดและพฤติกรรมให้สอดคล้องกับมาตรฐานของกลุ่มที่ตนปรารถนาเข้าร่วม

สรุปได้ว่า เพื่อนมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ เพราะกลุ่มเพื่อน เป็นกลุ่มประสานชีวิตจากสังคม สนับสนุนเป็นเครื่องมือให้บรรลุเป้าหมาย สนับสนุนสนองอารมณ์จิตใจ เปิดโอกาสให้เรียนรู้ เข้าใจชีวิตการอยู่ร่วมกัน และให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ทั้งนี้ความสัมพันธ์ทางอารมณ์ ปัญญา อยู่บนพื้นฐานความผูกพันระหว่างเพื่อนกับเพื่อน

ความสัมพันธ์ใหม่เพื่อนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ด้านความสัมพันธ์ใหม่เพื่อนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนั้น

David (1971, p. 578 อ้างถึงใน เฉลิม พรหมคุณาภรณ์, 2539) ได้ศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีความพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นมาก มีแนวโน้มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ สูงกว่านักศึกษาที่มีความพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นน้อย

Davie and Hare (1956, pp. 13-20 อ้างถึงใน เฉลิม พรหมคุณาภรณ์, 2539) ศึกษาพบว่า ลักษณะวัฒนธรรมของกลุ่มเพื่อนเป็นองค์ประกอบอย่างเดี่ยวที่สำคัญที่สุด

Siegel and Siegal (1957, pp. 360-364 อ้างถึงใน เฉลิม พรหมคุณาภรณ์, 2539) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องกลุ่มอ้างอิง (Reference group) ความเป็นสมาชิกกลุ่มและการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ พบว่า ทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการเชื่อฟังผู้มีอำนาจ และทัศนคติต่อสถานภาพทางสังคมของตนเอง จะเปลี่ยนแปลงมากที่สุดเมื่อนักศึกษาจำเป็นต้องนำสมาชิกของกลุ่มที่ไม่พึงพอใจมาเป็นกลุ่มอ้างอิงของตน ผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าเพื่อนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2540, หน้า 156-157) ได้กล่าวถึงการคบเพื่อนอย่างเหมาะสม หมายถึง การเลือกคบเพื่อนที่มีคุณสมบัติเหมาะสม เช่น มีความประพฤติดี เรียนดี และร่วมกิจกรรมกับเพื่อนเฉพาะที่มีประโยชน์ หลีกเลี่ยงกิจกรรมที่เป็นโทษ เช่น เล่นการพนัน เสพสิ่งเสพติด และหนีเรียน เป็นต้น

โดยสรุปปัจจัยด้านเพื่อน คือ บุคคลที่มีอิทธิพลในการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากเรื่องที่เรียน ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนต้องการเรียนรู้เพิ่มขึ้น พฤติกรรมของบุคคลที่มีผลต่อการเรียนรู้ เป็นกำลังใจสำคัญต่อการเรียนรู้ ช่วยเกื้อหนุนในการกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนและด้านวิชาการ มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาความรู้ ทัศนคติ บุคลิกภาพ คุณธรรม การได้รับการยอมรับ และการกระตุ้นความคิดและประสบการณ์ใหม่ ๆ

6. ปัจจัยด้านครอบครัว

ความหมายของครอบครัว

ทรงพล ภูมิพัฒน์ (2541, หน้า 54) ได้กล่าวถึงบ้าน หมายถึง ครอบครัว (Family) ได้แก่ บิดา มารดา ผู้ปกครอง เครือญาติ ปู่ ย่า ตา ยาย พี่น้องนับเป็นบุคคลกลุ่มแรกเป็นสถาบันสำคัญที่เป็นตัวแทนผู้ให้การอบรมสั่งสอนสมาชิกใหม่ ตั้งแต่เริ่มเกิดจนเติบโตใหญ่ทั้งใกล้ชิดและยาวนาน นับปี บ้านเป็นสถาบันที่สำคัญที่สุดและเป็นหลักสำคัญในการถ่ายทอดหล่อหลอมความรู้สึก ความรู้ เจตคติ อุดมคติ ความเชื่อ อารมณ์ และแนวทางในการดำรงชีวิตตามปกติให้แก่เด็ก บุคคลจะพัฒนาไปเป็นผู้ใหญ่ที่ประสบความสำเร็จในชีวิตเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับครอบครัวในระยะแรก ๆ คือวัยทารกเรื่อยมา

ความสำคัญของครอบครัว

จากการศึกษามีผู้กล่าวถึงความสำคัญของครอบครัว ดังนี้

Maykut (1984, p. 1366-A) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางครอบครัวกับการแสดงออกถึงพัฒนาการของนักเรียน โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะหาความสัมพันธ์ระหว่าง

ตัวแปรทางกายภาพ สังคม และจิตวิทยาของสภาพแวดล้อมทางครอบครัวกับการแสดงออกถึงพัฒนาการของนักเรียนในการวัดด้านพุทธิพิสัย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และลักษณะทางเจตคติ สภาพแวดล้อมทางครอบครัว ได้แก่ ประวัติ สุขภาพอนามัยของครอบครัว ความมั่นคงของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน โดยมีนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง 182 คน จาก 69 ครอบครัว พบว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่สภาพแวดล้อมไม่ดีแสดงออกถึงพัฒนาการต่ำกว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสภาพแวดล้อมทางครอบครัวที่ดี

Cole (1993 อ้างถึงใน ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2540, หน้า 115) กล่าวถึงการขาดความอบอุ่นจากครอบครัว ทำให้เด็กสุขภาพจิตไม่ดี ไม่ตั้งใจเรียน ผลการเรียนตกต่ำ ไปคบเพื่อนชั่วแล้วชวนกันไปทำความผิด ซึ่งการคบเพื่อนชั่วเป็นปัจจัยเสี่ยงที่สำคัญมากในช่วงที่บุคคลเป็นวัยรุ่น

เจษฎา แซ่มประเสริฐ (2545, หน้า 53) ได้กล่าวไว้ในเรื่อง โรงเรียนเพื่อนเด็ก ถึงบทบาทของผู้ปกครอง ดังนี้

1. ให้ความร่วมมือในการประชุมสัมมนาทำความเข้าใจ และรับทราบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวสิทธิเด็ก
2. ร่วมสร้างเครือข่ายของผู้ปกครอง ชุมชน เพื่อสิทธิเด็กและดำเนินกิจกรรมสม่ำเสมอ
3. มีส่วนร่วมกับโรงเรียนและนักเรียนในการทำกำหนดสาระการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน
4. ให้ความคุ้มครองช่วยเหลือนักเรียนให้ดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพตามอัตภาพ
5. มีส่วนร่วมในการจัดหาทรัพยากรที่เป็นปัจจัยที่สำคัญในการเรียนรู้
6. ร่วมมือ สนับสนุน กำกับ ติดตาม ดูแลการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อการเรียนรู้กับโรงเรียนและชุมชน
7. ให้ความช่วยเหลือนักเรียนในความปกครองเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ได้เต็มศักยภาพ มีคุณภาพชีวิตที่ดี
8. เป็นแบบอย่างที่ดีในการเรียนรู้โดยเฉพาะการอนุรักษ์ทรัพยากร ประเพณีวัฒนธรรมท้องถิ่น
9. เป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องการพิทักษ์สิทธิเด็ก
10. รับฟังความคิดเห็น ปัญหา อุปสรรค ความคับข้องใจของนักเรียนด้วยการเอาใจใส่และให้ความเห็นใจ

สำนักทดสอบทางการศึกษา (2546, หน้า 10) ได้กล่าวถึงกระทรวงศึกษาธิการ ให้ความสำคัญกับครอบครัวเป็นอันมาก เห็นได้จากเป้าหมายและมาตรการของนโยบายของการจัดการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการทั้ง 3 ข้อ จะเห็นว่านอกจากผู้บริหารการศึกษา ครูผู้สอน และ

บุคลากรทางการศึกษาและมีบทบาทในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และยังให้ความสำคัญกับครอบครัวและชุมชนที่จะมาร่วมพัฒนาการศึกษาโดยมีส่วนร่วม พอสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ร่วมสนับสนุนให้บุตรหลานได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (นโยบายข้อที่ 1 มาตรการที่ 1)
  2. อบรมให้ความรู้เด็ก ส่งเสริมพัฒนาการเด็กอย่างถูกต้อง (นโยบายข้อที่ 1 มาตรการที่ 7)
  3. ร่วมจัดการศึกษาและบริการความรู้ที่หลากหลายแก่นักเรียน (นโยบายข้อที่ 5 มาตรการที่ 5)
  4. ร่วมอนุรักษ์ฟื้นฟูธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (นโยบายข้อที่ 5 มาตรการที่ 17)
  5. ร่วมในการป้องกันภัยจากสารเสพติดและโรคเอดส์ (นโยบายข้อที่ 5 มาตรการที่ 14)
- นโยบายของกระทรวงศึกษาธิการนี้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ซึ่งพระราชบัญญัติฉบับนี้จะให้ความสำคัญกับพ่อแม่ ผู้ปกครอง และครอบครัวเป็นอย่างมากในการร่วมพัฒนาคุณภาพการศึกษาพอสรุปได้ ดังนี้

1. มีส่วนร่วมในการจัดระบบ โครงสร้างและกระบวนการจัดการศึกษา (มาตรา 9 (6) และมาตรา 12)
2. ร่วมพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ (มาตรา 24 (6))
3. ร่วมระดมทรัพยากรเพื่อการศึกษา (มาตรา 52 (2))

ประเทศนิวซีแลนด์ พบว่า ภูมิหลังของครอบครัวมีความสัมพันธ์อย่างแน่นแฟ้นกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ไม่ว่าจะเป็นชนชั้นทางอาชีพหรือระดับการศึกษาของผู้ปกครอง โครงสร้างของครอบครัว เชื้อชาติ ระดับรายได้ นอกจากนั้นการมีโอกาสดำเนินการเลือกโรงเรียนให้แก่ลูกให้ได้เข้าเรียนในโรงเรียนที่พึงพอใจ ช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างโรงเรียนและครอบครัว ประเทศนิวซีแลนด์ ได้พยายามเสริมสร้างบทบาทของครอบครัวที่มีต่อกระบวนการเรียนรู้ของเด็ก ด้วยการให้หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสาธารณสุข การศึกษา สวัสดิการสังคม รัฐบาลท้องถิ่น ชุมชน ร่วมกันพัฒนา และเชื่อมโยงนโยบายและโครงการต่าง ๆ ทั้งในด้านการเงิน การจัดหาซื้อ และการให้บริการเพื่อบรรเทาปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ของเด็ก เช่น สภาพที่อยู่อาศัยที่ไม่ดี การมีรายได้ต่ำอย่างต่อเนื่องการมีครอบครัวแตกแยก

ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ตระหนักถึงความสำคัญของบทบาทของครอบครัวที่มีผลต่อคุณภาพการเรียนรู้ของเด็ก หนึ่งในเป้าหมาย 8 ประการของการปฏิรูปการศึกษาของสหรัฐอเมริกา คือ การสร้างความร่วมมือระหว่างบ้านและโรงเรียน โดยเน้นว่าความร่วมมือนั้นจะต้องถึงระดับความรับผิดชอบร่วมกันและมีกิจกรรม/ โครงการมากมายที่ได้รับการสนับสนุนการพัฒนาเพิ่ม

ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและโรงเรียน และให้ความสำคัญเป็นพิเศษ สำหรับเด็กที่อยู่ในกลุ่มเป้าหมายว่าเป็นเด็กกลุ่มที่เสี่ยง คือ กลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำ เด็กที่มีปัญหาด้านพฤติกรรม กลุ่มที่ครอบครัวมีรายได้น้อย โรงเรียนที่มีความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรม

ในประเทศเกาหลี กฎหมายประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ประกันถึงสิทธิของผู้ปกครอง และส่งเสริมให้เข้ามามีส่วนร่วมในสภาโรงเรียน เพื่อจัดตั้งประชาคมโรงเรียนและเสนอความเห็นของตนเองเกี่ยวกับการศึกษาของบุตร และผู้อยู่ในความดูแล

การุณันท์ รัตนแสนวงษ์ (2546, หน้า 51) ได้พูดถึงความสำคัญของสถาบันครอบครัว เกี่ยวกับการหล่อหลอมให้เด็กมีนิสัยรักการอ่าน ซึ่งเป็นการนำไปสู่การศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง โดยกล่าวว่า ครอบครัวเป็นองค์กรสถาบันที่เล็กที่สุด แต่มีความสำคัญมากที่สุดเพราะครอบครัวจะมีบทบาทในการหล่อหลอมเยาวชนให้เป็นคนมีนิสัยรักการอ่าน ญาติผู้ใหญ่ในครอบครัวจะเป็นตัวอย่างที่ดีในการนำบุตรหลานของตนให้รักการอ่านแนะนำ ดูแลเอาใจใส่เรื่องการสะกดคำ ออกเสียงอย่างถูกต้อง จัดหาหนังสือที่มีภาพเหมาะสมกับเยาวชน จูงใจให้เด็กอยากอ่านหนังสือ

นิศากร สนามเขต (2550, หน้า 21) ได้กล่าวว่า ครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคม สถาบันแรก ที่เด็กเกี่ยวข้อง และมีความสำคัญต่อเด็กมากที่สุด เพราะนอกจากเป็นแหล่งให้กำเนิดมนุษย์แล้วยังต้องหล่อหลอมชีวิตที่เกิดขึ้นมาให้สามารถดำรงอยู่ในสังคมต่อไปได้ ครอบครัวจึงมีอิทธิพลในการถ่ายทอดทางความคิด ทัศนคติ และพฤติกรรม รวมทั้งสร้างบุคลิกภาพของบุคคลในสังคม เพราะการที่เด็กต้องอาศัย การอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัว จากญาติพี่น้องที่ใกล้ชิดนานมากเท่าใด เด็กก็ย่อมรับเอาลักษณะต่าง ๆ ของบุคคลที่ใกล้ชิดกับตนมากขึ้นเท่านั้น

โดยสรุป ครอบครัว ได้แก่ พ่อแม่ ผู้ปกครอง มีความสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนรู้อของผู้เรียน ผู้ที่ช่วยเหลือดูแลนักเรียนมีอิทธิพลต่อนักเรียนในการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม ส่งเสริมให้นักเรียนต้องการเรียนรู้ มีพฤติกรรมสนับสนุนการเรียน เป็นกำลังใจสำคัญ เกื้อหนุนในการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียน มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาความรู้ บุคลิกภาพ คุณธรรม เป็นผู้แสดงการยอมรับและชมเชย เอาใจใส่ตามบทบาทและหน้าที่ต่อการเรียนรู้และพฤติกรรมต่าง ๆ ของนักเรียน

7. ปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ

จากการศึกษาปัจจัยด้านการเรียนพิเศษหรือการกวดวิชา มีผู้กล่าวถึง ดังนี้

ความหมายการเรียนพิเศษ

ราชบัณฑิตยสถาน (2530, อ้างถึงใน ภัศรา อินทรกำแหง, 2533, หน้า 22) ได้ให้ความหมายของคำว่า “เรียน” คือ ศึกษาเพื่อให้เข้าใจได้ให้เกิดความรู้ความเข้าใจ หรือความชำนาญ “พิเศษ” คือ ยิ่งกว่าปกติ แปลจากสามัญไม่ใช่ทั่วไป เป็นส่วนหนึ่งต่างหากมีลักษณะที่ทำให้ต่างกัน เมื่อรวม

เป็นคำว่า “เรียนพิเศษ” จึงหมายถึง ศึกษาเพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจที่แปลกไปจากปกติสามัญ หรือศึกษาเพื่อให้เกิดความรู้ความชำนาญที่มีลักษณะต่างไปจากปกติสามัญ

อภิชัย พันธเสน (2530, หน้า 14) ให้ความหมายไว้ว่า “การเรียนพิเศษ” หมายถึง การศึกษา เนื้อหาที่ผู้เรียนเรียนมาแล้วจากการเรียนการสอนใน โรงเรียนปกติ เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและ จำได้เป็นพิเศษ และยังได้ขยายความเพิ่มเติมว่าการเรียนพิเศษนั้นจะหวังผลเพื่อให้ความรู้ที่เรียนนั้น เกิดประโยชน์โดยตรงในทันที หรือในอนาคตอันใกล้ต่อผู้เรียน ซึ่งวิธีการเรียนจะแตกต่างไปจาก การเรียนตามปกติทั่วไป เพราะเป็นการเรียนที่ไม่ได้เพิ่มความรู้อย่างกว้าง ๆ แต่เป็นการเรียน เพื่อจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งแน่นอนในเวลาจำกัด

กงศักดิ์ ธาตุทอง (2542, หน้า 6) กล่าวถึงการเรียนพิเศษ หมายถึง การศึกษาเพื่อให้เกิด ความรู้ ความเข้าใจ และความชำนาญที่มีลักษณะต่างไปจากปกติสามัญ โดยมีครูเป็นผู้จัดให้แก่ ผู้เรียนนอกชั้นเรียนเป็นกลุ่มย่อยหรือรายบุคคล

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2545, หน้า 8) ได้กล่าวถึงการเรียนพิเศษ คือ การเรียนเนื้อหาวิชา หรือกิจกรรมหรือประสบการณ์ที่ครูจัดให้แก่ผู้เรียนนอกชั้นเรียน หรือนอกหลักสูตร เช่น นักเรียน ม. 5 เรียนพิเศษวิชาภาษาอังกฤษกับชาวต่างประเทศ วันอาทิตย์ หรือเรียนพิเศษอิเล็กทรอนิกส์ในวันหยุด เป็นต้น ผู้สอนวิชาต่าง ๆ นี้มักนิยมเรียกว่าครูพิเศษหรือครูสอนพิเศษ เป็นต้น

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2546, หน้า 191) กล่าวถึงการเรียนเพิ่ม เป็นการเรียนหลังจาก ที่ได้เรียนจากบทเรียนนั้นแล้ว ทบทวนสิ่งนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีก จำได้แม่นยำและนานขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่คน ส่วนมากรู้อยู่แล้ว เช่น การท่องจำต่าง ๆ ในเวลาเย็นก่อนกลับบ้านของนักเรียน การทบทวนบทเรียน ก่อนสอบซึ่งเป็นการฝึกหัดเพื่อให้การเก็บความจำอยู่ได้นาน

โดยสรุป การเรียนพิเศษ การเรียนก่อน หรือการเรียนเพิ่มส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนของนักเรียน และยังเป็น การเสริมแรงในสิ่งที่เราเรียนมาแล้ว เกิดการได้รับการหยั่งเห็น (Insight) เพิ่มเติมแทนที่จะจมปลักกับมโนทัศน์พื้นฐาน เราสามารถทำความเข้าใจในความสงสัย ในหัวข้อ สามารถจำได้แม่นยำและนานขึ้น

รูปแบบของการเรียนพิเศษ

อริคม สวัสดิคุณ (2539, หน้า 41) กล่าวว่า การเรียนพิเศษเป็นที่นิยมของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา และผู้ปกครองมุ่งสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา ก่อนที่สถาบันอุดมศึกษา กำหนดให้ใช้คะแนนเฉลี่ยและลำดับที่คะแนนเฉลี่ย GPA และ PR มาเป็นเกณฑ์ร่วมในการคัดเลือก บุคคลเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา ผู้ปกครอง และนักเรียนจึงมีความต้องการผลการเรียนในระดับสูง เพื่อ GPA และ PR จะได้สูง การเรียนพิเศษนอกจากจะเป็นการเรียนเสริม ทบทวนแล้วยังเป็น การเรียนล่วงหน้า และส่วนใหญ่จะเรียนกับครูผู้สอนในแต่ละรายวิชา แม้แต่สถาบันกวดวิชาเอง ก็ปรับเปลี่ยนการเรียนพิเศษเป็นการเรียนล่วงหน้า

นอกจากนั้นยังคงศักดิ์ ธาตุทอง (2542, หน้า 6) ได้สรุปผลการสัมมนาทางวิชาการ เรื่อง การเรียนการสอนนอกเวลาในสถานศึกษาถึงความจำเป็นที่นักเรียนต้องเรียนพิเศษ จนทำให้เกิดมี ระบบการเรียนการสอนพิเศษ คือ

1. ผู้ปกครองขาดความเข้าใจในการเรียนการสอนตามแนวหลักสูตรใหม่
  2. ผู้ปกครองขาดจิตวิทยาการสอนและวิธีการสอน ทำให้ไม่สามารถให้ความช่วยเหลือ นักเรียนในด้านการเรียนได้
  3. ผู้ปกครองไม่มีเวลาดูแลบุตร เนื่องจากต้องประกอบอาชีพจึงต้องหาคนมาดูแลแทน
- ขวัญจิรา สรชา (2549, หน้า 21) ได้ทำการวิจัยเรื่อง โรงเรียนกวดวิชา ที่พึงของนักเรียน ที่มุ่งสอบเข้าโดยได้ทำการสำรวจทัศนคติของนักเรียน และผู้ปกครองของนักเรียนในกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการกวดวิชาระหว่างวันที่ 28-30 เมษายน พ.ศ. 2540 ผลการสำรวจ พบว่า ผู้ปกครองและนักเรียนต่างเห็นความจำเป็นของการเรียนกวดวิชา เพื่อเสริมสร้างความรู้ควบคู่ไปกับการเรียน ในโรงเรียน และเพื่อเตรียมความพร้อมในการสอบเข้าในทุกระดับชั้น ยกเว้น นักเรียนที่ยังเล็ก คือ ต่ำกว่าประถมศึกษาปีที่ 5 สำหรับในปีการศึกษา 2540 นักเรียนส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 70 มีแผน การเรียนกวดวิชา โดยพบว่าร้อยละ 14.5 คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ต้องเตรียมสอบเข้า มัธยมศึกษาปีที่ 4 นอกจากนั้นยังได้กล่าวถึงโรงเรียนกวดวิชาที่มีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นต่อเนื่อง ขณะที่ จำนวนโรงเรียนกวดวิชามีการขยายตัวอย่างรวดเร็วเช่นกัน โดยเปรียบเทียบตัวเลขในปี 2547 และ ปี 2548 จำนวนโรงเรียนกวดวิชาเพิ่มขึ้น 3 เท่าจาก 171 แห่ง เป็น 728 แห่ง และจำนวนนักเรียน ที่เรียนกวดวิชาเพิ่มขึ้นจาก 31,748 คน ในปี 2528 เป็น 147,093 คน ในปี 2542 หรือเพิ่มขึ้นเกือบ 4 เท่า ในช่วงเพียง 10 กว่าปี สะท้อนให้เห็นถึงการเติบโตของธุรกิจกวดวิชา โดยสรุปการที่นักเรียน เลือที่จะเรียนรู้มากขึ้นย่อมนำมาซึ่งโอกาสในการสอบได้ที่มากขึ้น ขณะเดียวกันก็มาพร้อมกับต้นทุน ที่มากขึ้นด้วย

สรุปได้ว่า การเรียนก่อน หรือการเรียนเพิ่มที่ช่วยทบทวนแสวงหาความรู้เพิ่มเติมตาม ความต้องการที่ได้มากกว่าการเรียนในชั้นเรียนปกติ ส่งเสริมให้เกิดประสบการณ์ในการแสวงหา ความรู้มากขึ้น ได้ทบทวนรายละเอียดความซับซ้อนของรายวิชาเพิ่มมากกว่าในชั้นเรียนปกติ เป็นไปตามความต้องการของนักเรียน ขวนขวายหาความรู้ในการพัฒนาศักยภาพของตนเอง ให้สูงขึ้น ช่อมเสริมเด็กเก่งและเด็กอ่อนให้ได้รับการพัฒนาเต็มศักยภาพ เน้นการฝึกซ้ำ ย้ำทวน ทำให้เกิดทักษะเกิดเป็นความรู้ที่ถาวร เน้นหาที่เป็นเทคนิคการเรียนรู้ ประสบการณ์จะมีมากกว่า การเรียนปกติในชั้นเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

พรทิพย์ สระบงกช (2544) ได้วิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากร ปัจจัยด้านอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก และปัจจัยด้านชุมชน ส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออยู่ในระดับมาก มีความสัมพันธ์กับคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ปัจจัยด้านอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก (X_1) ปัจจัยด้านผู้บริหาร (X_2) และปัจจัยด้านทรัพยากร (X_3) เป็นตัวพยากรณ์คุณภาพการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีค่าอำนาจพยากรณ์เท่ากับ 36.40 เปอร์เซนต์ ดังสมการพยากรณ์คุณภาพการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในรูปคะแนนดิบ ดังนี้

$$\hat{Y} = 1.359 + 0.238 (X_1) + 0.192 (X_2) + 0.150 (X_3)$$

อังคณา นุชยกุล (2545) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาบัญชีของนักศึกษาภาคปกติ แผนกวิชาบัญชี โปรแกรมบริหารธุรกิจ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต ปีการศึกษา 2544 ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยด้านตัวนักศึกษามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ลำยอง ปู่กะเริง (2548) ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มหาวิทยาลัยราชภัฏจลธิสถาน พบว่า การศึกษาสูงสุดของมารดา และความรับผิดชอบต่อตนเองส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

ฉันทภรณ์ พูนเกิดมะเริง (2548) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ สถาบันการอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่นำมาศึกษาทั้ง 6 ตัว มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ทักษะพื้นฐานทางคอมพิวเตอร์ ความรับผิดชอบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการปรับตัวของนักเรียน ซึ่งปัจจัยทั้ง 4 ตัว สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 75.90

อภิรัช สาทราชทอง (2547) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการบริหารงาน พบว่า ปัจจัยภายใน 1) ด้านงบประมาณผู้บริหารส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับงบประมาณมาก เพราะถือเป็นหัวใจหลักในการทำงาน เพราะเมื่อขาดงบประมาณก็ไม่สามารถบริหารงานให้เกิดผลสำเร็จได้ 2) ด้านบุคลากรจากผลที่ได้ผู้บริหารให้ความสำคัญกับความรู้ความสามารถของผู้ปฏิบัติ และการเพิ่มประสิทธิภาพของพนักงานด้วย 3) ด้านวัสดุอุปกรณ์ 4) ระยะเวลาในการปฏิบัติงานต้องไม่ล่าช้า หรือจนเกินไปเพราะผู้บริหารเห็นว่าถ้าการให้เวลาในการไม่เหมาะสมก็ยากจะทำงานให้สำเร็จได้ 5) ด้านการวางแผนและการบริหารจัดการถ้าการวางแผนปฏิบัติงาน สอดคล้องกับงบประมาณ บุคลากร วัสดุ อุปกรณ์ และมีระยะเวลาในการปฏิบัติงานจะสามารถทำให้การบริหารงานสำเร็จไปได้ ปัจจัยภายนอก ได้แก่ 1) การมีส่วนร่วมในการบริหารงาน 2) ปัจจัยด้านความซื่อสัตย์ 3) ความเป็นธรรม ความเสมอภาค เป็นสิ่งจำเป็นในการบริหารงานให้สำเร็จ

กัญญารัตน์ เกิดบ้านไทร (2548) ได้ศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่เลือกสรรกับการศึกษาขั้นพื้นฐานจังหวัดเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547 ผลการศึกษา พบว่า ตัวแปรพยากรณ์ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ 0.399 มีค่าอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 15.90 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 การค้นหาพยากรณ์ที่ดีในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดเพชรบูรณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 พบว่า ตัวแปรพยากรณ์ 3 ตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (GAT) ในขณะที่ศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2546 มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 อย่างสูงในทุกสาขาวิชามีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูง ($\bar{X} = 4.06$) ผลรวมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 72.16$) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 การเรียนพิเศษมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน มีความสำคัญอย่างมีนัยสำคัญที่ .05

จิรพงษ์ บุญเสนา (2549) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่อง ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 2 ปีการศึกษา 2547 ผลการศึกษา พบว่า ตัวแปรพยากรณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับตัวแปรเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.1 ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับตัวแปรเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ สมาชิกครอบครัว สภาพครอบครัว ตัวแปรพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ เพศ การเรียนพิเศษ ทุนการศึกษา ที่อยู่อาศัย อาชีพผู้ปกครอง รายได้ผู้ปกครอง เวลาทำการบ้าน เวลาดูทีวี การศึกษาผู้ปกครอง กิจกรรมพิเศษ ขนาดของโรงเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ตัวแปรพยากรณ์

ที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรเกณฑ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่มี 3 จาก 16 ได้แก่ สมาชิกครอบครัว สถานภาพครอบครัว และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ

นภาพร นิตภิรมย์ชัย (2549) ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สาขาวิชาการบัญชี พบว่า ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนของนักศึกษามีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สาขาบัญชี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขวัญจิรา ศรีชา (2549) วิจัยเรื่อง แรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการเรียนกวดวิชา ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีแรงจูงใจภายในในการเรียนกวดวิชา เนื่องจากเพื่อเตรียมตัวสอบเอนทรานซ์มากที่สุด และแรงจูงใจอื่น ๆ ได้แก่ ต้องการทำความเข้าใจให้ดีขึ้นกว่าเดิม ต้องการเพิ่มความมั่นใจในการสอบ ต้องการรู้เทคนิคการทำข้อสอบและอื่น ๆ สำหรับแรงจูงใจภายนอกที่เกิดจากการกระตุ้นของพ่อแม่ เพื่อนหรือสิ่งแวดล้อมนั้นมีผลน้อยกว่า

ชวน โจมทรัพย์เย็น (2549) ได้ศึกษาค้นคว้า ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 3 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2548 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 3 จำนวน 317 คน ผลการศึกษา พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ได้แก่ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง การศึกษาเพิ่มเติม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมระดับชาติ (NT) มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักเรียน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = 0.661 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 อย่างสูงทุกรายวิชา ตัวแปรพยากรณ์ 3 ตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมระดับชาติ (NT) เวลาทำการบ้าน และการเรียนพิเศษ เป็นตัวแปรที่สามารถรวมกันพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ = 0.630 มีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 39.70 มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

เชิดศักดิ์ นันทะญาติ (2549) ได้ศึกษาค้นคว้าปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2547 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 1 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูผู้สอน จำนวน 234 คน ผลการศึกษา พบว่า ความคิดเห็นด้านบริหาร โรงเรียน และด้านสมรรถนะของครูผู้สอนอยู่ในระดับมาก ส่วนความพร้อมของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพยากรณ์กับตัวแปรเกณฑ์ พบว่า ตัวแปร

พยากรณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกและลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2547 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ได้แก่ เพศ อายุ สมรรถนะครูผู้สอน และประสบการณ์ในการสอน

ปรารธนา อุดมอ่าง (2549) ได้ศึกษาค้นคว้าปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (NT) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2547 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2 ผลการศึกษา พบว่า ตัวแปรพยากรณ์ ได้แก่ เพศ ขนาดโรงเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 เป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (NT) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2547 โดยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมมีความสัมพันธ์อย่างสูงทุกรายวิชา เพศ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (NT) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2547 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

พรรณงาม สัมปชญ์สถิต (2549) ได้ศึกษาค้นคว้าปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2547 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2 จำนวน 356 คน ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2547 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2 ปัจจัยด้านการบริหาร โรงเรียนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลทางการเรียนในระดับมาก ($\bar{X} = 4.25$) ด้านสมรรถนะครูผู้สอนเป็นปัจจัยส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมาก ($\bar{X} = 4.01$) ด้านสภาพแวดล้อมชุมชนเป็นปัจจัยส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมาก ($\bar{X} = 4.02$) ด้านความพร้อมของนักเรียนเป็นปัจจัยส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.26$) ผลการวิเคราะห์ด้านความสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวแปรพยากรณ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2547 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2 ตัวแปรทั้ง 7 ตัว สามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 มีค่าสัมประสิทธิ์พหุคูณเท่ากับ 0.332 ตัวแปรพยากรณ์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงสุด คือ ด้านประสบการณ์ด้านการสอน และด้านการบริหารโรงเรียน ตัวแปรพยากรณ์และตัวแปรเกณฑ์ที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงสุด คือ ด้านประสบการณ์การสอนกับอายุครูผู้สอน ตัวแปรพยากรณ์ที่ดีที่สุด 4 ตัว คือ วุฒิการศึกษาของครู ประสบการณ์ด้านการสอนของครู ด้านการบริหารโรงเรียน และความพร้อมของนักเรียน

พรรณผกา มณีเนตร (2549) ได้ศึกษาค้นคว้าปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์นักเรียน (NT) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2547 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 1 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

เพชรบูรณ์ เขต 1 จำนวน 265 คน ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยพยากรณ์ ได้แก่ การเรียนพิเศษ การได้รับทุนการศึกษา ที่พักอาศัย อาชีพผู้ปกครอง รายได้ผู้ปกครอง เวลาดูโทรทัศน์ การศึกษาของผู้ปกครอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 มีค่าสัมประสิทธิ์พหุคูณ 0.760 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ตัวแปรพยากรณ์ 16 ตัว ร่วมทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวม ของนักเรียน ภาคเรียนที่ 2 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2547 เพศ การเรียนพิเศษ รายได้ ผู้ปกครอง และเวลาดูโทรทัศน์ เป็นตัวพยากรณ์ที่ดีในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2547

กัญทิยา ไจกลางดุก (2554) ได้ทำการศึกษาติดตามผลการดำเนิน โครงการการพัฒนาคุณภาพโดยใช้โรงเรียนเป็นฐานของทุกโรงเรียน ในเครือข่ายอำเภอบ้านธิสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาลำพูน เขต 1 ผลการวิจัยเพื่อศึกษาติดตามการดำเนิน โครงการครั้งนี้ พบว่า โครงการพัฒนาคุณภาพโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน สามารถผลักดันให้ทุกโรงเรียนในเครือข่ายอำเภอ บ้านธิ ดำเนินการเร่งรัดพัฒนาคุณภาพนักเรียนอย่างเข้มข้น เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนสอบ O-NET ได้ด้วยการจัดทำโครงการเข้าค่ายติวเข้มวิชาการนักเรียน ผลของการพัฒนาเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน 5 กลุ่มสาระหลักปีการศึกษา 2553 ให้เป็นไปตามที่คาดหวัง พบว่า เป็นดังนี้ ผลการสอบ O-NET ในภาพรวมของนักเรียนชั้น ป.6 กลุ่มสาระที่ได้คะแนนสูงกว่าเป้าหมายที่ สพป.ลพ. 1 คาดหวังมี 1 กลุ่มสาระ คือ สังคมศึกษาคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 49.26 เพิ่มสูงขึ้นจากเป้าหมาย ที่คาดหวังคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 13.09 แสดงว่า บรรลุเป้าหมายที่คาดหวังคิดเป็นร้อยละ 20 ของ 5 กลุ่มสาระหลักอีก 4 กลุ่มสาระได้คะแนนต่ำกว่าเป้าหมายที่คาดหวังคิดเป็นร้อยละ 80 และ ผลคะแนนสอบของนักเรียนชั้น ม.3 ได้คะแนนสูงกว่าที่ สพป.ลพ.1 คาดหวังมี 1 กลุ่มสาระ คือ ภาษาไทยคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 44.89 เพิ่มสูงขึ้นจากเป้าหมายที่คาดหวังคิดเป็นคะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 8.81 คิดเป็นร้อยละ 20 ของ 5 กลุ่มสาระอีก 4 กลุ่มสาระได้คะแนนต่ำกว่าเป้าหมายที่ คาดหวัง คิดเป็นร้อยละ 80 แต่ถ้าไม่นำเป้าหมายที่คาดหวังมาเป็นตัวกำหนด พบว่า คะแนน O-NET ปี 2553 สูงกว่าปี 2552 เกือบทุกสาระ

งานวิจัยต่างประเทศ

Pandora (1998 อ้างถึงใน ภารดี อนันต์นาวี, 2545, หน้า 67-68) พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจ ของผู้ปกครองนักเรียนมีอิทธิพลทางตรง และทางอ้อมต่อประสิทธิผลของโรงเรียน

Person (1993, p. 3071-A) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การสำรวจหาความสัมพันธ์ระหว่าง การบริหารแบบมีส่วนร่วมกับประสิทธิผลที่ได้รับจากการจัดการของวิทยาลัยในรัฐคาโรไลนาเหนือ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ ผู้บริหาร คณะครู ในวิทยาลัยและเจ้าหน้าที่ระดับต่าง ๆ ในวิทยาลัย โดยผู้ที่ตอบกลับจะถือว่าเป็นตัวแทนของกลุ่มประชากรที่ทำการศึกษา พบว่า การบริหารอย่างมี

ส่วนร่วม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญกับประสิทธิผลที่ได้รับจากการจัดการและจากแบบสอบถามความคิดเห็นในด้าน ๆ พบว่า แบบสอบถามเกี่ยวกับความพอใจที่ได้รับจากการจัดการ ซึ่งมี 27 ปัจจัย มีความพอใจ 17 ปัจจัย และสอบถามเกี่ยวกับการบริหารแบบมีส่วนร่วม จำนวน 10 ปัจจัย เป็นปัจจัยที่ถูกจ้างอยากให้เกิดในวิทยาลัย และยังพบว่า ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่งในปัจจุบันไม่มีผลต่อการยอมรับผลของการจัดการ

Zentner (2001, p. 99) ได้นำเสนอรายงานการวิจัยระดับปริญญาเอก ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างวินัยนักเรียนกับทักษะด้านอื่นของนักเรียน พบว่า การปฏิรูปการศึกษาเชิงบังคับได้ก่อให้เกิดการบริหารโรงเรียนในส่วนที่เกี่ยวกับความต้องการของนักเรียน ระเบียบวินัยของโรงเรียน การแก้ปัญหาวินัยของนักเรียน และการปรับปรุงความประพฤติของนักเรียน พบว่า โรงเรียนควรจัดกลไก และสภาพแวดล้อมในการบริหาร เพื่อให้บุคลากรของโรงเรียนได้ดูแลปัญหาด้านวินัยของนักเรียนได้อย่างเต็มที่ ช่วยให้นักเรียนได้ทราบความตั้งใจจริงในการแก้ปัญหของโรงเรียน ไม่ใช่เป็นการจับผิดแต่เป็นการส่งเสริม ช่วยเหลือ สนับสนุนให้นักเรียนได้แก้ไขความประพฤติของตนเอง และพัฒนาคุณภาพการเรียน การสอนและคุณภาพการศึกษาของโรงเรียน

จากผลการศึกษาเอกสารและงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ สรุปได้ว่า ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน คือ ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัวและปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ จึงได้กำหนดเป็นตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องเห็นได้ว่า กระบวนการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน เป็นกระบวนการที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากผลการประเมินสามารถเป็นเครื่องบ่งชี้คุณภาพการศึกษาระดับชาติ ระดับภูมิภาค ระดับสถานศึกษา และระดับผู้เรียน เป็นรายบุคคลอย่างสมเหตุสมผล ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลปัจจัยที่เกี่ยวข้อง 7 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ ซึ่งจะนำผลกาดำเนินการในครั้งนี้ไปใช้ประโยชน์ในการดำเนินการปรับปรุง และหาแนวทางในการพัฒนาผู้เรียนให้สอดคล้องกับนโยบายสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 และกระทรวงศึกษาธิการต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 โดยมีวิธีการศึกษาค้นคว้า และดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การสร้างและการหาคุณภาพ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ ครูผู้สอนวิชาภาษาจีนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 จังหวัดสุพรรณบุรี และจังหวัดนครปฐม จำนวน 233 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูผู้สอนวิชาภาษาจีนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 จำนวน 144 คน โดยคำนวณหากลุ่มตัวอย่างตามตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Krejcie and Morgan (1970, pp. 607-610) จากนั้นจึงใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) กำหนดจังหวัดเป็นชั้นในการสุ่มได้กลุ่มตัวอย่าง 53 โรงเรียน ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นครูวิชาภาษาจีน 144 คน ดังปรากฏในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

จังหวัด	ประชากร		กลุ่มตัวอย่าง	
	โรงเรียน	ครู	โรงเรียน	ครู
สุพรรณบุรี	32	119	28	75
นครปฐม	29	114	25	69
รวมทั้งสิ้น	61	233	53	144

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือการวิจัยในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการศึกษา แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จำแนกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) แบ่งเป็น 8 ระดับ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553) โดยแบบมาตราส่วนประมาณค่าให้น้ำหนักคะแนน ดังนี้

- 4 หมายถึง ระดับดีเยี่ยม
- 3.5 หมายถึง ระดับดีมาก
- 3 หมายถึง ระดับดี
- 2.5 หมายถึง ระดับค่อนข้างดี
- 2 หมายถึง ระดับปานกลาง
- 1.5 หมายถึง ระดับพอใช้
- 1 หมายถึง ระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
- 0 หมายถึง ระดับต่ำกว่าเกณฑ์

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 71 ข้อ ใน 7 ด้าน ดังนี้

1. ปัจจัยด้านผู้บริหาร
2. ปัจจัยด้านครู
3. ปัจจัยด้านหลักสูตร
4. ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน
5. ปัจจัยด้านเพื่อน
6. ปัจจัยด้านครอบครัว
7. ปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ

ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) แบ่งเป็น 4 ระดับ โดยแบบมาตราส่วนประมาณค่าให้น้ำหนักคะแนน ดังนี้

- 4 หมายถึง ระดับปัจจัยส่งผลมากที่สุด
- 3 หมายถึง ระดับปัจจัยส่งผลมาก
- 2 หมายถึง ระดับปัจจัยส่งผลน้อย
- 1 หมายถึง ระดับปัจจัยส่งผลน้อยที่สุด

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือ เพื่อรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัย

2. กำหนดขอบเขตของตัวแปรที่จะวิจัย โดยจำแนกปัจจัยที่ส่งต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนออกเป็น 7 ด้าน คือ ปัจจัยด้านผู้บริหารด้านครู ด้านหลักสูตร ด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ด้านเพื่อน ด้านครอบครัว และด้านการเรียนพิเศษ

3. นำแนวคิด ทฤษฎี และข้อมูลต่าง ๆ ทั้งหมดมาสร้างเป็นแบบสอบถาม เพื่อวัดปัจจัยที่ส่งต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การหาคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยหาคุณภาพของแบบสอบถามในการวิจัย โดยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. หาความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1.1 ร่างเครื่องมือการวิจัยแต่ละตอน จากศึกษาทฤษฎี แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วนำเสนอต่อประธาน และคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจแก้ไขเนื้อหา ตลอดจนสำนวนภาษาให้ถูกต้องสมบูรณ์

1.2 ขอนหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงและความถูกต้องของเนื้อหา ตลอดจนความชัดเจน และความเหมาะสมในการใช้ภาษา โดยขอความอนุเคราะห์จากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ดังนี้

1.2.1	ดร.สมุท ร ชำนาญ	อาจารย์ประจำศูนย์นวัตกรรมการบริหารและผู้นำทางการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา
1.2.2	ดร.สมพงษ์ ปั้นหุ่น	อาจารย์ประจำภาควิชาการวิจัยและจิตวิทยาประยุกต์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
1.2.3	น.ส.อุษณีย์ วัฒนพันธ์	รองผู้อำนวยการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
1.2.4	ว่าที่ ร.ต.นันทชัย แก้วสุวรรณ	รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 9
1.2.5	ดร.จตุรงค์ อินทรรุ่ง	ผู้อำนวยการ โรงเรียนสิรินธรราชวิทยาลัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9

1.3 นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำเสนอต่อประธาน และคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไข เป็นครั้งสุดท้าย

2. การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) และความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

2.1 นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับโรงเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Discrimination) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation) ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Item-total correlation) โดยได้ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.27- 0.80

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ของ Cronbach (1990, pp. 202-204) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.97 นำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงแล้วนำเสนอคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบ ก่อนนำไปเก็บข้อมูลจริงจากกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1.1 ขอนหนังสือจากศูนย์วัดกรรมการบริหารและผู้นำทางการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา ถึงผู้อำนวยการ โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 จังหวัดสุพรรณบุรี และจังหวัดนครปฐม เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการแจกแบบสอบถามไปยังครูผู้สอน รายวิชาภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย

1.2 จัดส่งหนังสือเพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย และแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง และส่งทางไปรษณีย์ ซึ่งผู้วิจัยได้จัดซองติดแสตมป์ จำหน่ายของเพื่อส่งแบบสอบถามกลับคืนให้ผู้วิจัย พร้อมทั้งกำหนดเวลาส่งแบบสอบถามคืนไว้ด้วย

1.3 กรณีที่ได้แบบสอบถามคืนไม่ครบ ผู้วิจัยเดินทางไปขอรับแบบสอบถามกลับคืนด้วยตนเอง

2. การจัดกระทำข้อมูลดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 เมื่อได้รับแบบสอบถามที่ได้กลับคืนมา ผู้วิจัยจะดำเนินการตรวจสอบและคัดเลือกแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เท่านั้น ไปวิเคราะห์ พบว่า ได้รับคืน จำนวน 144 ฉบับ และมีความสมบูรณ์ทั้งจำนวน 144 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

2.2 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาลงรหัส ให้คะแนนตามน้ำหนักคะแนนแต่ละข้อและบันทึกข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติทางคอมพิวเตอร์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้มาวิเคราะห์และแปลผล โดยอาศัยเกณฑ์การประเมินของกระทรวงศึกษาธิการ แนวการวัดและประเมินผลการเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553, หน้า 22) ดังนี้

- 80 - 100 หมายถึง ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีเยี่ยม
- 75 - 79 หมายถึง ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีมาก
- 70 - 74 หมายถึง ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี
- 65 - 69 หมายถึง ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่อนข้างดี
- 60 - 64 หมายถึง ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง
- 55 - 59 หมายถึง ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้
- 50 - 54 หมายถึง ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
- 0 - 49 หมายถึง ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์

2. นำข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้มาวิเคราะห์และแปลผลโดยอาศัยเกณฑ์การประเมินของ Bacharach and Bamberger (1990, p. 325) ดังนี้

- 3.51 - 4.00 หมายถึง ระดับปัจจัยส่งผลมากที่สุด
- 2.51 - 3.50 หมายถึง ระดับปัจจัยส่งผลระดับมาก
- 1.51 - 2.50 หมายถึง ระดับปัจจัยส่งผลน้อย
- 1.00 - 1.50 หมายถึง ระดับปัจจัยส่งผลน้อยที่สุด

สำหรับเกณฑ์การแปลความหมายของระดับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ผู้วิจัยได้ตัดแปลงเกณฑ์ของพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2538, หน้า 144) มาใช้ ดังนี้

ถ้าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าตั้งแต่ 0.81 ขึ้นไป ถือว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับสูงหรือสูงมาก

ถ้าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าอยู่ระหว่าง 0.61 - 0.80 ถือว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างสูง

ถ้าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าอยู่ระหว่าง 0.41 - 0.60 ถือว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

ถ้าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าอยู่ระหว่าง 0.21 - 0.40 ถือว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างต่ำ

ถ้าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าต่ำกว่า 0.20 ถือว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

3. วิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายของการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการวิจัย และการทดสอบสมมติฐานของการวิจัย ใช้สถิติ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 และปัจจัยด้านผู้บริหาร ด้านครู ด้านหลักสูตร ด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอนด้านเพื่อน ด้านครอบครัว ด้านการเรียนพิเศษสถิติที่ใช้คือ ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

2. การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 “ปัจจัยด้านผู้บริหาร ด้านครู ด้านหลักสูตร ด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ด้านเพื่อน ด้านครอบครัว และด้านการเรียนพิเศษ มีความสัมพันธ์ในทางบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9” สถิติที่ใช้ คือ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product-moment correlation)

3. การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 “ปัจจัยด้านผู้บริหาร ด้านครู ด้านหลักสูตร ด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ด้านเพื่อน ด้านครอบครัว และด้านการเรียนพิเศษ สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ได้” สถิติที่ใช้ คือ การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise multiple regression analysis) เพื่อเลือกสมการพยากรณ์ที่ดีที่สุด โดยมีข้อตกลงเบื้องต้น ดังนี้

3.1 การแจกแจงของตัวแปรต้นและตัวแปรตาม เป็น โคนึงปกติ

3.2 ตัวแปรทุกตัว มีความสัมพันธ์เชิงเส้น (Linear) กับตัวแปรตาม

3.3 ตัวแปรอิสระทุกตัว จะไม่มีความสัมพันธ์กันเอง เพื่อป้องกันปัญหา

Multicollinearity โดยพิจารณาจากค่าคงทนของการยอมรับ (Tolerance) มีค่าไม่น้อยกว่า 0.10

ค่าปัจจัยการขยายตัวของความแปรปรวน (VIF) มีค่าน้อยกว่า 10 (Kleinbaum, 1998, pp. 241-242)

3.4 ความคลาดเคลื่อนแต่ละค่าเป็นอิสระกัน โดยใช้สถิติทดสอบ Durbin-watson พิจารณาจากค่า Durbin-watson มีค่าใกล้ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 วิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติทางคอมพิวเตอร์ โดยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลตามและการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายของการวิเคราะห์ในครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่าสถิติเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ย 2 กลุ่ม
F	แทน	ค่าสถิติเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยมากกว่า 2 กลุ่ม
MS	แทน	ค่าความแปรปรวน (Mean squares)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนแต่ละตัวยกกำลังสอง (Sum of squares)
df	แทน	ค่าระดับชั้นแห่งความอิสระ (Degree of freedom)
r	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
R	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	สัมประสิทธิ์การตัดสินใจที่แสดงถึงประสิทธิภาพในการพยากรณ์
a	แทน	ค่าคงที่ของการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
b	แทน	สัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวพยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	สัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
p	แทน	ความน่าจะเป็นของค่าสถิติ
$S.E.b$	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์
$S.E.est$	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์

X	แทน	ปัจจัยโดยรวมที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน
X_1	แทน	ปัจจัยด้านผู้บริหาร
X_2	แทน	ปัจจัยด้านครู
X_3	แทน	ปัจจัยด้านหลักสูตร
X_4	แทน	ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน
X_5	แทน	ปัจจัยด้านเพื่อน
X_6	แทน	ปัจจัยด้านครอบครัว
X_7	แทน	ปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ
Y	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9
$\hat{Y}$	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ที่ได้จากการพยากรณ์
*	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ลำดับขั้นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามลำดับขั้นตงต่อไปนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านผู้บริหาร ด้านครู ด้านหลักสูตร ด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ด้านเพื่อน ด้านครอบครัว และด้านการเรียนพิเศษกับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9

ตอนที่ 4 สร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9

ตารางที่ 2 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับ ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9

ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชา	<i>n</i> = 144		ระดับ	อันดับ
	$\bar{X}$	<i>SD</i>		
ภาษาจีน	2.63	0.52	ค่อนข้างดี	-
รวม	2.63	0.52		

ตารางที่ 2 พบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลระดับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 โดยรวม พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 มีผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน อยู่ในระดับค่อนข้างดี

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอน วิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ดังตารางที่ 3-10

ตารางที่ 3 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับ ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 โดยรวม

ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน	n = 144		ระดับ	อันดับ
	$\bar{X}$	SD		
1. ด้านผู้บริหาร	3.28	0.49	มาก	5
2. ด้านครู	3.40	0.40	มาก	2
3. ด้านหลักสูตร	3.28	0.54	มาก	6
4. ด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน	3.19	0.51	มาก	7
5. ด้านเพื่อน	3.36	0.45	มาก	3
6. ด้านครอบครัว	3.41	0.59	มาก	1
7. ด้านการเรียนพิเศษ	3.31	0.43	มาก	4
รวม	3.32	0.38	มาก	

จากตารางที่ 3 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 โดยรวม พบว่า อยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านครู และปัจจัยด้านเพื่อน

ตารางที่ 4 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับ ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านผู้บริหาร

ปัจจัยด้านผู้บริหาร	$n = 144$		ระดับ	อันดับ
	$\bar{X}$	SD		
1. ผู้บริหาร โรงเรียนจัดทำแผนงาน โครงการสนับสนุนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาครูและบุคลากรให้มีความรู้ความเข้าใจ กระบวนการที่ใหม่ และเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง	3.38	0.56	มาก	4
2. ผู้บริหาร โรงเรียนอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้กับนักเรียน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน	3.48	0.55	มาก	1
3. ผู้บริหาร โรงเรียนให้คำปรึกษา คำแนะนำ กำลังใจ และส่งเสริมอย่างจริงจังทั้งคำพูดและการปฏิบัติอย่างแท้จริง	3.43	0.59	มาก	2
4. ผู้บริหาร โรงเรียนจัดหางบประมาณ สื่อและแหล่งเรียนรู้ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง	3.39	0.66	มาก	3
5. ผู้บริหาร โรงเรียนส่งเสริมการพัฒนาหลักสูตรให้มี ความหลากหลาย เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง	3.32	0.65	มาก	6
6. ผู้บริหาร โรงเรียนส่งเสริมและพัฒนาจัดทำหลักสูตรการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย	3.26	0.67	มาก	7
7. ผู้บริหาร โรงเรียนสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนรู้	3.33	0.68	มาก	5
8. ผู้บริหาร โรงเรียนส่งเสริมการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาจัดการเรียนรู้	3.08	0.75	มาก	12
9. ผู้บริหาร โรงเรียนสนับสนุนให้ครูทำวิจัยในชั้นเรียน	3.18	0.65	มาก	9
10. ผู้บริหาร จัดระบบนิเทศภายใน เพื่อช่วยเหลือให้คำปรึกษา แนะนำแก่ครู	3.20	0.67	มาก	8
11. ผู้บริหาร จัดระบบนิเทศภายใน เพื่อช่วยเหลือให้คำปรึกษา แนะนำแก่นักเรียน	3.11	0.70	มาก	11
12. ผู้บริหาร จัดให้โรงเรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ของชุมชน	3.12	0.73	มาก	10
รวม	3.28	0.49	มาก	

จากตารางที่ 4 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านผู้บริหาร โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก คือ ผู้บริหาร โรงเรียนอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้กับนักเรียน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน ผู้บริหาร โรงเรียนให้คำปรึกษา คำแนะนำ คำสั่งใจ และส่งเสริมอย่างจริงจังทั้งคำพูดและการปฏิบัติอย่างแท้จริง ผู้บริหาร โรงเรียนจัดหางบประมาณ สื่อและแหล่งเรียนรู้ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง

ตารางที่ 5 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับ ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านครู

ปัจจัยด้านครู	$n = 144$		ระดับ	อันดับ
	$\bar{X}$	SD		
1. ครูมีคุณวุฒิตรงตามวิชาที่สอน มาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณวิชาชีพ มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ	3.55	0.58	มากที่สุด	1
2. ครูมีการเตรียมการสอน โดยการศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรเพื่อให้สอดคล้องกับนักเรียนและท้องถิ่น	3.50	0.57	มาก	2
3. ครูใช้สื่อการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ	3.44	0.55	มาก	5
4. ครูสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	3.45	0.57	มาก	4
5. ครูสนับสนุนให้นักเรียนเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ	3.48	0.57	มาก	3
6. ครูสามารถใช้เทคนิคจัดการเรียนการสอน	3.42	0.58	มาก	6
7. ครูวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ และใช้วิธีการที่หลากหลาย	3.38	0.59	มาก	8
8. ครูวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล	3.22	0.67	มาก	11
9. ครูใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่นักเรียนได้อย่างเหมาะสมอย่างแท้จริง	3.31	0.58	มาก	9
10. ครูวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริง	3.39	0.54	มาก	7
11. ครูสอนซ่อมเสริมให้แก่นักเรียนที่มีปัญหาในการเรียน	3.22	0.63	มาก	10
รวม	3.40	0.40	มาก	

จากตารางที่ 5 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านครู โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก คือ ครูมีคุณสมบัติตรงตามวิชาที่สอน มาตรฐานวิชาชีพ และจริยธรรมวิชาชีพ มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ ครูมีการเตรียมการสอนโดยการศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตร เพื่อให้สอดคล้องกับนักเรียนและท้องถิ่น ครูสนับสนุนให้นักเรียนเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ

ตารางที่ 6 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับ ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านหลักสูตร

ปัจจัยด้านหลักสูตร	$n = 144$		ระดับ	อันดับ
	$\bar{X}$	SD		
1. หลักสูตรสถานศึกษาในปัจจุบัน ได้รับความร่วมมือจาก ผู้ปกครอง ครู นักเรียน คณะกรรมการสถานศึกษาในการกำหนดโครงสร้าง	3.34	0.66	มาก	5
2. หลักสูตรของสถานศึกษาเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของครู	3.38	0.62	มาก	1
3. หลักสูตรของสถานศึกษาที่ใช้อยู่สามารถเป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์ของผู้เรียนได้สอดคล้องกับบริบทของโรงเรียน	3.36	0.66	มาก	3
4. หลักสูตรของสถานศึกษาที่ใช้อยู่ส่งเสริมความรู้ความสามารถของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม	3.37	0.62	มาก	2
5. หลักสูตรของสถานศึกษาที่ใช้อยู่ส่งเสริมความประพฤติ ทักษะ และเจตคติในอันที่จะอยู่ร่วมกันในสังคม	3.31	0.71	มาก	6
6. หลักสูตรสถานศึกษาที่ใช้อยู่เป็นแผน แนวทางมีข้อกำหนดของการจัดการศึกษาที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตน	3.36	0.66	มาก	3
7. หลักสูตรสถานศึกษา ได้นำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม	3.11	0.73	มาก	10

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ปัจจัยด้านหลักสูตร	$n = 144$		ระดับ	อันดับ
	$\bar{X}$	SD		
8. หลักสูตรที่ใช้สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถ และคุณลักษณะที่เหมาะสมในการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข	3.28	0.68	มาก	7
9. มีการสำรวจปัญหาในการใช้หลักสูตรและมีการปรับปรุง พัฒนาหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง	3.13	0.71	มาก	8
10. ผู้ปกครอง นักเรียน หน่วยงาน องค์กรในชุมชนทุกฝ่ายเข้าใจ เป้าหมายของหลักสูตรสถานศึกษา	3.13	0.71	มาก	8
รวม	3.28	0.54	มาก	

จากตารางที่ 6 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชา ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านหลักสูตร โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ย จากมากไปน้อย 3 อันดับแรก คือ หลักสูตรของสถานศึกษาเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของครู หลักสูตรของสถานศึกษาที่ใช้ส่งเสริมความรู้ความสามารถของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม หลักสูตรของสถานศึกษาที่ใช้ยังสามารถเป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์ของผู้เรียนได้ สอดคล้องกับบริบทของโรงเรียน

ตารางที่ 7 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับ ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน

ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน	n = 144		ระดับ	อันดับ
	$\bar{X}$	SD		
1. บุคลากรมีความพร้อมในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียน	3.29	0.58	มาก	1
2. ทรัพยากรการศึกษา ที่ใช้อยู่ เป็นสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวของนักเรียน	3.28	0.58	มาก	3
3. ทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอนมีในชุมชนท้องถิ่นเป็นส่วนใหญ่	3.16	0.75	มาก	7
4. ทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอนมีจำนวนเพียงพอต่อนักเรียน	3.06	0.72	มาก	10
5. ทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอนสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน	3.10	0.70	มาก	8
6. ทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ	3.20	0.64	มาก	5
7. ทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน สร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้	3.22	0.70	มาก	4
8. ทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน เป็นที่ยอมรับของบุคลากร ครู ผู้ปกครอง และชุมชน	3.20	0.65	มาก	6
9. มีการตรวจสอบคุณภาพทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน สามารถนำมาใช้ได้จริง	3.10	0.78	มาก	9
10. ทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอนของสถานศึกษาช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น	3.29	0.64	มาก	2
รวม	3.19	0.51	มาก	

จากตารางที่ 7 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก คือ บุคลากรมีความพร้อมในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียน ทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอนของสถานศึกษาช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น และทรัพยากรการศึกษาที่ใช้อยู่ เป็นสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวของนักเรียน

ตารางที่ 8 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับ ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านเพื่อน

ปัจจัยด้านเพื่อน	n = 144		ระดับ	อันดับ
	$\bar{X}$	SD		
1. เพื่อนมีอิทธิพลต่อนักเรียนในการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากที่เรียน	3.39	0.58	มาก	4
2. เพื่อนสามารถช่วยส่งเสริมให้นักเรียนต้องการเรียนรู้เพิ่มขึ้น	3.41	0.56	มาก	1
3. การแสดงพฤติกรรมของเพื่อนมีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน	3.36	0.54	มาก	7
4. เพื่อนเป็นกำลังใจสำคัญส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน	3.40	0.59	มาก	2
5. เพื่อนร่วมกลุ่มมีความสามัคคี รับผิดชอบ และให้ความร่วมมือต่อกลุ่ม	3.38	0.56	มาก	5
6. การรวมกลุ่มของเพื่อนมีอิทธิพลต่อการพัฒนาความรู้ของนักเรียน	3.40	0.59	มาก	2
7. กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียน	3.29	0.66	มาก	8
8. กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพและคุณธรรมของนักเรียน	3.27	0.67	มาก	9
9. กลุ่มเพื่อนที่ได้รับการยอมรับส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน	3.38	0.56	มาก	5
รวม	3.36	0.45	มาก	

จากตารางที่ 8 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านเพื่อน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก คือ เพื่อนสามารถช่วยส่งเสริมให้นักเรียนต้องการเรียนรู้เพิ่มขึ้น การรวมกลุ่มของเพื่อนมีอิทธิพลต่อการพัฒนาความรู้ของนักเรียน และเพื่อนเป็นกำลังใจสำคัญ ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

ตารางที่ 9 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับ ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านครอบครัว

ปัจจัยด้านครอบครัว	$n = 144$		ระดับ	อันดับ
	$\bar{X}$	SD		
1. ครอบครัวสนับสนุนการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากที่เรียน	3.23	0.68	มาก	10
2. ครอบครัวช่วยส่งเสริม สนับสนุนให้นักเรียนเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น	3.38	0.65	มาก	5
3. ครอบครัวส่งเสริมการทำกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน	3.34	0.62	มาก	7
4. ครอบครัวเป็นกำลังใจในการเรียนของนักเรียน	3.45	0.60	มาก	3
5. ครอบครัวช่วยกำหนดเป้าหมายในการเรียนของนักเรียน	3.37	0.65	มาก	6
6. ครอบครัวจัดหาอุปกรณ์ส่งเสริมการเรียนรู้ที่จำเป็นให้นักเรียน	3.34	0.69	มาก	8
7. ความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวส่งผลต่อทัศนคติต่อเรื่องต่าง ๆ ของนักเรียน	3.48	0.61	มาก	2
8. ครอบครัวเป็นต้นแบบที่ดีในด้านความก้าวหน้าในชีวิต	3.50	0.62	มาก	1
9. ครอบครัวชมเชยหรือให้รางวัลเมื่อนักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้	3.34	0.72	มาก	9
10. สมาชิกในครอบครัวให้ข้อเสนอแนะและแนวทางในการเรียนรู้ของนักเรียน	3.39	0.63	มาก	4
รวม	3.41	0.59	มาก	

จากตารางที่ 9 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านครอบครัว โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก คือ ครอบครัวเป็นต้นแบบที่ดีในด้านความก้าวหน้าในชีวิต ความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวส่งผลต่อทัศนคติต่อเรื่องต่าง ๆ ของนักเรียน และครอบครัวเป็นกำลังใจในการเรียนของนักเรียน

ตารางที่ 10 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับ และอันดับ ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านการเรียนพิเศษ

ด้านการเรียนพิเศษ	n = 144		ระดับ	อันดับ
	$\bar{X}$	SD		
1. การเรียนพิเศษสามารถช่วยให้นักเรียนทบทวนแสวงหาความรู้เพิ่มเติมตามความต้องการได้มากกว่าการเรียนในชั้นเรียนปกติ	3.35	0.59	มาก	4
2. การเรียนพิเศษส่งเสริมให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการแสวงหาความรู้มากขึ้น	3.38	0.59	มาก	2
3. การเรียนพิเศษทำให้นักเรียนได้มีโอกาสทบทวนรายละเอียดความซับซ้อนของรายวิชาเพิ่มมากกว่าในชั้นเรียนปกติ	3.37	0.57	มาก	3
4. การเรียนพิเศษเป็นความต้องการของนักเรียน เพื่อแสวงหาความรู้ในการพัฒนาศักยภาพของตนเองให้สูงขึ้น	3.34	0.60	มาก	5
5. การเรียนพิเศษเปิด โอกาสให้นักเรียนได้ทบทวนพัฒนาตนเองในสิ่งที่ต้องการเพิ่มเติมทำให้ได้เปรียบในการแข่งขันและศึกษาระดับที่สูงขึ้น	3.42	0.59	มาก	1
6. ผู้ปกครองของนักเรียน โรงเรียนนี้ส่งเสริมสนับสนุนการเรียนพิเศษของนักเรียน	3.19	0.69	มาก	8
7. การเรียนพิเศษเป็นการซ่อมเสริมเด็กเก่งและเด็กอ่อนให้ได้รับการพัฒนาเต็มศักยภาพส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น	3.27	0.54	มาก	6
8. การเรียนพิเศษเป็นการทบทวนความรู้ทำให้เกิดความรู้ที่ถาวร	3.19	0.69	มาก	8
9. การเรียนพิเศษ เน้นเพิ่มเติมเนื้อหาที่เป็นเทคนิคการเรียนรู้ ประสบการณ์ที่ครูจัดให้จะมีมากกว่าการเรียนปกติในชั้นเรียน	3.26	0.57	มาก	7
รวม	3.31	0.43	มาก	

จากตารางที่ 10 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านการเรียนพิเศษ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก

เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก คือ การเรียนพิเศษเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทบทวนพัฒนาตนเองในสิ่งที่ต้องการเพิ่มเติม ทำให้ได้เปรียบในการแข่งขันและศึกษาต่อระดับที่สูงขึ้น การเรียนพิเศษส่งเสริมให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการแสวงหาความรู้มากขึ้น และการเรียนพิเศษทำให้นักเรียนได้มีโอกาสทบทวนรายละเอียด

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยแต่ละด้านกับส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9

ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยแต่ละด้านกับส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ผู้วิจัยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (r) ดังรายละเอียดในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยแต่ละด้านกับส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9

ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน	ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียน (Y)	
	r	P
ด้านผู้บริหาร (X_1)	0.509*	0.000
ด้านครู (X_2)	0.442*	0.000
ด้านหลักสูตร (X_3)	0.509*	0.000
ด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน (X_4)	0.545*	0.000
ด้านเพื่อน (X_5)	0.401*	0.000
ด้านครอบครัว (X_6)	0.565*	0.000
ด้านการเรียนพิเศษ (X_7)	0.472*	0.000
รวม	0.491*	0.000

* $p < .05$

จากตารางที่ 11 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ในทุกปัจจัย ได้แก่ ด้านผู้บริหารด้านครู ด้านหลักสูตร ด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ด้านเพื่อน ด้านครอบครัว และด้านการเรียนพิเศษ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง 0.401 ถึง 0.565 โดยปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และด้านการเรียนพิเศษ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 การสร้างสมการพยากรณ์ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 จากตัวแปรทั้ง 7 ด้าน ประกอบด้วย ปัจจัยด้านผู้บริหาร (X_1) ปัจจัยด้านครู (X_2) ปัจจัยด้านหลักสูตร (X_3) ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน (X_4) ปัจจัยด้านเพื่อน (X_5) ปัจจัยด้านครอบครัว (X_6) และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ (X_7) แล้วคัดเลือกตัวแปรที่มีอำนาจพยากรณ์ที่ดีที่สุด เพื่อพยากรณ์ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 โดยวิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

ผลการวิเคราะห์สมการพยากรณ์ และคัดเลือกสมการพยากรณ์ที่ดีที่สุดจากปัจจัยแต่ละด้าน ในการพยากรณ์ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ที่ดีที่สุดปรากฏผล ดังตารางที่ 12-15

ผลการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอย

1. การทดสอบการแจกแจงของตัวแปรต้นและตัวแปรตาม พบว่า ตัวแปรมีการแจกแจงแบบเป็น โคนึงปกติ
2. การทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้น (Linear) ระหว่างตัวแปรต้นและตัวแปรตาม พบว่าตัวแปรต้นทุกตัวมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับตัวแปรตาม
3. การตรวจสอบความเป็นอิสระกันของค่าความคลาดเคลื่อน ได้ค่า Durbin-watson อยู่ที่ 1.53 แสดงว่า ความคลาดเคลื่อนเป็นอิสระกัน

4. ค่า *Tolerance* มีค่าไม่น้อยกว่า 0.10 และค่า *VIF* น้อยกว่า 10 แสดงให้เห็นว่าตัวแปรพยากรณ์ ไม่มีลักษณะเป็น Multicollinearity (ซึ่งมีผลทำให้การพยากรณ์ที่สร้างขึ้นมามีความคลาดเคลื่อนสูง) จึงเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอย (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2542, หน้า 252; Klinbaum, 1998, pp. 141-142)

ตารางที่ 12 ค่า *Tolerance* และ *VIF* ของตัวแปรพยากรณ์

ด้านที่	ตัวแปรพยากรณ์	<i>tolerance</i>	<i>VIF</i>
1.	ปัจจัยด้านผู้บริหาร	0.218	4.716
2.	ปัจจัยด้านครู	0.276	4.162
3.	ปัจจัยด้านหลักสูตร	0.278	5.515
4.	ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน	0.329	2.853
5.	ปัจจัยด้านเพื่อน	0.405	2.392
6.	ปัจจัยด้านครอบครัว	0.238	3.502
7.	ปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ	0.262	3.575

จากตารางที่ 12 พบว่า ตัวแปรพยากรณ์มีความสัมพันธ์กันน้อย เนื่องจากค่า *Tolerance* มีไม่น้อยกว่า 0.10 และค่า *VIF* น้อยกว่า 10 จึงเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอย (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2542, หน้า 252; Klinbaum, 1998, pp. 141-142)

ตารางที่ 13 อำนาจพยากรณ์ของตัวพยากรณ์ และคัดเลือกตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดจากปัจจัยทั้ง 7 ปัจจัยที่ใช้พยากรณ์ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9

ขั้นตอน	ตัวพยากรณ์	<i>R</i>	<i>R</i> ²	เปอร์เซ็นต์พยากรณ์
1	X_3	0.564*	0.320	32.00
2	X_5	0.582*	0.351	35.10
3	X_7	0.603*	0.364	36.40

* $p < .05$

จากตารางที่ 13 ปัจจัยที่มีอำนาจพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 จากพยากรณ์ที่ดีที่สุด คือ ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณสะสมของทั้ง 3 ปัจจัย เท่ากับ 0.603 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัยรวมกันสามารถทำนาย ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ได้ 36.40 เปอร์เซ็นต์

เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 จากปัจจัยที่มีอำนาจพยากรณ์ที่ดีที่สุด จึงนำเสนอค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรพยากรณ์ (b, β) รวมค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) จากนั้นจึงทดสอบความเป็นเส้นตรงของคะแนนจากตัวแปรเกณฑ์และตัวแปรพยากรณ์ โดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน หรือ *F-test* ดังปรากฏในตารางที่ 14 และตารางที่ 15

ตารางที่ 14 การวิเคราะห์ความแปรปรวนในการพยากรณ์ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 จากปัจจัยต่าง ๆ

แหล่งข้อมูล	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>P</i>
สมการถดถอย	3	57.592	19.459	72.507*	0.000
ความคลาดเคลื่อน	140	168.615	0.274		

* $p < .05$

จากตารางที่ 14 ปัจจัยด้านหลักสูตร (X_1) ปัจจัยด้านเพื่อน (X_2) ปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ (X_3) สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 15 ค่าสถิติของตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดปัจจัยด้านหลักสูตรที่ใช้พยากรณ์ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9

ตัวพยากรณ์ (X_j)	b	$S.E.b.$	β	t	p
ปัจจัยด้านหลักสูตร	0.238	0.064	0.278	3.825*	0.000
ปัจจัยด้านเพื่อน	0.192	0.054	0.201	3.552*	0.000
ปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ	0.150	0.055	0.192	2.714*	0.000
ค่าคงที่ (a)	1.359	0.169		8.042*	0.000

$R = 0.603$ $R^2 = 0.364$ $S.E.est = 0.514$

* $p < .05$

จากตารางที่ 15 แสดงว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของตัวพยากรณ์ทั้ง 3 ปัจจัยกับตัวเกณฑ์มีค่าเท่ากับ 0.603 ความคลาดเคลื่อนเนื่องจากการพยากรณ์เท่ากับ 0.514 และพบว่าค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณของตัวแปรพยากรณ์ รวมทั้งค่าคงที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อนำค่าสถิติต่าง ๆ มาสร้างสมการพยากรณ์ ได้สมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ที่ดีที่สุดในรูปสมการคะแนนดิบ ดังนี้

$$\hat{Y} = 1.359 + 0.236 (X_1) + 0.192 (X_2) + 0.150 (X_3)$$

จากการวิเคราะห์ข้อมูลและนำค่าสถิติต่าง ๆ มาสร้างสมการพยากรณ์ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ได้ 36.40 เปอร์เซ็นต์ แสดงให้เห็นว่า ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ “ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ได้” โดยปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านการเรียนพิเศษเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุด

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 โดยมีความมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 2) ศึกษาระดับของผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 กับปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ และ 4) สร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 จากปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ

วิธีการดำเนินการวิจัย โดยสอบถามความคิดเห็นจากข้าราชการครูของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ปีการศึกษา 2557 จากประชากร จำนวน 233 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 144 คน โดยคำนวณหากกลุ่มตัวอย่างตามตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Krejcie and Morgan (1970)จากนั้นจึงใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) กำหนดจังหวัดเป็นชั้นในการสุ่มได้กลุ่มตัวอย่าง 53 โรงเรียน ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นครูวิชาภาษาจีน 144 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 71 ข้อ ใน 7 ด้าน และหาคุณภาพของแบบสอบถาม โดยการหาความเที่ยงตรงผ่านผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม และนำเสนอต่อประธานและคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไขขั้นสุดท้าย ก่อนนำไปทดลองใช้กับครูของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่น

ของแบบสอบถาม ผลการทดลอง ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ได้ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.38-0.77 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.97

การเก็บรวบรวมข้อมูล ขอหนังสือจากศูนย์นวัตกรรมกรรมการบริหารและผู้นำทางการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพาถึงผู้อำนวยการ โรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการแจกแบบสอบถามไปยังครูของ โรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย โดยผู้ดำเนินการแจกและรวบรวมแบบสอบถามทางไปรษณีย์ กรณีที่ได้แบบสอบถามคืนไม่ครบผู้วิจัยเดินทางไปขอรับแบบสอบถามกลับคืนด้วยตนเอง ได้แบบสอบถามคืน 144 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 เมื่อได้แบบสอบถามกลับคืน นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาลงรหัส ให้คะแนนตามน้ำหนักคะแนนแต่ละข้อ และบันทึกข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติทางคอมพิวเตอร์ ตามความมุ่งหมายและสมมติฐานของการวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson (Pearson's product-moment correlation) สหสัมพันธ์และวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise multiple regression analysis)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 สามารถสรุปสาระสำคัญของผลการศึกษาได้ ดังนี้

1. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ปีการศึกษา 2557 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 มีผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ปีการศึกษา 2557 อยู่ในระดับค่อนข้างดี

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 โดยรวม พบว่า อยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านครู และปัจจัยด้านเพื่อน โดยสามารถอธิบายปัจจัยแต่ละด้าน ดังนี้

2.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านผู้บริหาร โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย

3 อันดับแรก ได้แก่ ผู้บริหาร โรงเรียนอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้กับนักเรียนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน ผู้บริหาร โรงเรียนให้คำปรึกษา คำแนะนำ กำลังใจ และส่งเสริมอย่างจริงจัง ทั้งคำพูดและการปฏิบัติอย่างแท้จริง ผู้บริหาร โรงเรียนจัดหางบประมาณ สื่อและแหล่งเรียนรู้ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง

2.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านครู โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ครูมีคุณวุฒิตรงตามวิชาที่สอน มาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณวิชาชีพ มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ ครูมีการเตรียมการสอน โดยการศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตร เพื่อให้สอดคล้องกับ นักเรียนและท้องถิ่น ครูสนับสนุนให้นักเรียนเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ

2.3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านหลักสูตร โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ หลักสูตรของสถานศึกษาเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของครู หลักสูตรของสถานศึกษาที่ใช้ส่งเสริมความรู้ความสามารถของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม หลักสูตรของสถานศึกษาที่ใช้ยังสามารถเป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์ของผู้เรียน ได้สอดคล้องกับบริบทของโรงเรียน

2.4 ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านทรัพยากร เพื่อการเรียนการสอน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอนของสถานศึกษา ช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น บุคลากรมีความพร้อมในการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาผู้เรียน ทรัพยากรการศึกษาที่ใช้ อยู่ เป็นสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวของนักเรียน

2.5 ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านเพื่อน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ เพื่อนสามารถช่วยส่งเสริมให้นักเรียนต้องการเรียนรู้เพิ่มขึ้น การรวมกลุ่มของเพื่อนมีอิทธิพลต่อการพัฒนาความรู้ของนักเรียน เพื่อนเป็นกำลังใจสำคัญส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

2.6 ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านครอบครัว โดยรวม

อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ครอบครัวยุคใหม่เป็นต้นแบบที่ดีในด้านความก้าวหน้าในชีวิต ความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวส่งผลต่อทัศนคติต่อเรื่องต่าง ๆ ของนักเรียน ครอบครัวเป็นกำลังใจในการเรียนของนักเรียน

2.7 ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ด้านการเรียนพิเศษ โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ การเรียนพิเศษเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทบทวนพัฒนาตนเองในสิ่งที่ต้องการเพิ่มเติม ทำให้ได้เปรียบในการแข่งขันและศึกษาต่อระดับที่สูงขึ้น การเรียนพิเศษส่งเสริมให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการแสวงหาความรู้มากขึ้น การเรียนพิเศษทำให้นักเรียนได้มีโอกาสทบทวนรายละเอียด

3. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยแต่ละด้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ในทุกปัจจัย ได้แก่ ด้านผู้บริหาร ด้านครู ด้านหลักสูตร ด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ด้านเพื่อน ด้านครอบครัว และด้านการเรียนพิเศษ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง 0.401 ถึง 0.565 โดยปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และด้านการเรียนพิเศษ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ปัจจัยในภาพรวมสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ได้โดยพบว่า ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ เป็นตัวแปรที่ดีที่สุด โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณสะสมของทั้ง 3 ปัจจัยเท่ากับ 0.603 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัยรวมกันสามารถทำนาย ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ได้ร้อยละ 36.40 เมื่อนำค่าสถิติตัวแปรพยากรณ์ที่ดีที่สุดมาสร้างสมการพยากรณ์ ได้สมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ในสมการคะแนนดิบ ดังนี้

$$\hat{Y} = 1.359 + 0.236 (X_3) + 0.192 (X_5) + 0.150 (X_7)$$

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 สามารถ อภิปรายผลตามความมุ่งหมายของการวิจัย ดังนี้

1. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ปีการศึกษา 2557 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 มีผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ปีการศึกษา 2557 อยู่ในระดับค่อนข้างดี ทั้งนี้อาจอธิบาย ได้ว่าการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ประสบผลสำเร็จอยู่ในระดับที่น่าพอใจ ดังที่ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2538) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า หมายถึง คุณลักษณะรวมถึงความรู้ความสามารถ ของบุคคลอันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน หรือมวลประสบการณ์ที่บุคคลได้รับ ดังนั้น จากการวัดผลสัมฤทธิ์ดังกล่าวเป็นการตรวจสอบความสามารถของสมรรถภาพทางสมองของบุคคล ว่าเรียนแล้วได้เรียนรู้อะไรบ้าง และมีความสามารถด้านใดมากน้อยเพียงใด เช่น พฤติกรรม ด้านความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่าว่าอยู่ใน ระดับใด สอดคล้องกับ Finocchiaro and Bonamo (1973, pp. 20-30) ที่เสนอว่า องค์ประกอบที่ส่งผล ต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ความถนัดภาษาเดิม ความจำเป็นความใฝ่สูง การจูงใจ สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม ประสบการณ์เกี่ยวกับภาษาที่มีอยู่เดิม องค์ประกอบเกี่ยวกับ โรงเรียนและชุมชนที่ผู้เรียนอาศัยอยู่ เช่น ระยะเวลาที่สอนภาษาต่างประเทศแต่ละหลักสูตร สิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนภาษา ได้แก่ ห้องสมุด ห้องปฏิบัติการทางภาษา โทรทัศน์ โสตทัศนูปกรณ์ สื่อการสอนภาษาต่างประเทศ การทดสอบต่าง ๆ การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน การทดสอบวัดความสามารถทางภาษา ทั้งนี้จากผลการวิจัยของผู้วิจัยสอดคล้องกับ งานวิจัยของสิทธิพันธ์ ชูชื่น (2556) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนฝ่ายการศึกษานานาชาติชั้นพื้นฐาน โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ฝ่ายการศึกษานานาชาติชั้นพื้นฐาน โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา ส่วนใหญ่ มีระดับผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษ 3.01-3.50 คิดเป็นร้อยละ 23.45 รองลงมา คือ ระดับ 2.51-3.00 คิดเป็นร้อยละ 20.69 ระดับ 3.51-4.00 คิดเป็นร้อยละ 18.62 ระดับ 2.01-2.50 คิดเป็น ร้อยละ 17.24 ระดับ 1.51-2.00 คิดเป็นร้อยละ 9.66 ระดับ 1.01-1.50 คิดเป็นร้อยละ 8.28 และระดับ 0.01-1.00 คิดเป็นร้อยละ 2.07 ตามลำดับ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

มีเกรดเฉลี่ยรวมทั้งหมด ปีการศึกษา 2555 เท่ากับ 2.94 ซึ่งอยู่ในระดับผลการเรียนเดียวกับผู้วิจัย คือ ก่อนข้างดี

2. ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 โดยรวมพบว่า อยู่ในระดับมาก เรียงค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านครู และปัจจัยด้านเพื่อน ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่า สถาบันทางครอบครัวเป็นหน่วยหนึ่งของสังคมที่มีบทบาทสำคัญต่อการศึกษา ดังแนวคิดของ Harvighurst and Neugarten (1969, p. 159) ที่ว่าตัวบ่งชี้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วย องค์ประกอบด้านความสามารถที่ติดตัวมาแต่กำเนิด องค์ประกอบด้านชีวิตครอบครัว นักเรียนจะประสบความสำเร็จได้ดีจะต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมจากทางบ้านอย่างเหมาะสม โดยผู้ปกครองต้องมีการแบ่งปันเวลาให้แก่ นักเรียนหาวิธีช่วยเหลือดูแลเอาใจใส่ เพื่อจะช่วยให้ นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน อาจส่งเสริมสนับสนุนการเรียนด้วยกลวิธี และแรงจูงใจต่าง ๆ อย่างจริงจัง นอกจากนี้สภาพแวดล้อมทางบ้าน ได้แก่ การมีปฏิสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคลทุกคนในบ้านของนักเรียน จะทำให้นักเรียนมีสภาพจิตใจ รู้สึกสบายใจ อบอุ่นใจ ขณะอยู่บ้าน อีกทั้งยังมีผู้ปกครองสนใจเอาใจใส่ต่อการเรียนของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน ดังนี้แล้วจะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูง นอกจากนี้ ในด้านครูผู้สอนเป็นผู้นำในการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน ดังที่ พิทักษ์ สมาน (2547, หน้า 27) กล่าวถึงสภาพแวดล้อมในห้องเรียน การจัดการเรียนการสอน ผู้สอนต้องเป็นผู้จัดกระบวนการ และสร้างบรรยากาศในห้องเรียน การสอนให้เหมาะสมกับรายวิชาที่สอน เหมาะสมกับสภาพของผู้เรียน รวมไปถึงการจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ เพื่อให้กระบวนการสอนนั้นเกิดประสิทธิภาพสูงสุด ผู้สอนจะต้องเป็นตัวอย่างที่ดีได้ ทั้งด้านความรู้ความสามารถและบุคลิกลักษณะ เพราะผู้สอนเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้นักเรียน ประพฤติปฏิบัติตามการสอนเป็นศาสตร์และศิลป์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นคร เหมนาค (2555) ได้วิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของพรทิพย์ สระบงกช (2544) ได้วิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษาของ โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากร ปัจจัยด้านอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก และปัจจัยด้านชุมชน ส่งผลต่อ

คุณภาพการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือในระดับมาก นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับงานวิจัยของเชิดศักดิ์ นันทะญาติ (2549) ได้ศึกษาค้นคว้าปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2547 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 1 ผลการศึกษา พบว่า ความคิดเห็นด้านการบริหาร โรงเรียน และด้านสมรรถนะของครูผู้สอนอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของพรรณงาม สัมปชัญญสถิต (2549) ได้ศึกษาค้นคว้าปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2547 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2 ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านการบริหาร โรงเรียน ด้านสมรรถนะครูผู้สอน ด้านสภาพแวดล้อมชุมชนเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลการเรียนอยู่ในระดับมาก

3. ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ในทุกปัจจัย ได้แก่ ด้านผู้บริหาร ด้านครู ด้านหลักสูตร ด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ด้านเพื่อน ด้านครอบครัว และด้านการเรียนพิเศษ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง 0.401 ถึง 0.565 โดยปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และด้านการเรียนพิเศษ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และด้านการเรียนพิเศษ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ และมีบทบาทอย่างยิ่งต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ทั้งนี้จากการศึกษาของอัญชญา โพธิ์พลากร (2545, หน้า 95) กล่าวว่า มีองค์ประกอบหลายประการที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ด้านตัวนักเรียน เช่น สถิติปัญญา อารมณ์ ความสนใจ เจตคติต่อการเรียน ด้านตัวครู เช่น คุณภาพของครู การจัดระบบ การบริหารของผู้บริหาร ด้านสังคม เช่น สภาพเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวของนักเรียน เป็นต้น แต่ปัจจัยที่มีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก็คือ การสอนของครู นอกจากนี้ อารีย์ คงสวัสดิ์ (2544, หน้า 25) กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น มีองค์ประกอบมากมายหลายอย่าง ดังต่อไปนี้ คือ ด้านคุณลักษณะการจ้ดระบบในโรงเรียน ด้านคุณลักษณะของครู ด้านคุณลักษณะของผู้เรียน เช่น เพศ อายุ สถิติปัญญา การเรียนพิเศษ การได้รับความช่วยเหลือเกี่ยวกับการเรียน สมาชิกในครอบครัว ระดับการศึกษาของบิดามารดา

อาชีพของผู้ปกครอง ความพร้อมในเรื่องอุปกรณ์การเรียน ระยะทางไปโรงเรียน การมีอาหารกลางวันรับประทาน ความเอาใจใส่ในการเรียน ทักษะคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอน ฐานะครอบครัว การขาดเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น ตัวแปรเหล่านี้ก็มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และด้านภูมิหลังทางเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมของผู้เรียน โดยผลการศึกษาค้นคว้าที่ผ่านมามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คังนั้น จึงทำให้ผลการวิจัยของผู้วิจัยพบว่า ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านครอบครัว สอดคล้องกับงานวิจัยของพรทิพย์ สระบงกช (2544) ได้วิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากร ปัจจัยด้านอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก และปัจจัยด้านชุมชนมีความสัมพันธ์กับคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของจิรพงษ์ บุญเสนา (2549) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่อง ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 2 ปีการศึกษา 2547 ผลการศึกษา พบว่า ตัวแปรพยากรณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับตัวแปรเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับตัวแปรเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ สมาชิกครอบครัว สภาพครอบครัว ตัวแปรพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ เพศ การเรียนพิเศษ ทุนการศึกษาที่อยู่อาศัย อาชีพผู้ปกครอง รายได้ผู้ปกครอง เวลาทำการบ้าน เวลาดูทีวี การศึกษาผู้ปกครอง กิจกรรมพิเศษ ขนาดของโรงเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตัวแปรพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่มี 3 จาก 16 ได้แก่ สมาชิกครอบครัว สถานภาพครอบครัว และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับงานวิจัยของจาง จิงหลิง (2556) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนวัดหนองคือ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดชลบุรี ผลการศึกษา พบว่า เจตคติต่อวิชาภาษาจีน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาภาษาจีน ความรู้พื้นฐานของภาษาจีน คุณภาพการสอนของครูสอนภาษาจีน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนที่เรียนภาษาจีน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. สมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ที่ดีที่สุดในรูปสมการคะแนนดิบ คือ $\hat{Y} = 1.359 + 0.236 (X_1) + 0.192 (X_2) + 0.150 (X_3)$ โดยสมการพยากรณ์ปัจจัย

ด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านการเรียนพิเศษสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ได้ 36.40 เปอร์เซ็นต์ แสดงให้เห็นว่าผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ “ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ปัจจัยด้านเพื่อน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ สามารถทำการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ได้” โดยปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านเพื่อน และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ เป็นตัวแปรที่ดีที่สุด สามารถส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่อผู้เรียน ทั้งนี้ จากผลการศึกษาจากกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2545, หน้า 5) กล่าวว่า หลักสูตรสถานศึกษาว่าเป็นแผนหรือแนวทางหรือข้อกำหนดของการจัดการศึกษาที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ โดยส่งเสริมให้แต่ละบุคคลพัฒนาไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตน ดังนั้น การพัฒนาในด้านหลักสูตรของสถานศึกษาจึงอาจส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีการพัฒนาที่ดีขึ้น เป็นไปตามผลการวิจัยที่ได้ศึกษาข้างต้น นอกจากนี้ อรุณแก้ว ลิขธรรมโย (2541, หน้า 11) หลักสูตรเป็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหา จัดกิจกรรมการเรียนการสอน และกระบวนการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดความรู้ ทักษะ และเจตคติที่ให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน เพื่อนำไปสู่ ความรู้ ทักษะ และเจตคติที่ได้รับจากหลักสูตร ไปพัฒนาสังคมและประเทศต่อไป สอดคล้องกับงานวิจัยของจิรพงษ์ บุญเสนา (2549) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 2 ปีการศึกษา 2547 ผลการศึกษา พบว่า ตัวแปรพยากรณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับตัวแปรเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ (NT) ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับตัวแปรเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ สมาชิกครอบครัว สภาพครอบครัว ตัวแปรพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ เพศ การเรียนพิเศษ ทุนการศึกษาที่อยู่อาศัย อาชีพผู้ปกครอง รายได้ผู้ปกครอง เวลาทำการบ้าน เวลาดูทีวี การศึกษาผู้ปกครอง กิจกรรมพิเศษ ขนาดของโรงเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตัวแปรพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่มี 3 จาก 16 ได้แก่ สมาชิกครอบครัว สถานภาพครอบครัว และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชาติ และสอดคล้องกับงานวิจัยของชวณ โฉมทรัพย์เย็น (2549) ได้ศึกษาค้นคว้าปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 3 ผลการศึกษา พบว่า ตัวแปรพยากรณ์ 3 ตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรวมระดับชาติ เวลาทำการบ้าน และการเรียนพิเศษเป็นตัวแปรที่สามารถร่วมกันพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ 0.630 มีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 39.70 มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ซึ่งจากผลการศึกษาดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 ควรมีการนำผลการวิจัยเสนอต่อผู้บริหารสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 เพื่อส่งเสริมความเข้าใจและนำไปสู่นโยบายการพัฒนาหลักสูตร ตลอดจน โครงการ กิจกรรม ต่าง ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

2.1 ด้านหลักสูตร ควรกำหนดแนวทางในการปฏิบัติงานของครูผู้สอนวิชาภาษาจีนให้ชัดเจน เพื่อส่งเสริมความรู้ความสามารถ จัดประสบการณ์ของผู้เรียน ได้อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับบริบทของโรงเรียน

2.2 ด้านเพื่อน โรงเรียนควรส่งเสริมการจัดกิจกรรมกลุ่มการเรียนรู้ เน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วม และสร้างความสัมพันธ์ที่ดีภายในกลุ่ม

2.3 ด้านการเรียนพิเศษ โรงเรียนควรจัดกิจกรรมสอนเสริมวิชาภาษาจีนนอกเวลาเรียนปกติ เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียน ได้ทบทวนพัฒนาตนเองและเพิ่มพูนความรู้ในระดับที่สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. งานวิจัยครั้งนี้ พบว่า มีตัวแปรที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ได้เพียง 3 ปัจจัย คือ ปัจจัยด้านหลักสูตร ปัจจัยด้านเพื่อน และปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ คิดเป็น 36.40 เปอร์เซ็นต์ ดังนั้นในงานวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาเพิ่มเติมในตัวแปรทำนายอื่น ๆ เพื่อให้ได้ข้อค้นพบที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา

2. ควรมีการศึกษาวิจัย ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนกับการนำความรู้วิชาภาษาจีนไปใช้จริง

บรรณานุกรม

- กมลวรรณ ชัยวานิชศิริ. (2536). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้บริหารที่สัมพันธ์กับประสิทธิผลของโรงเรียนเอกชน*. ปรินญานิพนธ์การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์, สาขาวิชาอุดมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กรมวิชาการ. (2542). *วิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้อยู่*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรมการศาสนา.
- กรมวิชาการ. (2545). *หลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). *คำชี้แจงพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542*. กรุงเทพฯ: การศาสนา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552 ก). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552 ข). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *แนวทางปฏิบัติการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กัญญารัตน์ เกิดบ้านไทร. (2548). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่เลือกสรรกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจังหวัดเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- กัญญา ใจกลางคูก. (2554). *การศึกษาติดตามผลการดำเนินโครงการพัฒนาคุณภาพโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน ของทุกโรงเรียนในเครือข่ายอำเภอบ้านธิ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำพูน เขต 1*. ลำพูน: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำพูน เขต 1.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2542). *การวิเคราะห์ข้อมูลด้วย SPSS for windows*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- การันันท์ รัตนแสนวงษ์. (2546). อ่านอักษรก่อนจะสาย. *วารสารวิชาการ*, 6(10), 51.
- ขวัญจิรา ศรชา. (2549). แรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการเรียนกวดวิชา.
 ปรินญาณิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการตลาด, บัณฑิตวิทยาลัย,
 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- คงศักดิ์ ธาดูทอง. (2542). การประยุกต์ใช้หลักการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน. *วารสารวิชาการ*,
 2(10), 40-48.
- จรินทร์ วงษ์วิวัฒนาวุฒิ. (2543). ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อสภาพแวดล้อมวิทยาลัย สารพัดช่าง
 กลุ่มภาคตะวันออก. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา,
 บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จาง ชิงหลิง. (2556). การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนวัดหนองค้อ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด
 ชลบุรี. *วารสารการศึกษาและการพัฒนาสังคม*, 9(1), 66-79.
- จิรัช ชูเวช. (2537). ผู้บังคับบัญชา. *เอกสารส่งเสริมวิชาการตำรวจ*, 30(329), 35.
- จิรพงษ์ บุญเสนา. (2549). ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 2
 ปีการศึกษา 2547. *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต*, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา,
 บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- เจษฎา แชน่ประเสริฐ. (2545). โรงเรียนเพื่อนเด็ก. *วารสารวิชาการ*, 5(8), 48-54.
- เฉลิม พรหมคุณภรณ์. (2539). ศึกษาสภาพแวดล้อมทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนในโครงการ
 ขยายโอกาสทางการศึกษา เขตการศึกษา 12 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ
 การประถมศึกษาแห่งชาติ. *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต*, สาขาวิชาการบริหาร
 การศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ชวน โฉมทรัพย์เย็น. (2549). ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
 มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 3
 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547. *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต*, สาขาวิชาการบริหาร
 การศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ชัยเสถฐ์ พรหมศรี. (2550). การจัดการความขัดแย้งในองค์กร. กรุงเทพฯ: ออฟเซ็ท ครีเอชั่น.
- เชิดศักดิ์ นันทะญาติ. (2549). ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2547 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์
 เขต 1. *วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต*, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิต
 วิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.

- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2540). *ความเชื่อ และการปฏิบัติทางพุทธศาสนาของคนไทย: การปลูกฝัง
อบรมและคุณภาพชีวิต*. กรุงเทพฯ: คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ทรงพล ภูมิพัฒน์. (2541). *จิตวิทยาสังคม (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- ธนาศักดิ์ กู้สุจริต. (2545). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชา
ช่างยนต์ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรม
อาชีวศึกษา เขตการศึกษา 5. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, สาขาวิชา
คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
พระจอมเกล้าธนบุรี.*
- ชันบภรณ์ พูนเกิดมะเริง. (2548). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ของ
นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ สถาบัน
การอาชีวศึกษา ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรอุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.*
- ธีรารัง บัวศรี. (2540). *หนังสือที่ระลึกพิธีเปิดอาคาร "ธีรารัง บัวศรี" และวันคล้ายวันสถาปนา
มหาวิทยาลัยบูรพา ครบรอบ 42 ปี มหาวิทยาลัยบูรพา. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- นคร เหมนาถ. (2555). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัย
บูรพา.*
- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). *การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. สงขลา:
ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.*
- นภาพร นิตภิรมย์ชัย. (2549). *รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
สาขาวิชาการบัญชี. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาและการสอน
(อุดมศึกษา), คณะบริหารศาสตร์, มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.*
- นฤมล บุณนิม. (2545). *จากภูมิปัญญาครูไทยสู่การพัฒนาครู. วารสารวิทยาจารย์, 100(12), 18.*
- นิภา นิชายน. (2520). *การปรับตัวและบุคลิกภาพ: จิตวิทยาเพื่อการศึกษาและชีวิต. กรุงเทพฯ:
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน.*
- นิลวรรณ วรรณะลี. (2541). *การประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นสูง สาขาวิชา
นาฏศิลป์ไทย ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ พุทธศักราช 2527. ปริญญาานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการอุดมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*

- นิสากร สนามเขต. (2550). *การมีภูมิคุ้มกันภายในและภายนอกที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม การคบเพื่อนอย่างเหมาะสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย*. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาสังคม, คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- บำรุง กัดเจริญ และจวีวรรณ กินาวงศ์. (2543). *วิธีการสอนทั่วไป* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พัฒนา.
- ประกอบ คูปรัดน์. (2535). *แนวคิดการคืนการศึกษาแก่ประชาชน*. ม.ป.ท.
- ปรารณา อุดมอ่าง. (2549). *ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (NT) ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2547 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 2*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิต วิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2546). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.
- พงษ์ศักดิ์ ฎากบขาว. (2540). *การศึกษาเพื่อร่างหลักสูตรการนิเทศการศึกษาภายในสำหรับโรงเรียน มัธยมศึกษา*. นครราชสีมา: สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอโนนไทย จังหวัด นครราชสีมา.
- พรทิพย์ สระบงกช. (2544). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด กรมสามัญศึกษาในภาคตะวันออกเฉียง*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชา การบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พรรณงาม สัมปชญัญสถิต. (2549). *ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2547 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พรรณผกา มณีเนตร. (2549). *ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (NT) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2547 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 1*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- พัชรี ไชยสิทธิ์. (2546). การสร้างชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นการพัฒนาทักษะการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พิทักษ์ สมาน. (2547). การศึกษาสภาพแวดล้อมทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ 2 จังหวัดฉะเชิงเทรา. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2526). รายงานการวิจัยเรื่องรูปแบบการใช้ชีวิตของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2545). การกวดวิชาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎมนตรี.
- ภัสรา อินทรกำแหง. (2533). เด็กประถมศึกษา: การเรียนพิเศษ. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 14(2), 22-25.
- ภารดี อนันต์นารี. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. วิทยานิพนธ์การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- มาริษา ธรรมมะ. (2545). ความพึงพอใจของนิสิตต่อสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยบูรพา วิทยาเขตสารสนเทศสระแก้ว. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ยนต์ ชุ่มจิต. (2541). ความเป็นครู. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้งเฮ้าส์.
- รังสรรค์ แสงสุข. (2550). รามคำแหง. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- รุจิรา เรือนเหมย. (2550). แหล่งทรัพยากรการเรียนรู้. เข้าถึงได้จาก <http://www.learners.in.th/blogs/posts/29247>
- ถ้ำของ ปุ๊กมะเริง. (2548). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิตสาขามหาบัณฑิต, สาขาวิชาคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2541). การจัดการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: คัดค้าน.
- วัลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2530). บุคลากรนิสิตนักศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจิตร ศรีสะอ้าน. (2534). ปรัชญาและพัฒนาการการบริหาร. ใน เอกสารการสอนชุดวิชาหลักและระบบบริหารการศึกษา (หน่วยที่ 1). นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

- วิรัช วงศ์กัณันท์วัฒนา. (2549). การพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยเบื้องต้น สำหรับชาวต่างประเทศ ที่เน้นการเรียนรู้ตามสภาพจริง. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ดุขุภักดิ์บัณฑิต, สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วิโรจน์ สารรัตน์. (2546). การบริหารการศึกษา: นโยบายและยุทธศาสตร์เพื่อการบรรลุผล. กรุงเทพฯ: ทัพิษวิสุทธุ์.
- วีณา กัวยสมบูรณ์. (2542). การศึกษาการพัฒนาและการใช้หลักสูตรในโรงเรียนอนุบาลที่ใช้ แนวคิดทางการศึกษาแบบมอนเตสซอริ์ และวอลดอร์ฟ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- เวียงชัย นิลดวงดี และชายเวียง นิลดวงดี. (2553). ผู้บริหารมืออาชีพ. เข้าถึงได้จาก <http://www.gotoknow.org/blogs/posts/382031?>
- ศิริกาญจน์ จันทร์เรือง. (2543). การเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัย เชียงใหม่.
- ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2551). ความร่วมมือไทย-จีน ด้านการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: ศรีบูรณะคอมพิวเตอร์การพิมพ์.
- สงบ ประเสริฐพันธุ์. (2550). แนวคิดใหม่เรื่องทรัพยากรทางการศึกษา. เข้าถึงได้จาก <http://library.uru.ac.th/article/htmlfile/vichakan3.pdf>
- สถาบันวิจัยและพัฒนาการเรียนรู้. (2546). เรียนรู้สู่...คุณภาพสถานศึกษา. ใน เอกสารประกอบการประชุมปฏิบัติการทีมพัฒนาคุณภาพของโรงเรียนใน โครงการวิจัยและพัฒนา การเรียนรู้ เพื่อคุณภาพการศึกษา. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยและพัฒนาการเรียนรู้.
- สมบูรณ์ ภูสนิท. (2551). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่องสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว โดยใช้การจัดกิจกรรม การเรียนรู้แบบ 4 MAT. การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมาน แก้วคำไสย์. (2545). บทบาทของผู้บริหาร โรงเรียนต่อการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็น ศูนย์กลางในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด. ปรินุญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สารพันปัญหาการเรียนภาษาจีนในไทย. (2550). เข้าถึงได้จาก <http://www.china2learn.com/board/show.php?qID=12199>

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9. (2554). *ข้อมูลทั่วไป*. เข้าถึงได้จาก

http://www.mathayom9.go.th/webspm9/spm9_detail.php?id=1

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ฉบับปรับปรุง (พ.ศ. 2545)*. กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2550). *คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (ฉบับปรับปรุง)*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

สำนักทดสอบทางการศึกษา. (2546). *การประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

สิทธิพันธ์ ชูชื่น. (2556). *การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนฝ่ายศึกษานานาชาติชั้นพื้นฐาน โรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ” มหาวิทยาลัยบูรพา*. งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยบูรพา.

สุพล วังสินธุ์. (2542). บทบาทผู้บริหารโรงเรียนในการปฏิรูปการศึกษา. *วารสารวิชาการ*, 2, 34-36.

สุพร บำรุง. (2544). *การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพเรื่อง การทำปลาหมัก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิชานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการประถมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุรัฐ ศิลปอนันต์. (2545). *กระบวนการปฏิรูปโรงเรียนที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: ทีเจเจ.

สุวิทย์ มูลคำ. (2542). *แฟ้มสะสมงาน*. กรุงเทพฯ: ที.พี.พรินท์.

เสาวลักษณ์ มawang. (2544). *การเรียนพิเศษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนอนุบาล เชียงใหม่*. วิชานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาประถมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เสาวลักษณ์ ขวานิชจิต. (2539). *การศึกษาลักษณะพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ประสบความสำเร็จในการเรียน ตามโครงการลงทะเบียนเรียนตามเวลาและความสามารถ โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ เตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า*. วิชานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

อชิตม สวัสดิคุณ. (2539). *หัวใจที่ประสบความสำเร็จได้*. กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.

- อเนก เตชะสุข. (2542). ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ เจตคติต่อครูผู้สอน ความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความมีวินัยในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดกาฬสินธุ์. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อภิชัย พันธเสน. (2530). กวดวิชา: เหตุและผลที่จะเกิดขึ้น. วารสารการศึกษาแห่งชาติ, 21(2), 5-6.
- อภิชัย สาทราษฎร์. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลกรณีสึกษา กิ่งอำเภอเขาคิชฌกูฏ จังหวัดจันทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารทั่วไป, วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- อรทัย มูลคำ. (2542). การบูรณาการหลักสูตรและการเรียนการสอน โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: ดวงกมลสมัย.
- อรพันธ์ ประสิทธิ์รัตน์. (2533). รายงานการวิจัย: การศึกษาสภาพแวดล้อมทางการเรียนของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.
- อรุณแก้ว ลิขธรรมชโย. (2541). การศึกษาการดำเนินงานการจัดหลักสูตรอาชีวศึกษาระบบทวิภาคีของสถานศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยเทคนิค กรมอาชีวศึกษาในเขตพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันออก. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อังคณา นุคตกุล. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาบัญชีของนักศึกษาภาคปกติแขนงวิชาบัญชี โปรแกรมวิชาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- อัจฉรา สุชากรมณี และอรพินท์ ชูชม. (2530). การศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อัญชญา โพธิ์พลากร. (2545). การพัฒนาชุดกิจกรรมคณิตศาสตร์ที่เน้นทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ด้วยการเรียนแบบร่วมมือ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- อัญชลี จันทาโก. (2542). *การสร้างหลักสูตรสำหรับให้คำปรึกษาผู้ติดเชื้อเอชไอวี*. ปรินซ์ตันพินซ์ การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวิจัยและการพัฒนาหลักสูตร, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อารีย์ คงสวัสดิ์. (2544). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อมั่นในการเรียนคณิตศาสตร์กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. ปรินซ์ตันพินซ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อุดม อักษรนิษฐ์. (2542). *มนุษย์สัมพันธ์สำหรับผู้บริหาร*. นครศรีธรรมราช: สถาบันราชภัฏ นครศรีธรรมราช.
- อุมาพร หล่อสมฤติ. (2545). *รูปแบบการพัฒนาหลักสูตร โรงเรียน*. ปรินซ์ตันพินซ์การศึกษาคุษฎี บัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.
- Armstrong, D. G. (2003). *Curriculum today*. New Jersey: Merrill Prentice-Hall.
- Astin, A. W. (1971). *The college environment* (2nd ed.). New York: American Council on Education.
- Bacharach, S. B. P., & Bamberger, S. C. (1990). The dimensionality of decision participation in educational organizations: The value of a multi-domain evaluative approach. *Educational Administration Quarterly*, 26, 126-167.
- Bloom, B. S. (1976). *Human characteristics and school learning*. New York: McGraw-Hill.
- Browder, D. M. (2001). *Curriculum and assessment*. London: The Guilford Press.
- Burton, N., & Middlewood, D. (2001). *Managing the curriculum*. London: Paul Chapman Publishing.
- Cambell, A. (1972). Aspirations, satisfaction and fulfillment. In *the human meaning of social change*. New York: Russel Sage Foundation.
- Colemam, J. (1987). Families and schools. *Educational Researcher*, 16(6), 32-38.
- Cronbach, L. J. (1990). *Essential of psychology testing*. New York: Harper.
- Davis, K. (1977). *Human behavior at work*. New York: McGraw-Hill.
- Decoster, D. A. (1971). Some effects of different classroom conditions upon interpersonal relationship, personal adjustment and achievement for college freshman. *Dissertation Abstracts International*, 31, 589-A.

- Finocchiaro, M., & Bonamo, M. (1973). *The foreign language: A guide for teacher*. New York: Regents.
- Good, C. V. (1973). *Dictionary of education* (3rd ed.). New York: McGraw-Hill.
- Gotlieb, W. P., & Hodgkins, H. L. (1963). College student attitude change. *School Review*, 71, 226-289.
- Harvighurst, R. J., & Neugarten, B. L. (1969). *Society and education*. Boston: Allyn and Bacon.
- Hulpke, J. F., & Kelly, A. (2005). *Human resource management and development in a transitional economy*. n.p.
- Klaumeir, H. J. (1971). *Learning and human ability: Educational psychology* (4th ed.). New York: Harper & Row.
- Kleinbaum, D. G. (1998). *Applied regression analysis and other multivariable methods*. Pacific Grove: Duxfury Press.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. *Journal of Education and Psychological Measurement*, 30, 608-609.
- Levin, B. (1994). *Improving educational productivity: Putting students at the center*. n.p.
- Lu Jinxiang. (2550). ปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีน. เข้าถึงได้จาก <http://www.learners.in.th/pimpao2517/440904>
- Maykut, J. (1984). The relationship between family variables and children's developmental performance. *Dissertation Abstracts international*, 45(1), 1366-A.
- Oliva, P. F. (1992). *Developing the curriculum* (3rd ed.). New York: Harper Collins Publisher.
- Person, K. R. (1993). *Discourse considerations in the hortatory speech of Phraphayom*. Thailand: Payap University.
- Prescott, A. (1961). *Report of the conference on child study educational bulletin*. Bangkok: Faculty of Education.
- Sallis, E. (1993). *Total quality management in education*. London: Kogan.
- Scott, D. (2001). *Curriculum and assessment*. London: Ablex Publishing.
- Zentner, S. M. (2001). The relationship between student discipline and student achievement: A multi-linear approach. *Dissertation Abstracts International*, 62(7), 2312-A.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย
- สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย
- สำเนาหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

(สำเนา)

ที่ ศช 6621/ ว. 1688

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

22 เมษายน 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เค้าโครงข้อมูวิทยานิพนธ์ และเครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน 1 ชุด

ด้วย นายประวิทย์ ต้องจิตต์เจริญ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ในความควบคุมดูแลของรองศาสตราจารย์ ดร.ชร สุนทรายุทธ เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในการนี้คณะศึกษาศาสตร์ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิตในครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า จะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

วิมลรัตน์ จตุรานนท์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ศูนย์นวัตกรรมกรรมการบริหารและผู้นำทางการศึกษา

โทรศัพท์ 0-3839-3486

โทรสาร 0-3874-5811

(สำเนา)

ที่ ศธ 6621/ว. 1057

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

9 มิถุนายน 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ด้วย นายประวิทย์ ตี๋องจิตต์เจริญ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ในความควบคุมดูแลของรองศาสตราจารย์ ดร.ธร สุนทรายุทธเป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ในการนี้ผู้วิจัยจะขอความร่วมมือจากท่านในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากครูผู้สอนวิชาภาษาจีน หนึ่ง โครงการวิจัยนี้ได้ผ่านขั้นตอนการพิจารณาทางจริยธรรมการวิจัยของมหาวิทยาลัยบูรพา เรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)   วิมลรัตน์ จตุรานนท์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ศูนย์นวัตกรรมกรรมการบริหารและผู้นำทางการศึกษา

โทรศัพท์ 0-3839-3486

โทรสาร 0-3874-5811

(สำเนา)

ที่ ศธ 6621/ ว. 1059

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131

9 มิถุนายน 2557

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือเพื่อการวิจัย

ด้วย นายประวิทย์ ต้องจิตต์เจริญ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ในความควบคุมดูแลของรองศาสตราจารย์ ดร.ชร สุนทรายุทธ เป็นประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์มีความประสงค์ขออำนาจ ความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากท่าน โดยผู้วิจัยจะขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล ด้วยตนเอง อนึ่ง โครงการวิจัยนี้ได้ผ่านขั้นตอนการพิจารณาทางจริยธรรมการวิจัยของมหาวิทยาลัยบูรพา เรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคง จะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)   วิมลรัตน์ จตุรานนท์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ ปฏิบัติการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ศูนย์นวัตกรรมกรรมการบริหารและผู้นำทางการศึกษา

โทรศัพท์ 0-3839-3486

โทรสาร 0-3874-5811

ภาคผนวก ข
แบบสอบถามการวิจัย

แบบสอบถามการวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้เป็นเครื่องมือในการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ขอความกรุณาตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงตามความคิดเห็นของท่าน เพราะข้อมูลที่ตรงกับความเป็นจริงเท่านั้นจะช่วยให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความถูกต้อง คำตอบของท่านจะถือเป็นความลับ และเป็นประโยชน์ในการนำไปปรับปรุงการพัฒนาการบริหารการศึกษาให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

แบบสอบถามการวิจัยนี้ แบ่งออกเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2557

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ปัจจัยด้านผู้บริหาร ด้านครู ด้านหลักสูตร ด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ด้านเพื่อน ด้านครอบครัว และด้านการเรียนพิเศษ

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

นายประวิทย์ ต้องจิตต์เจริญ

หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา
ศูนย์นวัตกรรมการบริหารและผู้นำทางการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา

ตอนที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2557

คำชี้แจง ตอบคำถามตามความเป็นจริง

ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ปีการศึกษา 2557

ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษาจีน มีผลคะแนนอยู่ในระดับใด

วิชา \ ระดับ	ดีเยี่ยม	ดีมาก	ดี	ค่อนข้างดี	ปานกลาง	พอใช้	ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ	ต่ำกว่าเกณฑ์
วิชาภาษาจีน								

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9 ปัจจัยด้านผู้บริหาร ด้านครู ด้านหลักสูตร ด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน ด้านเพื่อน ด้านครอบครัว และด้านการเรียนพิเศษ

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความในแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอน แล้วทำเครื่องหมาย ลงใน ตามความคิดเห็นของท่าน โดยมีเกณฑ์ 4 ระดับ ดังนี้

4 หมายถึง ระดับมากที่สุด

3 หมายถึง ระดับมาก

2 หมายถึง ระดับน้อย

1 หมายถึง ระดับน้อยที่สุด

ข้อที่	ปัจจัย	ระดับ			
		มาก ที่สุด	มาก	น้อย	น้อย ที่สุด
		4	3	2	1
ด้านผู้บริหาร					
1.	ผู้บริหารโรงเรียนจัดทำแผนงาน โครงการสนับสนุนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาครูและบุคลากรให้มีความรู้ความเข้าใจ กระบวนการที่ใหม่ และเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง				
2.	ผู้บริหารโรงเรียนอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้กับนักเรียนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน				
3.	ผู้บริหารโรงเรียนให้คำปรึกษา คำแนะนำ คำสั่งใจ และส่งเสริมอย่างจริงจังทั้งคำพูดและการปฏิบัติอย่างแท้จริง				
4.	ผู้บริหารโรงเรียนจัดหางบประมาณ สื่อและแหล่งเรียนรู้ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง				
5.	ผู้บริหารโรงเรียนส่งเสริมการพัฒนาหลักสูตรให้มีความหลากหลาย เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง				
6.	ผู้บริหารโรงเรียนส่งเสริมและพัฒนาจัดทำหลักสูตร การจัดการกิจกรรม การเรียนการสอนที่หลากหลาย				
7.	ผู้บริหารโรงเรียนสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีในการจัดการเรียนรู้				
8.	ผู้บริหารโรงเรียนส่งเสริมการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาจัดการเรียนรู้				
9.	ผู้บริหารโรงเรียนสนับสนุนให้ครูทำวิจัยในชั้นเรียน				
10.	ผู้บริหารจัดระบบนิเทศภายใน เพื่อช่วยเหลือให้คำปรึกษาแนะนำแก่ครู				
11.	ผู้บริหารจัดระบบนิเทศภายใน เพื่อช่วยเหลือให้คำปรึกษาแนะนำแก่นักเรียน				
12.	ผู้บริหารจัดให้โรงเรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ของชุมชน				

ข้อที่	ปัจจัย	ระดับ			
		มาก ที่สุด	มาก	น้อย	น้อย ที่สุด
		4	3	2	1
ด้านครู					
1.	ครูมีคุณวุฒิตรงตามวิชาที่สอน มาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณวิชาชีพ มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ				
2.	ครูมีการเตรียมการสอนโดยการศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรเพื่อให้สอดคล้องกับนักเรียนและท้องถิ่น				
3.	ครูใช้สื่อการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ				
4.	ครูสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้				
5.	ครูสนับสนุนให้นักเรียนเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ				
6.	ครูสามารถใช้เทคนิคจัดการเรียนการสอน				
7.	ครูวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอและใช้วิธีการที่หลากหลาย				
8.	ครูวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล				
9.	ครูใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่นักเรียนได้อย่างเหมาะสมอย่างแท้จริง				
10.	ครูวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริง				
11.	ครูสอนซ่อมเสริมให้แก่นักเรียนที่มีปัญหาในการเรียน				
ด้านหลักสูตร					
1.	หลักสูตรสถานศึกษาในปัจจุบัน ได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครอง ครู นักเรียน คณะกรรมการสถานศึกษาในการกำหนดโครงสร้าง				
2.	หลักสูตรของสถานศึกษามุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนครบทุกด้าน				
3.	หลักสูตรของสถานศึกษาที่ใช้อยู่สามารถเป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์ของผู้เรียนได้สอดคล้องกับบริบทของโรงเรียน				
4.	หลักสูตรของสถานศึกษาที่ใช้อยู่ส่งเสริมความรู้ความสามารถของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม				
5.	หลักสูตรของสถานศึกษาที่ใช้อยู่ส่งเสริมความประพฤติทักษะและเจตคติในอันที่จะอยู่ร่วมกันในสังคม				

ข้อที่	ปัจจัย	ระดับ			
		มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
		4	3	2	1
6.	หลักสูตรสถานศึกษาที่ใช้อยู่เป็นแผน แนวทางมีข้อกำหนดของการจัดการศึกษาที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตน				
7.	หลักสูตรสถานศึกษา ได้นำภูมิปัญญาท้องถิ่น มาใช้ในการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ได้อย่างเหมาะสม				
8.	หลักสูตรที่ใช้สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถและคุณลักษณะที่เหมาะสมในการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข				
9.	มีการสำรวจปัญหาในการใช้หลักสูตรและมีการปรับปรุง พัฒนาหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง				
10.	ผู้ปกครอง นักเรียน หน่วยงาน องค์กรในชุมชนทุกฝ่ายเข้าใจ เป้าหมายของหลักสูตรสถานศึกษา				
ด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน					
1.	บุคลากรมีความพร้อมในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียน				
2.	ทรัพยากรการศึกษา ที่ใช้อยู่ เป็นสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวของนักเรียน				
3.	ทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอนมีในชุมชนท้องถิ่นเป็นส่วนใหญ่				
4.	ทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอนมีจำนวนเพียงพอต่อนักเรียน				
5.	ทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอนสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน				
6.	ทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ				
7.	ทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน สร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้				
8.	ทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน เป็นที่ยอมรับของบุคลากรครู ผู้ปกครองและชุมชน				
9.	มีการตรวจสอบคุณภาพทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน สามารถนำมาใช้ได้จริง				
10.	ทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอนของสถานศึกษาช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น				

ข้อที่	ปัจจัย	ระดับ			
		มาก ที่สุด	มาก	น้อย	น้อย ที่สุด
		4	3	2	1
ด้านเพื่อน					
1.	เพื่อนมีอิทธิพลต่อนักเรียนในการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากที่เรียน				
2.	เพื่อนสามารถช่วยส่งเสริมให้นักเรียนต้องการเรียนรู้เพิ่มขึ้น				
3.	การแสดงพฤติกรรมของเพื่อนมีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน				
4.	เพื่อนเป็นกำลังใจสำคัญส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน				
5.	เพื่อนร่วมกลุ่มมีความสามัคคี รับผิดชอบ และให้ความร่วมมือต่อกลุ่ม				
6.	การรวมกลุ่มของเพื่อนมีอิทธิพลต่อการพัฒนาความรู้ของนักเรียน				
7.	กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียน				
8.	กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพและคุณธรรมของนักเรียน				
9.	กลุ่มเพื่อนที่ได้รับการยอมรับส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน				
ด้านครอบครัว					
1.	ครอบครัวสนับสนุนการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากที่เรียน				
2.	ครอบครัวช่วยส่งเสริม สนับสนุนให้นักเรียนเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น				
3.	ครอบครัวส่งเสริมการทำกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน				
4.	ครอบครัวเป็นกำลังใจในการเรียนของนักเรียน				
5.	ครอบครัวช่วยกำหนดเป้าหมายในการเรียนของนักเรียน				
6.	ครอบครัวจัดหาอุปกรณ์ส่งเสริมการเรียนรู้ที่จำเป็นให้นักเรียน				
7.	ความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวส่งผลกระทบต่อทัศนคติต่อเรื่องต่างๆของนักเรียน				
8.	ครอบครัวเป็นต้นแบบที่ดีในด้านความก้าวหน้าในชีวิต				

ข้อที่	ปัจจัย	ระดับ			
		มาก ที่สุด	มาก	น้อย	น้อย ที่สุด
		4	3	2	1
9.	ครอบครัวชมเชยหรือให้รางวัลเมื่อนักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้				
10.	สมาชิกในครอบครัวให้ข้อเสนอแนะและแนวทางในการเรียนรู้ของนักเรียน				
ด้านการเรียนพิเศษ					
1.	การเรียนพิเศษสามารถช่วยให้นักเรียนทบทวนแสวงหาความรู้เพิ่มเติมตามความต้องการ ได้มากกว่าการเรียนในชั้นเรียนปกติ				
2.	การเรียนพิเศษส่งเสริมให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการแสวงหาความรู้มากขึ้น				
3.	การเรียนพิเศษทำให้นักเรียนได้มีโอกาสทบทวนรายละเอียดความซับซ้อนของรายวิชาเพิ่มมากกว่าในชั้นเรียนปกติ				
4.	การเรียนพิเศษเป็นความต้องการของนักเรียน เพื่อแสวงหาความรู้ในการพัฒนาศักยภาพของตนเองให้สูงขึ้น				
5.	การเรียนพิเศษเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทบทวนพัฒนาตนเองในสิ่งที่ต้องการเพิ่มเติมทำให้ได้เปรียบในการแข่งขันและศึกษาต่อระดับที่สูงขึ้น				
6.	ผู้ปกครองของนักเรียน โรงเรียนนี้ส่งเสริมสนับสนุนการเรียนพิเศษของนักเรียน				
7.	การเรียนพิเศษเป็นการส่งเสริมเด็กเก่งและเด็กอ่อนให้ได้รับการพัฒนาเต็มศักยภาพส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น				
8.	การเรียนพิเศษเป็นการทบทวนความรู้ทำให้เกิดความรู้ที่ถาวร				
9.	การเรียนพิเศษ เน้นเพิ่มเติมเนื้อหาที่เป็นเทคนิคการเรียนรู้ ประสบการณ์ที่ครูจัดให้จะมีมากกว่าการเรียนปกติในชั้นเรียน				

ภาคผนวก ค

ค่าอำนาจจำแนกรายชื่อและความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ตารางที่ 16 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 9

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
	ปัจจัยด้านผู้บริหาร		ปัจจัยด้านหลักสูตร
1.	0.57	1.	0.58
2.	0.71	2.	0.66
3.	0.63	3.	0.61
4.	0.69	4.	0.55
5.	0.44	5.	0.64
6.	0.50	6.	0.72
7.	0.59	7.	0.80
8.	0.42	8.	0.70
9.	0.40	9.	0.75
10.	0.57	10.	0.77
11.	0.46		ปัจจัยด้านทรัพยากรเพื่อการเรียนการสอน
12.	0.60	1.	0.75
	ปัจจัยด้านครู	2.	0.75
1.	0.72	3.	0.75
2.	0.71	4.	0.46
3.	0.60	5.	0.42
4.	0.56	6.	0.59
5.	0.55	7.	0.65
6.	0.52	8.	0.58
7.	0.45	9.	0.72
8.	0.61	10.	0.69
9.	0.61		
10.	0.43		
11.	0.68		

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก
	ปัจจัยด้านเพื่อน		ปัจจัยด้านการเรียนพิเศษ
1.	0.70	1.	0.54
2.	0.59	2.	0.50
3.	0.73	3.	0.54
4.	0.62	4.	0.45
5.	0.53	5.	0.47
6.	0.51	6.	0.34
7.	0.41	7.	0.48
8.	0.27	8.	0.46
9.	0.37	9.	0.32
	ปัจจัยด้านครอบครัว		
1.	0.66		
2.	0.64		
3.	0.61		
4.	0.54		
5.	0.69		
6.	0.52		
7.	0.50		
8.	0.48		
9.	0.58		
10.	0.56		

หมายเหตุ: ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ 0.97